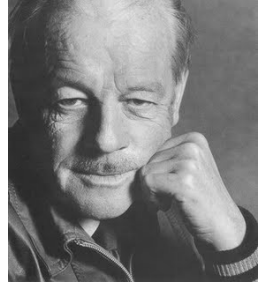

Alistair MacLean

Unde se avîntă vulturii

Fiul unui pastor scoțian, **Alistair MacLean** (1922-1987) s-a născut în Highlands unde și-a petrecut și copilăria. În 1941, la vârsta de 18 ani, s-a înrolat în *Royal Navy*. La început, pe un torpilor care escorta convoaiele de nave spre Marea Nordului, apoi, pentru doi ani, la bordul unui crucișător, care a făcut parte mai întâi din flotila de coastă engleză și pe urmă din cea pentru Mediterana și Orient. A fost un popular scriitor și scenarist, cele mai cunoscute nuvele fiind *Tunurile din Navarone* și *Acolo unde se avântă vulturii*. În cazul ultimei nuvele MacLean a scris roman și scenariu simultan, iar filmul avându-i în roluri principale pe Richard Burton și Clint Eastwood, a fost un succes de box-office.

Alistair MacLean

**Unde se avântă
vulturii**

Seria Colecția DELFIN

Traducere: Georgeta Ciocâltea
Editura MERIDIANE, 1984

Alistair MacLean
Where Eagles Dare
Williams Collins Sons & Co. Ltd., 1967

Capitolul 1

Vibrația permanentă a celor patru motoare uriașe făcea dinții să clănțâne iar asaltul asupra timpanelor - de nesuportat. Nivelul decibelilor, aprecie Smith, trebuie să fi ajuns la cel dintr-o cazangerie, și încă una în care se lucra pe rupte, iar frigul cumplit din avionul ticsit de aparatură părea de-a dreptul siberian. Prin comparație însă, o cazangerie în Siberia ar fi fost, totuși, de preferat, reflectă el, fiindcă, în ciuda neajunsurilor ei, n-avea cum să se prăbușească din văzduh și nici să se izbească de vreun versant, ceea ce, în împrejurările de față, era destul de posibil, ba chiar foarte posibil, cu toate străduințele pilotului bombardierului Lancaster de a evita o catastrofă. Smith renunță să se mai uite în întunericul de dincolo de parbrizul ale cărui ștergătoare se luptau inutil cu ninsoarea, și-și întoarse privirea către bărbatul din stânga sa, așezat pe locul căpitanului.

Locotenent-colonelul de aviație Cecil Carpenter se simțea în elementul său, mulțumit ca o stridie în cochilie. Comparația cu o cazangerie siberiană i-ar fi părut produsul unei minți delirante. Pentru el, vibrațiile puternice erau, neîndoios, la fel de relaxante ca serviciile celui mai blând masor, zgomotul asurzitor al motoarelor, un bun somnifer, iar temperatura din jur, potrivită pentru un individ pasionat de lecturi ușoare. În fața sa, pe o măsuță pliantă, coborâtă din peretele lateral al cabinei, la o distanță comodă pentru citit, se afla o carte. Din privirea fugară pe care o aruncă pe ilustrația lugubră a copertei, înfățișând un cuțit plin de sânge

împlântat în spinarea unei june, ce părea a fi goală pușcă, Smith se lămuri că locotenent-colonelul nutrea un dispreț superior față de romancierii contemporani mai serioși. Carpenter întoarse o filă.

- Colosal, exclamă admirativ, trăgând adânc dintr-o pipă veche ce răspândea un miros de miriște fumegândă. Pe cinstea mea, tipul ăsta știe să scrie. Interzisă, firește! Tremayne dragă, i se adresă el tinerelului cu chip de copilandru de pe locul copilotului, deci nu ți-o pot da până ce nu devii major. Tăcu, împrăstie fumul pentru a îmbunătăți vizibilitatea, apoi îl fixă pe copilot cu un aer acuzator. Ofițer de aviație Tremayne, iar ți-ai luat mutra aia înfricoșată și suferindă.

- Da, sir. Adică nu, sir.

- O manifestare a proastei stări de spirit a timpurilor noastre, zise Carpenter cu năduf. Multe nu mai au tinerii de azi, de pildă gustul pentru un tutun fin de pipă sau încrederea în comandantii lor. Oftă adânc, lăsă grijuliu un semn în carte, ridică măsuta și se îndreptă în scaun. Aș zice că orice om are dreptul la puțin calm și liniște în propriul aparat de zbor.

Deschise hubloul din dreptul său. O rafală de ninsoare pătrunse înăuntru, aducând cu ea uruitul brusc amplificat al motoarelor. Carpenter făcu o grimasă, scoase capul, acoperindu-și ochii cu mâna dreaptă, înmănușată. După cinci secunde, descurajat, strânse pleoapele, crispându-se ca de o durere intensă și se retrase. Închise hubloul la loc, își scutură zăpada de pe părul roșu-flacără și de pe mustața stil „ghidon”. Se întoarse spre Smith:

- Nu-i un fleac, domnule maior, să te pierzi noaptea, pe viscol, deasupra unei Europe în plin război.

- Iarăși, sir? protestă Tremayne.

- Nimeni nu-i infailibil, copile.

Smith îi adresează un zâmbet politic:

- Vreți să spuneți că nu știți unde ne aflăm?

- De unde să știu? Carpenter se lasă mai jos în scaun, închise ochii pe jumătate și căscă prelung. Sunt un simplu mânuitor de aparate. Avem un pilot specialist, pilotul are un radar, iar eu n-am încredere nici într-unul, nici într-altul.

- Ei, poftim! făcu Smith. Când te gândești ce gogoși mi s-au turnat la Ministerul Aviației! Mi-au zis că ați zburat în vreo trei sute de misiuni și că știți continentul mai bine decât cunoaște un șofer de taxi străzile Londrei.

- Cine știe ce brașoave confecționate de elemente dușmănoase care se zbat să nu capăt un post calduț și sigur într-un birou la Londra! Carpenter se uită la ceas. Te anunț cu fix treizeci de minute înainte de parașutarea în zonă. Își privi ceasul încă o dată și se încruntă. Ofițer de aviație Tremayne, grava dumitale neglijență în serviciu pune în pericol întreaga misiune.

- Sir!? Neliniștea de pe chipul lui Tremayne spori.

- Ar fi trebuit să am cafeaua gata, exact acum trei minute.

- Da, sir. Imediat, sir.

Smith zâmbi din nou, se ridică din poziția incomodă în care stătuse, în spatele locurilor de pilot, și străbătu fuselajul îndreptându-se spre coada Lancasterului - compartimentul sumbru și înghețat

al bombardierului, adevărat cavou de fier, în care imaginea cazangeriei siberiene reveni și mai stăruitor. Zgomotul deveni aproape insuportabil, iar frigul îl pătrundea până la oase; pereții metalici, pe care se prelingea apa, nu făceau cu nimic mai dulce viața, după cum n-o făceau nici cele șase scaune de pânză, cu rame metalice, fixate de podea - culmea trăznită a funcționalității. Numai ideea de a introduce asemenea sadice instrumente de tortură în penitenciarele Maiestății Sale ar fi stârnit un val de indignare națională!

Pe scaune stăteau ghemuite șase persoane, șase dintre oamenii cei mai nefericiți pe care îi văzuse vreodată în viața lui, gândi Smith. Imbrăcați, ca și el, în uniforme ale corpului de vânători de munte german, cărau, fiecare, câte două parașute. Toți tremurau de frig, băteau din picioare și-și plesneau brațele cu palmele, ca să se mai încălzească. Aburul respirației atârna greu în aerul înghețat, în fața lor, pe partea dreaptă, de sus, a fuselajului, și prelungit deasupra ușii, se afla un cablu de care erau prinse niște cârlige; de la ele, alte fire duceau spre câteva parașute împăturite, aruncate peste un maldăr de boccele de diferite forme; una singură își dezvăluia conținutul, din ea ieșind vârfurile unor schiuri.

Parașutistul care se afla cel mai aproape de Smith, un tuciuriu cu trăsături meridionale, ce sugerau trăiri și reacții emoționale puternice, își ridică privirea. „Niciodată nu l-am văzut pe Carraciola cu o figură atât de nenorocită”, își zise Smith.

- Ei? Glasul lui Carraciola trăda aceeași stare de spirit ca și expresia de pe chip.

- Ce-i drept, e drept... pare că-și face zborul de-a curmezișul Europei deschizând hubloul și adulmecând aerul, din când în când, recunosc Smith. Dar n-aș fi îngrijorat dacă...

Tăcu în clipa când, din spate, apăru un sergent mitralior cu un ibric cu cafea fierbinte și niște căni emailate.

- Nici eu, domnule. Sergentul zâmbi înțelegător. Locotenent-colonelul are micile lui ciudățenii. Cafea, domnilor? Când se întoarce la bază, pretinde că tot timpul nu face altceva decât să citească romane polițiste și că depinde de ce-i spunem noi, când și când, ca să se dumirească unde ne aflăm.

Smith cuprinse cu mâinile-i înghețate cana fierbinte.

- Dar dumneata, dumneata știi unde ne aflăm?

- Bineînțeles, domnule. Păru sincer surprins de întrebare, apoi se uită spre scara metalică ce ducea către turelă. Intrați o clipă sus, acolo, și priviți jos, în dreapta.

Smith ridică sprâncenele, întrebător, îi dădu cana, urcă treptele și-și aruncă privirea în jos, prin calota de plexiglas a turelei. Întuneric beznă. După câteva secunde însă, prin noianul de fulgi, zări câteva lumini slabe, în a căror fosforescență desluși, treptat, un petec de străzi întretăiate. Pentru o clipă, chipul maiorului trăda o totală surpriză; dar își recapătă numaidecât expresia obișnuită de sobrietate și calm.

- Ehe! Își luă înapoi cana de cafea. Ar trebui să le spună cineva ălor de jos că, în toată Europa, camuflajul e obligatoriu.

- Dar nu în Elveția, domnule! Îi explică sergentul. Acela e Baselul.

- Basel? Smith făcu ochii mari. Basel! Dumnezeu, a deviat cu 70 - 80 de mile. După planul de zbor, trebuia să ne îndreptăm spre nord de Strassbourg.

- Da, domnule. Sergentul mitralior era netulburat. Domnul locotenent-colonel zice că nu înțelege planurile de zbor. Surâse, pe jumătate ironic, pe jumătate a scuză. Ca să fiu sincer, intrarea în Vorarlberg este floare la ureche pentru noi. Zburăm spre est, de-a lungul frontierei elvețiene, apoi la sud de Shaffhausen...

- Dar asta înseamnă deasupra teritoriului Elveției!

- Da? În nopțile senine, se văd luminile Zurichului. Se zice că locotenent-colonelul Carpenter are o cameră permanent rezervată la Baur-au-Lac.

- Ce?

- Spune că dacă ar avea de ales între un lagăr de prizonieri de război german și o pușcărie în Elveția, știe el pe ce parte a frontierei ar ateriza... După aceea, coborâm pe malul elvețian al lacului Constanța, virăm, spre est, la Lindau, urcăm la peste două mii șase sute de metri, ca să evităm munții, iar de-acolo, hop! la Weisspitze, care nu-i decât la o azvârlitură de băț.

- Înțeleg, spuse Smith, cu voce scăzută. Dar... hm... elvețienii nu protestează?

- Ba da, foarte des. Protestele lor par a coincide, de fiecare dată, cu nopțile când ne aflăm noi în zona aceea. Locotenent-colonelul Carpenter susține că trebuie să fie vreun pilot din Luftwaffe rău intenționat, care vrea să-l discrediteze.

- Altceva? Întrebă Smith, dar sergentul se îndepărtase...

Lancasterul se scutură, pătrunzând într-unul din rarele goluri de aer; Smith se apucă de o bară, pentru a-și regăsi echilibrul, iar adjunctul său, locotenentul Morris Schaffer, de la Biroul american de servicii strategice, trase o înjurătură zdravănă când o bună parte din cafeaua fierbinte i se vărsă pe picior.

- Exact ce-mi lipsea, zise el, cu năduf. Sunt cu moralul la pământ. Mi-aș dori din suflet să aterizăm forțat în Elveția. Gândiți-vă la minunile alea de șnițele vieneze și ștrudele cu mere. După doi ani la voi, la englezi, băiețelul lui mămica jinduiește și el după niște praf de ouă și-o uncie de margarina pe zi, să se mai întremeze.

- Ai și trăi mai mult, prietene, i se adresă Carraciola, ursuz, după care îl măsură îndelung pe Smith cu privirea. Toată combinația asta pute, domnule maior!

- Mă tem că nu pricep, rosti Smith, calm.

- E sinucidere curată, asta vreau să zic. Ce mai adunătură! Uitați-vă la noi. Arată spre cei trei bărbați din stânga sa - Olaf Christiansen, un Leif Ericsson, fiul lui Eric cel Roșu¹ în carne și oase, dar cu părul de culoarea cânepii, Lee Thomas, un velș brun și scund, ambii cu un aer ușor amuzat, și Torrance-Smythe, cu figură de aristocrat apatic, ca un conte francez în cotiga ce-l duce spre ghilotină, fost profesor la Oxford, tânjind după zidurile universității - Christiansen, Thomas, bătrânul

¹ Eric cel Roșu - navigator viking, cuceritorul Groenlandei; sec. al X-lea, e.n. (N.T.)

Smythe și cu mine. O mână de funcționari publici, mânuitori de dosare...

- Știu foarte bine ce sunteți, spuse Smith, calm.

- Sau dumneavoastră, de pildă... În uruitul desincronizat al motoarelor, intervenția trecu neauzită. Maior în „Tartanele Negre”². Nu mă îndoiesc că ați dat o lovitură trăsnet cu cimpoaiele voastre la El Alamein, dar de ce tocmai dumneavoastră să fiți comandantul nostru? Nu vreau să vă jignesc, dar nici dumneavoastră nu sunteți mai potrivit pentru treaba asta decât noi. Sau locotenentul Schaffer, aici de față. Un cowboy aeropurtat...

- Detest caii, răcni Schaffer, de-aia am fost nevoit să plec din Montana.

- Sau George ăsta. Carraciola îl arătă cu degetul pe ultimul membru al echipei, sergentul radiotelegrafist George Harrod, un ins îndesat, pe al cărui chip se citea o adâncă resemnare.

- Mai am o informație pentru tine: e prima oară că pun piciorul într-un avion.

- N-a mai fost în viața lui cu avionul! exclamă Carraciola, cu disperare în glas. Doamne, ce șleahță de neisprăviți! Era necesară o echipă, de vânători de munte, o formație de șoc, cu alpiniști profesioniști și spărgători de seifuri. Și ce-au ales? Pe noi, ăștia de față!

Smith răspunse cu blândețe:

- Numai pe noi a reușit să ne adune colonelul. Fii drept. Ne-a declarat, ieri, că singurul lucru de pe lume pe care nu l-a avut la dispoziție a fost timpul.

² „Black Watch” - regiment celebru al infanteriei scoțiene din Armata Britanică. (N.T.)

Carraciola nu-i răspunse, tăcură și ceilalți, numai că el n-avea nevoie de un instinct deosebit pentru a-și da seama ce credea fiecare. Ca și el, se întorseseră, desigur, cu gândul cu câteva ore în urmă, la sute de mile depărtare. Acolo, în Biroul de operațiuni al Amiralității, viceamiralul Rolland - chipurile, director adjunct pentru operațiunile navale, dar, în realitate, șeful cu îndelungată vechime al lui M.I. 6, secția de contraspionaj a Serviciului Secret Britanic - împreună cu colonelul Wyatt-Turner, îi informase, pe un ton grav, despre o misiune care, recunoscuseră ei, fusese inițiată din pură disperare.

- Îmi pare al naibii de rău, băieți etc., etc., dar timpul este o chestiune esențială.

Colonelul Wyatt-Turner, un tip masiv, congestionat, cu o mustață mare, demonstra ceva cu bățul pe o hartă de perete a Germaniei, indicând un punct situat exact la nord de granița austriacă și puțin la vest de Garmisch-Partenkirchen. Omul nostru a căzut aici, azi-noapte, la două, dar tipii de la S.H.A.E.F.³, în marea lor știință și înțelepciune, nu ne-au informat decât la zece dimineața. Idioții dracului! Idioți, fiindcă ne-au comunicat atât de târziu și, de două ori idioți, că nu s-au sfătuit mai întâi cu noi. Doamne Dumnezeule, când o să învețe ăștia să ne asculte? Clătină mânios din cap și lovi din nou harta, în orice caz, omul e aici, la Schloss Adler, Castelul Vulturilor. Pe cinstea mea, numele i se potrivește perfect, doar vulturii pot ajunge acolo. Misiunea noastră...

³

Cartierul suprem al Forțelor Expediționare Aliate (N.T.)

Smith interveni:

- De ce sunteți atât de sigur că e acolo, sir?

- Suntem siguri. Mosquitoul în care era a aterizat forțat la doar zece mile distanță. Pilotul a transmis un mesaj prin radio, cu câteva clipe înainte de sosirea unei patrule germane. Colonelul tăcu, zâmbi acru, apoi reluă: Schloss Adler, domnule maior, este cartierul general comun al Serviciului Secret German și al Gestapoului din Germania de Sud. Unde să-l ducă decât acolo?

- Într-adevăr, unde în altă parte? Cum s-au prăbușit?

- Ghinion cumplit. Azi-noapte, s-a efectuat un raid total deasupra Nurnbergului și, în mod normal, n-ar fi trebuit să existe nici un avion german de vânătoare pe o distanță de o sută de mile de frontiera austriacă. L-a reperat însă un Messerschmidt care zbura, întâmplător, în zonă. Dar asta nu mai are importanță... Ceea ce contează, acum, este să-l scoatem de-acolo înainte de a apuca să vorbească.

- Va vorbi, spuse Thomas, pe un ton sumbru. Toți vorbesc. De ce nu ne-au ascultat sfatul, domnule, de ce?

- N-are nici un rost să ne punem întrebări, răspunse Wyatt-Turner, cu glas ostenit. Acum, e inutil. Important este că va vorbi. Așa că-l vom scoate. Adică voi îl veți scoate de-acolo.

Torrance-Smythe își dresă glasul:

- Există echipe speciale de parașutiști.

- Ți-e frică, Smythe?

- Firește, sir.

- Schloss Adler este inaccesibil și inexpugnabil. Ar fi nevoie de un batalion întreg de trupe parașutate pentru a-l cucerii.

- Desigur, interveni Christiansen, faptul că nu dispunem de timp pentru a organiza un atac masiv de trupe parașutate n-are nici o legătură cu problema. Părea sincer bine dispus, era evident că proiectul îl atrăgea grozav.

Wyatt-Turner îi acordă privilegiul de a-l fixa cu ochii săi albaștri, de gheață, apoi se decise să-l ignore.

- Caracterul secret al operațiunii este singura șansă, continuă el. Iar în asta voi sunteți specialiști și știți cum să supraviețuiți în spatele liniei inamice, unde ați activat cu toții, perioade îndelungate. Maiorul Smith, locotenentul Schaffer și sergentul Harrod vor avea misiuni speciale, potrivit gradului și pregătirii lor militare; dumneavoastră, ceilalți... hm... veți căpăta alte însărcinări. Cu...

- Asta, ținea odinioară, demult, sir! îl întrerupse Carraciola. Cel puțin, în cazul lui Smythe, Thomas, Christiansen și al meu. Nu mai suntem la curent cu ultimele noutăți în materie de armament și tehnici de luptă. Numai Dumnezeu știe cât de lipsiți de antrenament suntem. După doi ani de muncă de birou, îmi dau duhul alergând cincizeci de metri să prind autobuzul.

- Va trebui să vă reintrați în formă rapid, nu? întrebă Wyatt-Turner, cu răceală. În afară de asta, aspectul cel mai important este că toți, cu excepția maiorului Smith, cunoașteți foarte bine partea apuseană a Europei. Toți vorbiți curent germana. Veți descoperi că antrenamentele voastre, la nivelul la care vi se va cere, vă vor fi la fel de utile de data

aceasta ca și acum cinci ani. În trecut, ați făcut dovada unei excepționale competențe, iscusințe și ingeniozități. Dacă avem vreo șansă, numai prin voi am putea reuși. Toți sunteți voluntari, desigur.

- Desigur, îl îngână Carraciola, ca un ecou, luându-și, precaut, o mină impasibilă. Îl privi, apoi gânditor, pe Wyatt-Turner. Mai există și o altă soluție, domnule. Făcu o pauză, apoi, reluă, pe un ton scăzut: O soluție cu șanse sută la sută de succes.

- Nici eu, nici amiralul Rolland nu pretindem că am fi infailibili, rosti, rar, Wyatt-Turner. Ne-a scăpat cumva o alternativă posibilă? Dețineți cheia problemei noastre?

- Da. Mobilizați o escadrilă de bombardiere Lancaster, cu capacitatea de 10 tone. Credeți, atunci, că ar mai „ciripi” cineva la Schloss Adler?

- Eu nu cred, se auzi, pentru prima oară, vocea înceată a viceamiralului Rolland, care se apropie de grup. Omul care deținea o asemenea formidabilă putere n-avea nevoie să ridice tonul pentru a se face auzit. Era un bărbat scund, încărunțit, cu chipul brăzdat adânc și o expresie de copleșitoare autoritate. Eu nu cred, repetă el. După cum nu cred nici faptul că felul în care interpretezi dumneata situația reală ar justifica brutalitatea unei asemenea idei. Prizonierul, generalul-locotenent Carnaby, este american. Dacă l-am uide, generalul Eisenhower ar deschide, probabil, cel de-al doilea front împotriva noastră și nu a nemților. Făcu un gest dezaprobator, dar zâmbi, de parcă ar fi vrut să anihileze tonul de reproș. Există anumite... hm... amabilități obligatorii în relațiile dintre Puterile Aliate. Nu sunteți de aceeași părere?

Carraciola nu răspunse nici da, nici ba; părea a nu avea nimic de zis, la fel ca și ceilalți, de altminteri. Colonelul Wyatt-Turner își dresе vocea și confirmă:

- Așadar, cam asta e, domnilor. Diseară, la zece, să fiți la aerodrom. Înțeleg că nu mai aveți întrebări, așa-i?

- Ba da, ar fi al naibii de multe, cu îngăduința domnului colonel, interveni, aprins, sergentul George Harrod, pe al cărui chip se citea iritarea. Ce-i cu toată povestea asta? De ce e așa de nemaipomenit de important babalâcul? De ce dracu' trebuie să ne riscăm noi viața?!

- Destul, sergent! tună Wyatt-Turner, aspru și autoritar. Ați aflat tot ceea ce e absolut necesar să știți...

- Când trimitem un om într-un loc unde are toate șansele să-și găsească moartea, domnule colonel, consider că are dreptul să știe și motivele, interveni, cu blândețe, viceamiralul. Ceilalți le cunosc. Se cuvine să le afle și el. Totu-i nemaipomenit de simplu, sergent Harrod. Generalul-locotenent Carnaby, coordonatorul șef al planurilor de manevre cunoscute sub numele de „Operațiunea Overlord” - cel de-al doilea front - este, neîndoielnic, omul cel mai informat în legătură cu pregătirile Forțelor Aliate pentru deschiderea acestui front. Noaptea trecută, a plecat pentru a se întâlni cu omologii săi din Orientul Mijlociu, Uniunea Sovietică și de pe Frontul italian, pentru coordonarea planurilor finale de debarcare în Europa. Întâlnirea trebuia să aibă loc în Creta, singurul loc acceptat de ruși; ei nu au un avion destul de rapid care să poată depăși viteza avioanelor de vânătoare germane.

Mosquitoul britanic poate, dar iată că noaptea trecută n-a reușit.

În austerul birou de operațiuni se lăsă o tăcere grea. Harrod se frecă la ochi, apoi clătină din cap, ca pentru a-și limpezi mintea. Când vorbi din nou, asprimea și mânia îi dispăruseră din glas. Îngăimă:

- Și dacă generalul vorbește...

- Va vorbi, spuse Rolland, pe un ton blând, dar ferm. Cum spunea, adineaori, și domnul Thomas, toți vorbesc: efectul unui simplu amestec de mescalină cu scopolamină. Generalul nu va avea încotro.

- Deci o să le dezvăluie toate planurile celui de-al doilea front. Harrod rostea cuvintele rar, ca în transă. Când, unde, cum... Dumnezeuule mare, ar însemna să anulăm întreaga operațiune!

- Exact. O anulăm. Nu vom putea deschide cel de al doilea front anul acesta, încă nouă luni de război, un alt milion de vieți irosite. Înțelegi că e o misiune urgentă, de urgență pur și simplu disperată, sergent?

- Înțeleg, sir. Acum înțeleg. Harrod se întoarse către Wyatt-Turner. Vă rog să mă iertați că am vorbit astfel. Cred că... În fine, sunt nervos...

- Toți suntem nițeluș nervoși, sergent Harrod. Așadar, la zece la aerodrom; acolo vom face verificarea echipamentului. Mă tem că uniformele n-o să vi se prea potrivească; azi, magazinele de pe Savile Row se închid devreme, încheie el, zâmbind, dar cu umor forțat.

De frig, sergentul Harrod se ghemui mai strâns în scoica scaunului, bătându-se pe umeri cu palmele înghețate; își inspectă, posomorât,

uniforma mototolită ca o piele de elefant - îi era cu vreo trei numere mai mare - și răcni, ca să acopere uruitul motoarelor:

- Ei bine, constată el, amărât, cel puțin cu uniformele astea a avut dreptate, fir-ar ale dracului să fie!

- Și-a dat-o în bară cu toate celelalte chestii, rosti Carraciola, apăsător. Sustin cu tărie că ar fi trebuit să trimită Lancasterele.

Rezemat, în picioare, de peretele din dreapta al fuzelajului, Smith își aprinse o țigară, fixându-l, gânditor, pe cel care vorbise. Deschise gura ca pentru a-i spune ceva, dar brusc își aminti că văzuse, la viața lui, și oameni mai puțin cârcotași, mai înțelegători. Își mută privirea în altă parte și tăcu.

În carlingă, lungit în scaun și cu ceafa rezemată de spătar, locotenent-colonelul Carpenter continua să se preocupe intens de ceea ce îi făcea plăcere: pipa, cafeaua și literatura. Tremayne, așezat alături, nu putea, desigur, să-și permită luxul unei asemenea relaxări. Cu maximă concentrare, urmărea permanent când tabloul de bord, când beznă de dincolo de parbriz, sau chipul superiorului său, care părea în pericol de a ațipi dintr-o clipă într-alta. Deodată, Tremayne se îndreptă în scaun, se uită atent prin parbriz și se întoarse, agitat, spre Carpenter:

- Schaffhausen, sir! Acolo, jos!

Carpenter mormăi ceva, închise cartea și împinse suportul la loc. Sorbi ultimele înghițituri de cafea, se îndreptă din șale cu un geamăt și trase hubloul din dreptul său; cu gesturi studiate, se prefăcu a examina atent rețeaua de lumini ce se

zăreau jos, în depărtare, dar nu se osteni să-și scoată capul în viscol, închise la loc și se întoarse spre Tremayne.

- Fantastic, făcu el, admirativ, am impresia că ai dreptate. Mi-ești de mare ajutor, băiete, zău așa. Răsuci butonul interfonului, în vreme ce Tremayne își arborase un aer stânjenit, așa cum se cuvenea. Maiorul Smith? Mai avem treizeci de minute. Închise, apoi către Tremayne: dreapta. Coborâm la sud-est de Bodensee și, Dumnezeuule, ai grijă să te menții de partea elvețiană.

Smith își scoase căștile și aruncă o privire ironică înspre cei șase bărbați așezați pe scaune.

- Așadar, asta e. O jumătate de oră. Să sperăm că acolo, jos, o să fie mai cald decât aici.

Nimeni nu avu nimic de comentat, după cum nici unul nu părea a nutri vreo speranță. Schimbară priviri între ei, tăcuți, cu chipurile golite de expresie, apoi se ridicară, țepeni de frig, în picioare. Cu mișcări lente și anevoioase, din cauza mâinilor amorțite și a poziției incomode, începură să se pregătească de lansare. Se ajutară între ei să-și lege ranițele în chingi, sub parașute, își traseră cu greu pantalonii impermeabili de schi. Harrod reuși chiar mai mult: își puse hanoracul, se luptă cu fermoarul și-și trase gluga pe cap. Se răsuci pe călcâie, întrebător, și se bătu cu palma peste protuberanta din hanorac.

- Mi-e neplăcut să ți-o spun, i se adresă Schaffer cu glas sfios, dar zău nu văd cum o să reziste aparatul tău la șocul aterizării, sergent Harrod.

- Și de ce, mă rog, să nu reziste? Harrod arăta mai posomorât ca oricând. Altoră le-a reușit.

- Da, dar tu încerci pentru prima oară. După calculele mele, te vei izbi de sol cu o viteză de 290 km pe oră. Ca să pun punctul pe i, destul de apăsător, cred că o să ai parte de niscai greutate la deschiderea parașutei.

Harrod îl privi, se uită apoi la ceilalți camarazi, care nu aveau hanoracele pe ei, și încuviință, lent, din cap, pipăindu-l pe al lui:

- Vrei să spui că trebuie să mi-l pun abia când ajungem jos?

- Păi, își cumpăni Schaffer cuvintele, ca să-ți spun drept, eu cred că așa ar fi bine.

Harrod îi surâse ironic. Schaffer îi răspunse cu un rânjel vesel. Până și Carraciola schiță un surâs. În fuzelajul înghețat, tensiunea deveni aproape materială.

- Ei, ei, iată că sosi timpul să-mi câștig și eu leafa de locotenent-colonel, cât stați voi, țângăii, cufundați în extaz. Carpenter se uită la ceas. Două și cinșpe. E momentul să ne schimbăm locurile.

Cei doi își desfăcură centurile de siguranță și și inversară locurile, cu mișcări nesigure. Cu gesturi minuțioase, Carpenter își potrivi scaunul, cel din dreapta, și parașuta în poziția cea mai confortabilă cu putință, își puse centura de siguranță, își fixă căștile și microfonul și apăsă pe un buton:

- Sergent Johnson! Carpenter ignora totdeauna formulele regulamentare de apel. Ești treaz?

În nișa sa strâmtă și oribil de incomodă, Johnson, sergent navigator, era cum nu se poate mai treaz, și asta de multe ceasuri, aplecat continuu peste radar, cu ochii fixați pe ecranul verzui, cu

excepția unor priviri fugare peste hărțile aeriene, harta Ordnance, busolă, altimetru și indicatorul de viteză. Întinse mâna și apăsă pe buton:

- Sunt treaz, sir.

- Johnson, dacă ne dirijezi pe partea dinspre Weisspitze, îl informă, pe un ton amenințător Carpenter, să știi că te retrogradez și ajungi iar soldat prost.

- Nu mi-ar place, sir. Nouă minute.

- Am căzut și noi doi o dată de acord. Așa-mi ziceam și eu. Carpenter închise interfonul și se uită afară, prin parbriz. Razele de lună fiind foarte palide, vizibilitatea era redusă. În bezna de nepătruns, nu se vedeau decât fulgi mărunți. Cu o expresie de regret, își puse atent pipa în buzunar, gest care, pentru Tremayne, fu dovada concludentă că locotenent-colonelul se pregătea să intre în acțiune. Tânărul rosti, cu un aer nefericit:

- E o chestie cam riscantă, nu credeți, sir? Vreau să zic, să nimerești piscul Weisspitze în zona asta. Ține de hazard.

- De hazard? repetă Carpenter, aproape cu veselie în glas. Nu văd de ce. E mare cât un munte în toată regula, n-avem cum să-l ratăm, băiete dragă.

- Asta voiam să zic. Făcu o pauză semnificativă, și-și reluă fraza. Platoul ăsta de pe Weisspitze, pe care trebuie să-i lăsăm. Nici trei sute de metri lățime, domnule. Munte deasupra, stâncă dedesubt. În plus, vânturile adiabactice, sau cum s-or fi numind, care bat la munte din cele mai neașteptate direcții. O mică deviere spre stânga, și ne izbir de peretele muntelui, o mică deviere spre

nord, și băieții se prăbușesc pe stânca aia uriașă, și-și frâng gâtul! Trei sute de metri!

- Și, ce-ai vrea? se aprinse Carpenter. Aeroportul Heathrow? Trei sute de metri, zici? Păi ai spațiu berechet, băiete, mai mult nici nu-ți poți dori. Cu rabla asta, aterizăm noi pe piste de zece ori mai mici, și, oricum, mai înguste.

- Da, sir. Luminile de semnalizare de pe pistă mi-au fost întotdeauna, de mare ajutor. Dar la o înălțime de două mii trei sute de metri, deasupra unui Weisspitze...

Bâzâitul interfonului îi curmă fraza. Carpenter apăsă pe buton:

- Johnson?

- Eu, sir. Johnson era aplecăt deasupra ecranului radar, în mijlocul căruia, puțin către dreapta, apăruse o pată aibă. L-am detectat. Exact unde trebuia să fie. Zero-nouă-trei, domnule, îi raportă el, după ce verifică și confruntă calculele.

- Bravo, flăcăule. Carpenter îi zâmbi lui Tremayne, modifică ușor cursul și începu să fredoneze o melodie, în surdină, ca pentru sine. Ia deschide în dreptul tău, băiețaș. Mustața mea mustește de apă.

Tremayne se execută, își scoase capul cât putu în afară, dar ochii i se izbiră de același întuneric cenușiu-opac. Se retrase, clătinând din cap.

- Nu-i nimic. Trebuie să fie pe undeva, pe acolo, zise Carpenter, înțelegător, după care comunică ordinul prin interfon: Sergent! Cinci minute! Pregătirea!

Sergentul mitralior repetă ordinul către cei șapte bărbați aliniați pe partea dreaptă a fuzelajului:

- Pregătiți-vă! Cinci minute!

În tăcere, băieții își prinseră carabinele parașutelor de cablul de deasupra capului, în vreme ce sergentul controla minuțios fiecare legătură. În dreptul ușii, stătea sergentul Harrod, cel care avea să sară primul. După el, venea locotenentul Schaffer care, datorită experienței sale în cadrul O.S.S.-ului⁴, era, de departe, cel mai bine pregătit parașutist al grupului; el avea sarcina, deloc de invidiat, de a nu-l scăpa din ochi pe Harrod. Urmau, în ordine: Carraciola, Smith (în calitate de șef al misiunii, preferase să se plaseze la mijloc), Christiansen, Thomas și Torrance-Smythe. În spatele lui, doi tineri soldați erau gata să împingă pachetele și parașutele de-a lungul cablului și apoi să le azvârle în gol, îndată ce Torrance, ultimul, va fi sărit. Sergentul-mitralior se postă lângă ușă. Atmosfera redeveni încordată.

Carpenter deschise iar hubloul din dreptul său, pentru a cincea oară în cinci minute. Mustața-i, acum pleoștită, nu mai aducea nici pe departe cu mândra podoabă de odinioară, dar locotenent-colonelul ajunsese, după cum se putea observa clar, la concluzia că, în viață, există probleme mai importante decât mustățile intrate la apă. Își pusese ochelarii de protecție, pe care îi ștergea încontinuu cu o piele de căprioară, dar priveliștea - mai bine zis, absența oricărei priveliști - se încăpățâna să rămână aceeași, cu fulgii cenușii ce se topeau în bezna de nepătruns. Închise.

Se auzi bâzâitul interfonului. Carpenter apăsă pe buton, ascultă mesajul, încuviință din cap.

⁴ Office of Strategic Services - Biroul de servicii strategice. (N.T.)

- Trei minute, îi spuse lui Tremayne. Zero-nouă-doi.

Tremayne execută manevra, încetase să se mai uite afară, fiind acum cu totul concentrat asupra pilotării bombardierului greu. Atenția îi era absorbită de trei elemente: busola, altimetrul și... Carpenter. O deviere de un singur grad spre sud, și Lancasterul s-ar izbi de un versant al lui Weisspitze; câteva zeci de metri mai jos, și pericolul ar fi același; o singură indicație a lui Carpenter să-i fi scăpat, și misiunea s-ar fi încheiat înainte de a fi început propriu-zis. Chipu-i tânăr, incredibil de tânăr, se golise de orice expresie; înțepenit în scaun, pilota Lancasterul cu precizia unui campion de tir. Doar ochii i se mișcau pe o traiectorie fixă: busola - altimetrul - Carpenter și iarăși: busola - altimetrul - Carpenter, câte o secundă pentru fiecare și atât.

Carpenter deschise din nou hubloul; răsplata fu aceeași beznă cenușiu-opacă. Cu stânga, făcu semnul „în față”. Tremayne apăsă imediat levierele... Uruitul motoarelor scăzu în intensitate.

Carpenter își retrase capul și închise. Oricât de reală i-ar fi fost îngrijorarea, nu lăsă nici o umbră să i se citească pe chip. Începu să fredoneze din nou, în surdină; cu mină calmă, relaxată, scrută bordul avionului, apoi i se adresă lui Tremayne, pe tonul său obișnuit de conversație:

- La școala aia, de piloți, ai auzit, vreodată, vorbindu-se despre pierderea de viteză?

Tremayne tresări, își aruncă ochii pe bord și accelerează puțin. Carpenter surâse, se uită la ceas și apăsă de două ori pe butonul de apel.

Sonerie bătând deasupra capului sergentului mitralior, care stătea în picioare, lângă ușa

fuzelajului. Sergentul cercetă cu privirea chipurile încordate ale băieților și făcu un semn din cap:

- Două minute, domnilor.

Trase ușa câțiva centimetri, pentru a verifica dacă funcționează ușor. Prin mica deschizătură, mugetul motoarelor deveni brusc asurzitor, dar nu era nici pe departe atât de deprimant ca rafala înghețată, şuierătoare, ce năvăli înăuntru. Parașutiștii schimbă între ei priviri deliberat prudente, pe care însă sergentul le interpretă corect; trase ușa la loc.

- De acord, domnilor, asta nu-i noapte nici pentru jivine, darămite pentru oameni.

La fel gândea și locotenent-colonelul Carpenter, care-și mai scoase o dată capul în viscol. După cinci secunde fața i se acoperi de ace ca de arici; în cincisprezece secunde, pielea îi amorți total, ca sub anestezie. Distracția avea să înceapă însă când va băga capul la loc: se aștepta la dureri cumplite care însoțesc întotdeauna restabilirea circulației. De data asta, însă, Carpenter era hotărât să suporte supliciul până ia capăt, adică până în clipa în care va zări muntele Weisspitze. Cu mișcări mecanice și meticuloase, își șterse cu pielea de căprioară ochelarii de protecție, scrutând încontinuu spațiul cenușiu-obscur, în speranța de a repera muntele înainte ca Weisspitze să-l reperate pe el.

În carlingă, Tremayne își rotea privirile după tipic: busolă - altimetru - Carpenter, busolă - altimetru - Carpenter, numai că acum întârzia mai îndelung cu ochii pe chipul comandantului, în așteptarea semnalului de înclinare bruscă a bombardierului spre stânga singura manevră posibilă de evitare a impactului. Carpenter nu dădea

însă nici un semnal; bătea, în schimb, darabana cu degetele pe genunchi. Lui Tremayne îi căzu deodată fisa: ăsta trebuie că era gestul care-l trăda pe comandant, în momentele sale de maximă emoție și încordare - atât lăsa să se ghicească.

Se scurseră zece secunde. Mai trecură cinci, apoi alte cinci. În ciuda frigului din cabină, Tremayne simțea prelingându-i-se pe obraji picuri de sudoare. Era nerăbdător la culme să facă odată virajul la stânga, pentru a evita coliziunea care amenința să-i zdrobească din clipă-n clipă. Era conștient de faptul că nu mai trăise în viața lui o asemenea spaimă, că nici nu se gândise vreodată la asta; intră într-un soi de panică animalică. Apoi își mai dădu seama de ceva: Carpenter încetase să mai bată darabana.

Muntele, în sfârșit, se ivi, nu atât în dimensiunile lui reale, ci, mai curând, în cele bănuite, dar tânărul, oricum, îl văzu. Apăru încet-încet în fața ochilor săi, puțin către dreapta direcției de zbor; intui prezența covârșitoare a concretului, a acelui concret palpabil care eclipsează cu totul mica speranță ce începuse să se materializeze din nimic. Orice speculație fu însă anulată de priveliștea reală, de neconfundat, a versantului neted ce se înălța în văzduhul cenușiu-opac pe o verticală aproape perfectă. Carpenter își retrase capul, fără a închide însă hubloul, și apăsă pe butonul interfonului:

- Sergent Johnson? Articula cu greu, nu din pricina emoției, ci a faptului că maxilarele îi înghețaseră de-a binelea.

- Sir? Vocea albă, impersonală, a lui Johnson, cu inflexiuni metalice, trăda o încordare extremă, în pofida unicului cuvânt rostit.

- Cred că „ofițer de aviație” Johnson ar suna mult mai bine.

- Vă rog, sir?

- Pe loc repaus; l-am reperat. Poți să adormi la loc.

Închise legătura, se întinse în sus și apăsă pe un buton de deasupra capului, după ce mai aruncă o privire fugară prin hublou.

Pe peretele din dreapta al fuzelajului, se aprinse un bec roșu. Sergentul mitralior se sprijini cu mâna de ușă.

- Un minut, domnilor. Trase ușa larg; în fuzelaj se iscă un viscol în miniatură. Când se aprinde becul verde...

Nu-și mai termină fraza, fiindcă puținele cuvinte rostite erau cât se poate de limpezi; pe de altă parte, ca să se facă auzit în vacarmul motoarelor și al viscolului ar fi trebuit să răcnească, și orice vorbă în plus nu ar fi fost decât un efort inutil.

Din același motiv, nimeni nu zise nimic. În orice caz, privirile pe care și le schimbau parașutiștii între ei exprimau mai clar decât vorbele gândul care-l frământa pe fiecare: dacă aici, înăuntru, era așa, atunci cum trebuie să fi fost afară? La un semn al mitraliorului, se aliniară lângă ușă, în frunte cu sergentul Harrod, pe al cărui chip era întipărită expresia martirului creștin în prima și ultima sa înclăștare cu un leu.

Ca un uriaș pterodactil din negurile istoriei, Lancasterul înfrunta uruind stihiile, de-a lungul versantului neted. Peretele de stâncă învelit în gheață părea, într-adevăr, foarte aproape; pentru Tremayne, neverosimil de aproape. Ochii îi

rămăseseră ținuiți pe hubloul deschis, deasupra capului lui Carpenter și ar fi putut să jure că vârful aripii drepte zgârie peretele muntelui. Fața continua să-i fie scăldată în sudoare, dar buzele și le simțea ca de cenușă. Și le umezi pe furiș, să nu-l observe Carpenter, dar degeaba.

Sergentul Harrod, în schimb, nu avea buzele arse; asta însă numai fiindcă îl biciuiau rafalele care izbeau din plin în fuzelajul bombardierului. Altminteri, împărțășea aproape întru totul spaima lui Tremayne. Stătea în prag, în picioare, ținându-se strâns de perete, pentru a nu fi smuls de pala de vânt; chipu-i exprima o ciudată resemnare. Privirea îi era ațintită, ca în transă, asupra unui punct, la stânga sa, unde, dintr-o clipă într-alta, vârful aripii din dreapta urma să se izbească de Weisspitze.

Înăuntru, becul roșu continua să pâlpâie. Mitrălierul își lăsă mâna pe umărul lui Harrod, într-un gest de încurajare. Harrod, căruia îi trebuiră trei secunde să-și poată desprinde ochii de pe vârful aripii de avion, făcu o jumătate de pas înapoi. Cu un gest ferm, îndepărtă mâna sergentului de pe umărul său.

- Nu mă împinge, camarade, urlă el, ca să se poată face auzit. Dacă n-o să am încotro, mă voi sinucide, adică voi muri după moda veche, din bătrâni, de propria-mi mână.

Își relua poziția, lângă ușă.

În aceeași clipă, Carpenter aruncă o ultimă privire prin hublou și-i dădu lui Tremayne semnalul mult așteptat: rotirea lentă a mâinii stângi. Pilotul înclină imediat bombardierul după care îl îndreptă la loc. Se îndepărtară ușor de versant, care rămase undeva, mai jos. Episodul zborului razant nu fusese

un act gratuit de vitejie, ci o etapă premergătoare traseului minuțios calculat pentru zborul deasupra îngustului platou. Încă o dată - pentru ultima oară, însă - comandantul își scoase capul în viscol, întinzându-și între timp brațul, sub privirile înfrigurate de nerăbdare ale lui Tremayne, spre un buton situat în aparatura de deasupra parbrizului, pe care, în sfârșit, îl apăsă.

Din poziția lui incomodă, cu capul pe spate, de-i înțepenise ceafa, sergentul Harrod văzu că becul roșu se stinse; la aprinderea becului verde, își îndreptă spatele, închise ochii strâns și, fluturând anapoda din brațe, își dădu drumul în gol; lansarea nu fu tocmai reușită, pentru că, în loc să sară direct, făcuse mai întâi un pas înainte, acum se răsucea în aer, în timp ce i se deschidea parașuta. Îl urmă Schaffer, cu o demonstrație elegantă, corectă, cu călcâile și genunchii lipiți, apoi Carraciola, apoi maiorul.

Smith privi în jos și chipul i se crispa, în hăul cenușiu de sub el, îl zări pe Harrod zbătându-se în aer ca un pendul dereglat. Corzile parașutei se încurcaseră rău, iar în eforturile lui disperate și stângace de a le descurca, nu reușise decât să le încâlcească mai tare. Cele din stânga fuseseră trase prea jos, iar bietul om aluneca pe o parte, cu o viteză dementială, cum Smith nu mai văzuse niciodată în asemenea situații. Urmări cu privirea silueta ce se rostogolea rapid, sperând, din tot sufletul, ca soarta să nu-l azvârle pe radiotelegrafist peste muchia prăpastiei.

Înnegurat se uită la ceilalți; slavă Domnului, nu era nici un motiv de spaimă, căci Thomas, Christiansen și Smithy efectuau o coborâre perfectă,

la o distanță atât de mică unii de alții, încât mai-mai să se atingă.

Sergentul mitralior se năpusti spre coada fuzelajului încă înainte de lansarea ultimului parașutist, Torrance-Smythe, zis Smithy. Trase iute de-o parte un cufăr, îndepărtată o prelată și se aplecă să-i ajute unei făpturi ghemuite să se ridice în picioare. Noul personaj se dovedi a fi o fată, mai curând scundă, cu ochii mari, negri, și trăsături fine. Chipu-i gingaș sugera un trup firav, dar era greu să-ți dai seama de adevăr, încotoșmănată cum era, în veșminte groase peste care mai trăsese și o salopetă de schi. În plus, parașuta. Fata era înțepenită de frig și din cauza poziției în care stătuse până atunci, dar sergentul avea ordine precise de îndeplinit.

- Haideți, miss Ellison, o zori el, apucând-o de talie și împingând-o spre ușă. N-avem nici o clipă de pierdut.

Mai pe jos, mai pe sus, o târî până în prag, unde un ostaș tocmai dădea drumul penultimei parașute și penultimului container. Se auzi pocnetul sec al cârligului. Mary Ellison se întoarse ca pentru a rosti ceva, dar se răsuci brusc și dispăru în beznă, urmată, după o secundă, de ultima parașută, cu containerul respectiv.

Sergentul scrută câteva clipe întunericul, își frecă bărbia, dădu din cap a îndoială, făcu un pas înapoi și trase la loc ușa grea. Lancasterul zumzăi mai departe, despicând întunericul și ninsoarea, cu accelerație redusă. Curând nu se mai văzu deloc, iar după alte câteva clipe pieri și bâzâitul slab al motoarelor.

Capitolul 2

Smith își încleștă mâinile cât putu de sus în faldurile parașutei, împinse cu putere și realizează o aterizare perfectă - cu genunchii îndoiți și călcâiele lipite - în stratul de zăpadă, gros mai bine de o jumătate de metru. Vântul izbea năpraznic pânza. Apăsă dispozitivul de strângere rapidă a parașutei, o trase la pământ, o rulă și o împinse adânc în omăt, folosind ca greutate pachetul pe care-l purtase în spinare.

Aici, jos - dacă se putea spune astfel, la o altitudine de peste două mii de metri - ningea blând, prin comparație cu viscolul în care se aruncaseră, sărind din Lancaster, dar vizibilitatea era aproape la fel de redusă; vântul sufla cu o viteză de douăzeci de noduri pe oră, iar pulberea fină de nea era destul de deasă. Smith își aruncă iute privirea în jur, dar nu zări nimic și pe nimeni.

Cu mâinile înghețate, se scotoci în tunică, reușind, în cele din urmă, să scoată o lanternă și un fluier, cu care semnaliza alternativ, spre est și spre vest. Primul își făcu apariția Thomas, urmat de Schaffer; în două minute se prezentară toți, în afară de sergentul Harrod.

- Adunați parașutele aici și puneți o greutate peste ele, ordonă Smith. Așa, îngropați-le adânc. L-a văzut cineva pe Harrod? Nimeni? Chiar nimeni?

- Ultima oară când l-am zărit, se legăna deasupra mea ca un distrugător pe o mare agitată, răspunse Schaffer.

- Așa l-am văzut și eu, încuviință Smith. Faldurile erau răsucite?

- Nu le-ai fi putut descâlci nici cu tirbușonul. Dar aş zice că nu era în pericol de prăbuşire. N-am avut timp să mă lămuresc... I-am pierdut din ochi când eram gata să ating pământul.

- Ai vreo idee cam pe unde ar fi putut să cadă?

- Greu de zis. Dar n-a păţit nimic, domnule maior, poate are o gleznă scrântită sau un cucui, nimic grav.

- Împrăştiaţi-vă şi căutaţi-l, cu lanternele, ordonă Smith.

Se răspândiră, păstrând între ei distanţa la care fasciculele de lumină se puteau încrucişa; Smith cerceta minuţios terenul. Pe chipu-i încordat nu puteai totuşi ghici dacă împărtăşea sau nu optimismul lui Schaffer. După trei minute, un strigăt se auzi din dreapta. Maiorul o luă într-acolo în pas alergător.

Alarma o dăduse Carraciola, pe care-l găsiră stând în picioare, la capătul aflorimentului, cu lanterna îndreptată în jos. La vreo doi metri sub stâncă, pe o porţiune de teren ce forma un soi de adăpost de vânt, într-un troian înalt de zăpadă zăcea, pe jumătate îngropat, cu faţa în sus şi braţele în lături, sergentul Harrod; ochii larg deschişi parcă priveau nepăsători ninsoarea.

Ajunşi acolo, zăriră cu toţii trupul nemişcat. Smith sări în nămetele de zăpadă, îngenunche şi-l apucă de umeri, încercând să-l ridice. Capul lui Harrod se legăna pe spate, ca la o păpuşă de cârpă, stricată. Smith îl culcă la loc, în zăpadă, şi-i pipăi pulsul, la gât. Rămase o vreme în genunchi, cu capul plecat, apoi se ridică, greoi.

- Mort? întrebă Carraciola.

- Mort. Și-a frânt gâtul, îi lămuri Smith, cu un chip golit de expresie. Probabil că s-a încurcat în faldurile parașutei și a aterizat prost.

- Se mai întâmplă, zise Schaffer, am auzit și eu de asemenea cazuri. După o tăcere, întrebă: îi iau aparatul de radio, domnule maior?

Smith încuviință din cap. Lăsându-se în genunchi, Schaffer începu să caute catarama de la cureaua de la spate.

- Nu te supăra, interveni Smith, nu-i bine. Are o cheie legată de gât, sub tunică. Cheia se potrivește la lacătul de la catarama de sub buzunarul de la piept.

Schaffer găsi cheia, descurie lacătul cu oarecare dificultate, dădu jos curelele de pe umărul mortului și scoase, în sfârșit, aparatul. Se ridică, cu radioul bălăngănindu-i-se în mâini.

- Acu', dacă ne gândim bine, ce rost mai are...? făcu el, cu ochii la Smith. După o asemenea prăbușire, de și-a frânt gâtul, nu văd cum ar mai putea funcționa scula asta.

Fără un cuvânt, Smith apucă aparatul, îl puse jos, scoase antena, potrive butonul de transmisie și-l răsuci pe cel de apel. Beculețul roșu se aprinse, semn că circuitul de transmisie funcționa. Răsuci apoi butonul de recepție, mări volumul, umblă la butonul de acord și prinse o melodie lentă. Ascultă câteva secunde, apoi închise aparatul și i-l întinse lui Schaffer.

- A ajuns pe sol în condiții mai bune decât sergentul Harrod, comentă Smith, pe un ton sec. Haidem.

- Îl îngropăm, domnule maior? întrebă Carraciola.

- Nu-i nevoie, răspunse Smith, indicându-i cu lanterna perdeaua de fulgi care se cerneau neconținut, într-o oră îl vor acoperi. Haideți să căutăm proviziile.

- Pentru Dumnezeu, nu slăbi strânsoarea! se auzi glasul speriat al lui Thomas.

- Țasta-i necazul cu voi, celții, căți Schaffer, n-aveți încredere nici în umbra voastră. N-ai motiv de spaimă, viața ta se află pe mâinile sigure ale lui Schaffer și Christiansen. N-ai de ce să te alarmezi.

- Tocmai de-aia, altfel de ce m-aș alarma?

- Dacă începem toți coborârea, îl încuraja Schaffer, n-o să-ți dăm drumul decât în ultima clipă.

Cu o ultimă privire tristă peste umăr, Thomas se lăsă să alunece pe buza neagră a prăpastiei. Schaffer și Christiansen se bizuiau fiecare pe câte un singur picior, fiind trași, la rândul lor, de ceilalți. La distanța pe care o putea străbate cu lumina lanternei, Thomas văzu un perete de stâncă perfect vertical coborând în beznă, o stâncă goală ale cărei singure fisuri vizibile erau acoperite de gheață; în rest, nimic de care să-ți proptești o mână sau un picior.

- Am văzut tot ce aveam nevoie, rosti el, peste umăr. Fu tras înapoi; își croi cu grijă drumul în sus, până la maldărul de provizii, apoi se ridică în picioare, înșfăcă pachetul din care se iveau vârfurile schiurilor.

- Extrem de utile, n-am ce spune, de mare ajutor în situația asta, făcu el, mohorât.

- E chiar așa de abrupt? întrebă Smith.

- Vertical, neted ca sticla, iar în jos nu se vede nimic. Ce adâncime credeți c-o avea prăpastia, domnule maior?

- Cine poate ști? Smith dădu din umeri. Ne aflăm la vreo două mii trei sute de metri înălțime. Pentru asemenea altitudini, hărțile nu indică niciodată detalii. Scoate nailonul ăla.

Găsiră pachetul cu nailon - o rolă de vreo trei sute de metri lungime - într-un sac de pânză, așa cum fusese ambalat din fabrică. Deși nu depășea ca grosime o sârmă de rufe, frânghia era extrem de rezistentă, datorită firului metalic din interior. Înainte de a ieși din fabrică, coeficientul de rezistență fusese verificat metru cu metru. Smith legă capătul de un ciocan și, ținut strâns de doi oameni, îi dau drumul să alunece în prăpastie, socotind, între timp, numărul de metri. De câteva ori, ciocanul se izbi de câte un obstacol, dar îl depăși de fiecare dată. Într-un târziu, în ciuda manevrelor lui Smith, frânghia rămase complet întinsă.

- Bun, făcu Smith, dându-se înapoi un pas, cam asta ar fi.

- Și dacă nu-i așa? întrebă Christiansen. Dacă s-o fi agățat, dracului, în vreun colț de stâncă, la trei-patru sute de metri altitudine?

- Ai măsurat adâncimea prăpastiei? întrebă Carraciola.

- Șaptezeci de metri.

- Ne-au mai rămas aproape trei sute, ai? rânji Thomas. Taman bine cât ne-ar trebui să facem un brâu în jurul garnizoanei de la Schloss Adler.

Nu râse nimeni. Smith rupse tăcerea:

- Am nevoie de un piton și de două aparate emisie-recepție.

Cam la vreo patru-cinci metri de buza prăpastiei, curăţară zăpada şi înfipseră adânc în stâncă, cu ciocanul, un piton. Smith întinse capătul frânghiei, alcătui două cercuri pe care şi le petrecu în jurul pulpelor, îşi strânse centironul şi-şi atârna pe umăr un aparat de emisie-recepţie. Frânghia fu apoi răsucită în jurul pitonului; trei inşi din echipă, care stăteau cu spatele spre stâncă, şi-o înfăşurară de câteva ori pe mână, gata să preia greutatea. Schaffer aşteptă cu celălalt aparat.

După ce verifică dacă nu existau colţuri ascuţite pe vârful stâncii, Smith se răsuci cu precauţie şi făcu semn să fie lăsat în jos. Coborârea în sine era uşoară. Aşa cum le spusese Thomas, verticala era perfectă, deci tot ce avea de făcut era să se ferească de peretele stâncii. O singură dată întâlni o protuberantă; se răsuci puternic în aer, dar îşi recapătă echilibrul în câteva clipe. „Alpinismul pentru toţi”, gândi Smith, doar poate că uşurinţa cu care aluneca era o simplă aparenţă: avea avantajul de a nu vedea nimic în hăul ce se căsca sub el.

Se afundă cu picioarele într-un strat gros de zăpadă şi se opri. Descrise cu lumina lanternei un semicerc; se oprise pe o stâncă, atunci trebuie să fie foarte mare, căci se întinde cât vede cu ochii... un platou uşor înclinat. Versantul însuşi avea o suprafaţă netedă, cu excepţia unei singure fisuri superficiale, lată de câţiva paşi, situată chiar în apropiere. Îşi scoase frânghia şi răsuci butonul aparatului de emisie-recepţie.

– Până acum, e-n regulă. Trageţi frânghia sus. Mai întâi proviziile, după aia voi.

Frânghia șerpui în beznă. În două transporturi, pachetele ajunseră toate jos în cinci minute. Curând își făcu apariția și Christiansen.

- Ce s-o fi făcând atâta caz de alpinismul ăsta? întrebă el, vesel. Până și bunică-mea s-ar fi descurcat.

- Poate că ar fi fost mai bine s-o luăm pe bunică-ta în locul tău, îi replică Smith, acru. Mai avem de coborât. Ia-ți lanterna și vezi cât de lată e stânca și cum se poate coborî mai bine; și, ferească Dumnezeu, nu te rostogoli în prăpastie.

Christiansen se îndepărtă, cu un surâs ironic. Viața le aparține celor vii, iar el era cât se poate de viu. Cât își îndeplini misiunea, ceilalți coborâra cu toții, pe rând, în afară de Schaffer. Din aparatul de emisie-recepție, răzbătu un glas plângăreț.

- Da' eu cum cobor? În mâini, aproape șaptezeci de metri? Cu mâinile bocnă, pe o frânghie așa de lungă și de groasă? Ar fi trebuit să se gândească cineva și la asta.

- S-a gândit cineva și la asta, îi explică Smith, netulburat. Verifică dacă frânghia mai este strânsă bine în jurul pitonului și dă-ți drumul în jos.

- Un răspuns se găsește întotdeauna, comentă Schaffer.

Coborî. Christiansen se întoarse aproape în aceeași clipă cu el.

- Nu-i chiar atât de groaznic... Mai e o stâncă, la vreo cînșpe-șaișpe metri deasupra noastră, ce se curbează înspre est. Cel puțin așa mi-a apărut mie, ca o stâncă. N-am încercat să văd cât e de abruptă, că sunt om însurat, dar platoul ăsta coboară într-o pantă lină, încolo, înspre apus, și pare a se prelungi

o bună bucată de drum. Sunt și copaci - am mers de-a lungul lor aproape două sute de metri.

- Copaci, la altitudinea asta?

- Mă rog, nu sunt ca niște catarge, doar niște pini pirpirii, dar tot te poți adăposti printre ei.

- E destul de bine, încuviință Smith, acolo vom petrece noaptea.

- Așa de aproape? Tonul mirat al lui Schaffer trăda foarte puțin entuziasm pentru o asemenea idee. N-ar trebui să coborâm cât putem de departe până diseară, domnule maior?

- Nu-i nevoie. Dacă pornim imediat ce se crapă de ziuă, vom depăși binișor șirul principal de pomi până ce apucă să răsară soarele.

- Sunt de părerea lui Schaffer, adăugă Carracioia, cu un aer înțelept. Să înaintăm cât mai mult posibil. Tu ce crezi, Olaf? îl întrebă pe Christiansen.

- Părerea lui Christiansen nu are nici o importanță, îi replică Smith calm, dar cu o răceală de gheață, în ton cu aerul de munte. Aici nu ne aflăm la o masă rotundă sau la un seminar, ci avem de îndeplinit o operațiune militară, iar operațiunile de acest tip sunt conduse de un șef. Și, fie că vă convine sau nu, amiralul Rolland m-a însărcinat pe mine cu comanda acestei misiuni. Vom înnopta aici. Aduceți totul înapoi.

Cei cinci bărbați schimbă priviri între ei, apoi se apleacă să ridice pachetele. Într-adevăr, conducerea grupului nu putea constitui un subiect de discuție.

- Instalăm corturile acum, șefule? întrebă Schaffer.

- Da! În limbajul lui Schaffer, „șefule” exprimă, probabil, mai mult respect decât „domnule maior” sau „sir”, își zise Smith, apoi continuă cu voce tare: Pe urmă, o masă caldă, o cafea fierbinte, și încercăm să stabilim legătura cu Londra, prin radio. Trage frânghia jos, Christiansen. Să se lumineze de ziuă, nu vrem să dea damblaua în figurile alea de la Schloss Adler care se tot fâțâie cu binocurile la ochi.

Christiansen dădu din cap și începu să tragă de frânghie. Când se ivi capătul liber, Smith țipă și se repezi la Christiansen, apucându-l de braț. Christiansen se opri, mirat.

- Sfinte Sisoie! Smith își șterse fruntea cu palma. Taman la tanc!

- Ce s-a întâmplat? întrebă Schaffer, îngrijorat.

- Am nevoie de doi dintre voi, să mă ridice. Hai, iute, până nu dispare nenorocita asta de sfoară!

Doi camarazi îl săltară în aer. Smith se întinse și apucă frânghia care se bălăbănea, sări jos și o legă apoi bine, cu multă grijă, de celălalt capăt.

- Acum, că ați isprăvit... interveni, politicoș, Torrance-Smythe, puteți să ne explicați...

- Radioul. Smith trase un oftat lung de ușurare. Avem o singură listă de frecvențe, semnale de apel și un cod. Rațiuni de securitate. Lista se află în tunica sergentului Harrod.

- Aoleu, pot să-mi șterg și eu fruntea, șefule? făcu Schaffer.

- Mă duc eu în locul dumneavoastră, dacă vreți, se offeri Christiansen.

- Mulțumesc, dar e vina mea, așa că trebuie să merg eu. În afară de asta, sunt singurul de-aici cu ceva experiență de alpinist - sau, cel puțin, așa apreciază colonelul Wyatt-Turner - și am impresia că

urcușul pe stânca aia e mai greu decât coborâșul. Nu-i nici un zor. Să ne instalăm însă mai întâi tabăra și să mâncăm ceva.

- Dacă nu te poți descurca mai bine de atât, Smithy, să-ți dăm un preaviz de o săptămână... care expiră azi, îi zise Schaffer lui Torrance; râcâi dosul plăcuței de metal, scuturându-se de oroare. M-am născut într-o casă de creștini, așa că nu trebuie să-ți spun ce-mi amintește chestia asta.

- Nu-i vina mea că au împachetat un alt tip de deschizătoare de conserve, se tângui Torrance-Smythe, amestecând în vasul de pe mașina de gătit cu butan, în care pusese la încălzit gulașul de culoare incertă. Aruncă o privire optimistă către camarazii săi așezați în semicerc în cortul slab luminat: Mai vrea careva o porție?

- N-ai haz deloc, făcu Schaffer, sumbru.

- Așteaptă până o să guști din cafeaua asta, îl sfătui Smith, și o să te miri de ce-oi fi cântit mai înainte. Se ridică, scoase capul afară din cort să vadă cum mai e vremea, apoi se întoarse spre ai săi: S-ar putea să lipsesc cam o oră, dar dacă acolo, sus, viscolește...

Încuviințară din cap, devenind brusc, sobri. Sigur, Smith va avea mult de furcă până să dea de cadavrul lui Harrod.

- E o noapte cumplită, zise Schaffer, vin și eu să vă dau o mână de ajutor.

- Mulțumesc, nu-i nevoie. O să mă cațăr și o să-mi dau drumul în jos singur. O coardă legată de un piton nu e chiar ca un ascensor, dar e destul de bună ca să ajung acolo și să mă întorc, iar o persoană în plus n-ar sluji la nimic. Dar am să-ți

spun imediat ce-ai putea să faci. Smith dispăru și reveni îndată cu aparatul de radio, pe care i-l așează în față: n-am chef ca după tot chinul ăla până sus, ca să recuperez carnetul cu cifru, să constat că nu știu ce cretin l-a izbit cu bocancii lui cu ținte și l-a parădit. Păzește-l ca pe ochii din cap, locotenente.

- Da, sigur șefule, promise Schaffer, solemn.

Înarmat cu ciocanul și cu câteva pitoane de rezervă la brâu, Smith își legă strâns frânghia, petrecându-și-o în jurul mijlocului și al pulpelor, cum mai făcuse de atâtea ori; se prinse apoi de capătul liber și începu urcușul. Afirmația-i de mai înainte, că asta era treabă de alpinist încercat, nu avea acoperire. Nu era vorba de cine știe ce tehnică sau pricepere; fiind mai mult o chestiune de efort fizic, ce-i drept istovitor, dar atât. Cel mai greu i se păru urcușul pe peretele vertical al stâncii, trebuind să se cațere aproape de șpagat; din cauza încordării cumplite, fu nevoit, în două rânduri, să se țină într-o singură mână și să-și tragă răsuflarea până îi mai trecu durerea aprigă din umăr și din musculatura antebrățului. Când izbuti, în sfârșit, gâfâind cumplit și asudat ca într-o saună, să ajungă sus, pe culme, era aproape epuizat. Nu ținuse seama de efectul paralizant al altitudinii asupra celui neobișnuit cu ascensiunile.

Zăcu pe burtă câteva minute, pentru a-și recăpăta suflul, iar pulsul să-i revină la normal, mă rog, la ce însemna normal la o asemenea altitudine, de peste 2300 de metri; apoi se ridică și verifică pitonul de care fixase frânghia de nailon. Pitonul părea înfipt zdravăn dar, pentru mai multă siguranță, îl mai izbi de câteva ori cu ciocanul; își dezlegă coarda, apoi o răsuci încă o dată strâns în

jurul pitonului, trăgând de ea până ce i se păru că nodul e de-ajuns de solid.

Se trase câțiva pași înapoi de buza prăpastiei, curăță zăpada în jurul său și bătu cu ciocanul unul din pitoanele de rezervă pe care le adusese cu el. Îl încercă cu mâna, să vadă dacă se desprinde ușor. Se desprindea. Îl mai bătu o dată și înfășură în jurul lui o bucată din frânghia strâns legată de primul piton, înainta apoi pe platoul ușor înclinat, fredonând „Lorelei”, ce-i drept, cam fals, după cum singur recunosc, zâmbind...

Din beznă se ivi o siluetă care se îndreptă spre el în goană, împleticindu-se și alunecând în troiene: Mary Ellison. Fata se opri în fața lui, proptindu-și mâinile în șolduri:

- Așa, vasăzică! Da' știi că nu te-ai omorât cu firea să vii încoace, ai? îl luă ea, iute, neputându-și stăpâni clănțănitul dinților.

- N-am irosit nici o clipă, se apără el, dar a trebuit mai întâi să îmbuc ceva cald și să beau o cafea.

- A trebuit, auzi! Bestie egoistă ce ești, te urăsc! îl acuză fata, după care făcu un pas înainte și i se aruncă la piept.

- Știu. Ai înghețat. Smith își scoase mănușa și o mângâie ușor pe obraz.

- Nu mai spune! Sigur că am înghețat, era cât pe-acum să mor în avionul ăla. Cum de n-ai fost în stare să faci rost de niște sticle cu apă caldă sau de un costum cu fire electrice, sau, în fine, ceva de genul ăsta? Credeam că mă iubești!

- N-am cum să te conving de contrariu, îi spuse Smith, cu blândețe, bătând-o pe umeri. Unde ți-e aparatura?

- La vreo cinșpe-șaișpe metri mai încolo. Și încetează odată să mă mai bați așa pe spate, de parcă mi-ai fi unchi.

- Vorbe, vorbe, o împlânzi Smith, hai mai bine s-o recuperăm.

Își croiră cu greu drum prin nămeți. Mary se ținea strâns de brațul lui.

- Și ce pretext ai găsit, pentru Dumnezeu, ca să urci până aici? Îl întrebă, plină de curiozitate. Că ți-ai pierdut un buton de manșetă, sau ce?

- Am avut un motiv serios, în afară de persoana ta, chit că am jucat teatru până în ultima clipă, aproape că era prea târziu, prefăcându-mă că am uitat de el; carnetul cu cifruri pentru semnale radio, din tunică, sergentului Harrod.

- L-a... l-a pierdut? L-a scăpat? Cum a putut să fie atât de neglijent? Tăcu, amintindu-și brusc, de un amănunt: carnetul era legat...

- E tot acolo, în tunică, o lămuri Smith, pe un ton sumbru. Harrod e mort.

- Mort? Mary se opri din mers, scuturându-l de braț. Mort! repetă ea, după o îndelungată tăcere. Omul ăla simpatic? L-am auzit când spunea că n-o să mai sară în ruptul capului cu parașuta. A făcut o săritură greșită?

- Așa se pare.

Găsiră sacul. Smith îl cară până la muchia prăpastiei. Mary întrebă:

- Și acum? Nu luăm carnetul?

- Să așteptăm un minut. Vreau să-mi arunc un ochi la frânghie.

- La frânghie? De ce?

- De ce nu?

- Atunci nu-mi spune, făcu Mary, cu resemnare. Eu sunt doar o biată fetiță. Presupun că știi tu ce ai de făcut.

- Ce n-aș da să știu, îi răspunse Smith, cu obidă.

Așteptară în tăcere, așezați cuminți alături, pe sacul de echipament, cu privirile ațintite asupra frânghiei, cu un soi de solemnă concentrare, de parcă, la altitudinea de 2300 de metri, un asemenea obiect dobândește o semnificație specială. Smith încercă în două rânduri să-și aprindă o țigară, dar nu reuși, din pricina ninsorii. Se scurseră astfel vreo trei-patru minute, care li se părură fără sfârșit. Lângă el, fata tremura cumplit și-și încleștase gura ca să-și reprime clănțănitul dinților. Mai groaznic însă era faptul că brațul stâng, cu care încercase s-o protejeze pe fată de vânt și ninsoare, îi amorsea din ce în ce mai tare. Se ridică în clipa în care, brusc, frânghia se smuci puternic, smulgând cel de-al doilea piton, înfipt ceva mai departe de buza prăpastiei. Bucla corzii alunecă rapid pe lângă pitonul de care fusese prinsă, până se întinse. Forța necunoscută care acționa asupra frânghiei se amplifică, până ce nailonul se cufundă adânc în stratul proaspăt de omăt. Smith făcu un pas, încercă rezistența corzii - mai întâi precaut, apoi cu toată puterea. Frânghia era țeapănă, dar pitonul nu slăbise.

- Ce... ce naiba... Mary dădu să spună ceva, dar glasul i se pierdu într-o șoaptă nedeslușită.

- Splendid, splendid, murmură Smith. Cineva, acolo, jos, nu mă are la inimă? Te miră?

- Dacă... dacă n-ar fi ținut cârligul ăla, n-am mai fi ajuns din nou jos, spuse fata, cu un tremur de groază în voce.

- O săritură clasică, făcu el.

O luă de braț și porniră. Stratul de zăpadă era acum mai gros, iar vizibilitatea, chiar cu lanternele aprinse, nu depășea raza de doi metri; orientându-se după aflorimentul stâncos, Smith izbuti totuși să-l găsească pe Harrod în câteva minute într-un troian. Cadavrul arăta acum ca o moviliță informă. Smith dădu la o parte giulgiul de zăpadă, descheie tunică și scoase carnetul prins de lăntșor. Și-l legă de gât, ascunzându-l sub uniformă.

Următoarea treabă pe care o avea de făcut era să întoarcă mortul pe-o parte, desigur ceva neplăcut. Nu-i trecuse însă prin cap că ar fi aproape imposibilă. Efortul mai că-l doborî, cadavrul fiind țeapăn ca o scândură, căci înghețase tun în poziția în care se prăbușise, cu brațele în lături. Pentru a doua oară în noaptea aceea, Smith își simți sudoarea prelingându-se pe față, amestecată cu fulgii ce se topeau. Reuși, cu greu, să-l răsucescă pe o parte. Un braț rămase întins spre cerul plumburiu. Smith îngenunche și examina atent, la lumina lanternei, ceafa lui Harrod.

- Ce-ți trece prin minte? Ce cauți? întrebă Mary, în șoptă.

- Și-a frânt gâtul. Vreau să constat cu precizie cum s-au petrecut lucrurile, îi explică Smith, ridicându-și privirea. Nu-i nevoie să te uiți și tu.

- Nu-ți fă griji, nici n-aveam de gând, îl lămuri fata, îndepărtându-se.

Îmbrăcămintea lui Harrod era și ea înghețată bocnă. Când îi trase de pe cap gluga, aceasta trosni

și i se sfâșie în palme. Smith descoperi ceea ce căuta: o pată roșie, la baza craniului, unde pielea era julită. Se ridică în picioare, îl apucă de glezne și-l târî cam un metru în josul pantei.

- Și acum? Fascinată și îngrozită totodată, Mary urmărea din nou scena, fără să vrea. Acum ce mai cauți?

- O piatră, răspunse el, sec. O anume răceală din glasul lui o făcu să nu mai pună alte întrebări, deși își dădu seama că asprimea tonului nu i se adresa ei.

Smith curăță zăpada pe o rază de un metru în jurul capului lui Harrod. Cercetă cu meticulozitate terenul, pipăind atent, peste tot; apoi se ridică încet, o luă pe Mary de braț și o conduse mai încolo. După câțiva pași, se opri, se întoarse la cadavru și-l răsuci la loc, pentru ca brațul drept să nu mai stea țeapăn ca o săgeată îndreptată spre cer.

În timp ce mergeau spre buza prăpastiei, Smith rosti, pe neașteptate:

- Harrod a fost lovit în ceafă cu un obiect contondent. M-am gândit că trebuie să fi fost o piatră, dar, acolo unde zace, n-am găsit nimic.

- Dar aflorimentul ăla, din apropiere, o stâncă goală...

- Pe care n-ai însă cum să-ți frângi gâtul, iar pe urmă să te scoli în picioare și să sari într-un nămete. Chiar dacă s-ar fi rostogolit printre troiene, n-ar fi avut cum să sfârșească astfel, la o distanță de doi metri jumate de stâncă. A fost izbit cu un obiect metalic, gen pat de pușcă sau mâner de cuțit. Pielea e julită, dar nu-i vântată, semn că fractura s-a produs instantaneu. Asta, ca să credem noi că a fost un accident. Fapta s-a petrecut pe stâncă, zăpada

din jurul lui Harrod era neatinsă. A fost lovit când era în poziție verticală. O izbitură în ceafă, o răsucire rapidă a gâtului, apoi omul a fost împins peste afloriment. Bună unealtă, ce n-a lăsat urme... comentă Smith, cu amărăciune.

Mary se opri, săgetându-l cu privirea:

- Îți dai seama ce spui? Surprinzându-i expresia gânditoare, îl apucă de braț și rosti, pe nerăsuflăte: Nu, nu mă refeream la implicații. Iartă-mă, sigur că știi. John, mie mi-e frică! Nici chiar în lunile alea, cât am stat noi în Italia... În fine, știi tu, nimic de genul ăsta... Tăcu o clipă, apoi continuă: Nu s-ar putea... Oare, nu ar fi cumva și o altă explicație?

- Gen „s-a lovit, în cădere, la ceafă”, sau „cumplitul om al zăpezii i-a făcut de petrecanie!”.

Mary îl fixă îndelung, cu ochii ei negri, ce păreau și mai mari sub fruntea acoperită cu glugă.

- Nu merit să mă tratezi așa, John. Realmente, mă tem.

- Și eu.

- Nu cred.

- Mă rog, dacă până acum nu mi-a fost frică, a sosit și pentru mine clipa.

Smith verifică panta de coborâș, situată ceva mai jos de doisprezece metri, după calculele sale, de baza stâncii. Își înfășură de două ori frânghia în jurul coapsei stângi și o fixă cu o clemă. Se răsuci pe stânga, își scoase mănua dreaptă cu dinții și o vârî în tunică. Își pregăti Lugerul, îi trase piedica, apoi își continuă coborârea, reglându-și ritmul cu ajutorul mâinii stângi. Ideea că persoana care încercase să

smulgă frânghia l-ar putea aștepta jos, să ducă treaba la bun sfârșit, nu i se părea deloc absurdă.

Nu-l întâmpină însă nici o „delegație”, nu zări pe nimeni. Cercetă iute cu lanterna spațiul din jur. Nimic; orice urmă de pași ar fi fost, oricum, de mult era acoperită de zăpadă. Cu pistolul într-o mână și lanterna în cealaltă, parcurse vreo treizeci de metri, apoi se înapoie, descriind un soi de semicerc. Cel ce încercase să smulgă coarda optase, era clar, pentru discreție. Smith se apropie din nou de frânghie și o smuci. În două minute, sacul lui Mary ajunsese jos, apoi coborî și fata. Smith așteaptă să-și desprindă frânghia, după care o rulă. Mâinile îi erau acum atât de țepe de frig, încât operațiunea îi luă aproape un sfert de ceas.

Cu frânghia pe un umăr și cu sacul pe celălalt, Smith o conduse pe Mary la nișa din stâncă.

- Să nu-ți instalezi cortul. Desfă-l, intră în sacul de dormit, și trage cortul peste tine. Într-o jumătate de oră, vei fi complet camuflată de zăpadă care, nu numai că-ți va ține de cald dar te va feri și de ochiul vreunui somnambul. Eu revin în zori, înainte de plecare.

O luă din loc; după câțiva pași, se opri și privi îndărăt. Mary, cu ochii pironiți în urma lui, nu se clintise. Fata îi apăruse acum, în mod ciudat, ca o făptură lipsită de apărare, singură și părăsită - impresia era greu de definit, dar percutantă. După o ezitare, Smith se întoarse, îi desfăcu cortul și o așteaptă să se bage în sacul de dormit. Închise fermoarul și trase peste ea cealaltă jumătate de cort, acoperind-o până la bărbie. Mary îi surâse. El îi potrivea gluga, o acoperi cu un colț al cortului și se îndepărtă, fără un cuvânt.

Își reperă ușor propriul cort, după becul care pâlpâia neconținut înăuntru. Se scutură de zăpadă, se aplecă și intră. Înveliți cu sacii de dormit, Thomas, Christiansen și Carraciola ațipiseră, sau cel puțin așa lăsau impresia. Torrance-Smythe verifica stocul de explozibile, focoase, amorse și grenade, iar Schaffer era cufundat în lectura unui roman nemțesc, trăgând între timp dintr-o țigară nemțească și păzind cu strășnicie radioul. La apariția lui Smith, lăsa cartea de-o parte.

- OK?

- OK. Smith scoase carnetul de coduri din tunică. Îmi cer scuze pentru întârziere, dar mi-era teamă că n-o să mai dau de el niciodată, acolo sus viscolește puternic.

- Am stabilit să facem de gardă cu rândul și să ne schimbăm la o jumătate de oră. În trei ceasuri se luminează, zise Schaffer.

Smith zâmbi:

- Și de cine, mă rog, vă păziți voi, în pustietatea asta?

- De omul zăpezii, cel ticălos.

Lui Smith, surâsul îi pieri de pe chip. Se apucă să studieze carnetul lui Harrod. Timp de zece minute, memoriza semnale de apel și lungimi de undă și codifică un mesaj. Când isprăvi, Schaffer era în sacul de dormit, iar de gardă făcea Torrance-Smythe. Smith împături mesajul și-l vârî în buzunar. Se ridică, luând cu el aparatul de radio și o învelitoare de mușama, pentru a se apăra de ninsoare.

- O să ies nițel, zise. Recepția e proastă între copaci, în afară de asta, nu vreau să-i trezesc pe ceilalți. N-o să lipsesc mult.

La aproape trei sute de metri de cort, după două opriri și schimbări de direcție, Smith se lăsă pe genunchi, cu spatele în direcția vântului. Scoase antena telescopică, lungă de vreo patru metri, potrive butonul de apel și răsuci o manivelă. Repetă operația de câteva ori; a cincea oară, reuși. Era evident că cineva aștepta cu nerăbdare transmisia.

- Aici Danny Boy, cârâi stația chemată. Semnalul era slab și se întrerupea, dar era perceptibil. Danny Boy răspunde la apel. Terminat.

- Aici Broadsword, rosti Smith în microfon. Pot vorbi cu papa Machree sau cu mama Machree? Terminat.

- Regret, nu sunt aici. Terminat.

- Cod, comunică Smith. Terminat.

- Dă-i drumul.

Smith scoase petecul de hârtie din buzunar și-l luminează cu lanterna. Decodificat, mesajul celor două rânduri de combinații de litere, aparent absurd, suna în felul următor: AJUNS CU BINE HARROD MORT VREMEA BUNĂ ROG AȘTEPTAȚI MESAJ ORA 8 GMT SMITH. Dictă textul cifrat și încheie:

- Rog transmiteți acest mesaj lui papa Machree înainte de ora șapte. Negreșit.

Torrance-Smythe îl privi uimit:

- Te-ai și întors?! Ai stabilit legătura?

- Imposibil, făcu Smith, enervat. Munți de jur-împrejur, fir-ar al dracului,

- Dar nici n-ai insistat prea mult, așa-i?

- Două minute jumătate. Fu rândul lui Smith să se mire: Doar știi că asta e limita de siguranță în timp, nu?

- Crezi că s-ar putea să existe stații de radio de control prin preajmă?

- Nici vorbă, replică Smith, pe un ton sarcastic. Cine și-ar putea închipui că la Schloss Adler ar funcționa asemenea stații?

- Ei, ei, și dumneata acum, zise Torrance-Smythe, cu un zâmbet silit. Parcă-mi aduc aminte că cineva a spus, într-adevăr, că aici ar fi sediul sudic al cartierului general al Serviciului Secret German. Scuză-mă, domnule maior, nu c-aș fi îmbătrânit, ceea ce e, oricum adevărat, dar creierul meu, amorțit de ger și nesomn, nu mai e în stare de funcționare.

Smith își scoase cizmele și salopeta de schi, după care trase aparatul de radio lângă el.

- Atunci trebuie să te odihnești puțin. Nu-mi va servi la nimic un artificier care nu mai poate deosebi un detonator de o clanță. Hai, culcă-te, preiau eu garda.

- Bine, dar stabilisem că...

- Cârțiți tot timpul, domnește indisciplina. Calmează-te, Smithy, îl îndemnă, zâmbind, sunt cum nu se poate mai treaz. Oricum, noaptea asta eu nu pot dormi.

„Minciună gogonată”, își zise Smith, în sinea lui. Dar afirmația cuprindea și o parte de adevăr. Era epuizat fizic și psihic, iar o slăbire, cât de mică, a efortului de voință și concentrare l-ar fi doborât în câteva clipe. La fel de sigur era însă și de faptul că nu va închide ochii toată noaptea, cu nici un preț. Date fiind împrejurările, era poate mai înțelept să nu i-o spună lui Torrance-Smythe.

Capitolul 3

Cerul avea culoarea cenușiu-lăptoasă de dinainte de revărsatul zorilor. Smith și camarazii săi ridicaseră tabăra. Cortul și sacii de dormit fuseseră strânși deoparte, iar după un mic dejun frugal - dacă putea fi numit astfel - ustensilele de bucătărie fură vârate în săculețe de provizii. Totul se desfășură într-o tăcere deplină, atmosfera nefiind propice conversației. „Arată mai obosiți și mai încercănați decât în urmă cu trei ore”, observă Smith, întrebându-se ce mutră o fi având el însuși, care nu ațipise nici o clipă. „Bine că echipamentul trupei de șoc nu conține oglinzi.” Se uită la ceas:

- Plecăm în zece minute, le comunică el. O să avem astfel suficient timp să ajungem la lizieră înainte de a se lumina. Asta, dacă nu dăm de stânci. Mă întorc imediat. Vizibilitatea e mai bună și m-aș duce în recunoaștere pe creastă. Cu puțin noroc, poate reușesc să descopăr panta cea mai bună de coborât.

- Și dacă n-aveți noroc? întrebă Carraciola, posomorât.

- Mai avem și frânghia aia de nailon, de trei sute de metri lungime, veni replica scurtă a lui Smith.

Își trase salopeta și plecă în direcția stâncii. De îndată ce se văzu dincolo de liziera de pini, de unde nu mai putea fi observat de ceilalți, schimbă direcția și o luă pieptiș, în pas alergător.

De sub colțul ridicat al unei prelate acoperite de omăt, se iți un ochi; Mary Ellison auzise tropăitul înfundat al pașilor care se apropiau, precum și

primele două măsuri din „Lorelei”, fluierate, în surdină. Trase în jos fermoarul de la sacul de dormit și se ridică în capul oaselor.

- Imposibil, protestă ea, cum, a și sosit momentul?

- Chiar așa. Hopa sus!

- N-am apucat să dorm o clipă.

- Nici eu. Am vegheat tot timpul afurisitul ăla de radio și am stat la pândă ca nu cumva să-i vină vreunui somnambul cheful să facă o plimbare înapoi.

- Ai stat treaz pentru mine?

- Da. Gata, în cinci minute plecarea. Lasă-ți cortul și sacul aici, n-o să mai ai nevoie de obiectele astea. Ia-ți numai ceva de mâncare și de băut, atât. Și, pentru Dumnezeu, nu te apropia prea tare de noi. Se uită la ceas, apoi reluă: Facem popas la ora șapte dimineață. Verifică-ți ceasul. Deci la șapte fix. Și nu cumva să dai buzna peste noi.

- Drept cine mă crezi?

Dar Smith nu mai apucă să-i răspundă. O și luase din loc.

La vreo trei sute de metri mai jos, pe versantul muntelui Weisspitze, arborii își meritau denumirea: brazi uriași, de treizeci de metri și peste, se avântau semeți spre înălțimi. Ninsoarea încetase, iar cerul era acum albastru. Se luminase de ziuă.

Panta continua să fie foarte abruptă, mult mai abruptă decât una obișnuită. Pe povârniș, cei șase bărbați, în șir indian, cu Smith în frunte, alunecau și cădeau mereu, dar căzăturile pe plapuma groasă de omăt erau de preferat coborâșului pe un zid vertical de piatră, pe o frânghie de rufe ridicol de subțire.

Sudalmele curgeau cu duiumul, dar fără motive serioase; nu era nici un pericol și înaintau rapid, prin rețeaua deasă de pini, la adăpost de ochii dușmanilor.

Ținându-se la câțiva zeci de metri distanță, Mary Ellison cobora cu grijă pe urmele bărbaților. Fără echipament în spinare, fata aluneca și cădea destul de rar, și nici nu se temea că s-ar putea apropia prea tare de Smith și ai săi, riscând să fie observată. Pe munte, când e ger fără vânt, sunetul se transmite cu o uluitoare claritate, astfel că după glasurile ce se auzeau mai la vale, putea aprecia cu precizie distanța. Mary se uită la ceas pentru a douăzecea oară: se făcuse șapte fără douăzeci.

Puțin mai târziu, Smith, care repetase același gest de mult mai multe ori, își aruncă încă odată ochii pe cadran. Era șapte fix. Lumina zilei se cernea printre crengile încărcate de nea ale brazilor. Se opri din mers, ridică brațul și-i așteptă pe ceilalți.

- Suntem la jumătatea drumului. Cred că e momentul să admirăm puțin peisajul, le zise, lepădându-și sacul din spinare, bucuros să scape de povară.

Își puseră toți echipamentele laolaltă și o luară spre dreapta. După un minut de mers, pinii începură să se rărească. La comanda lui Smith, bărbații se ghemuiră și înaintară târâș cei câțiva metri care îi mai despărțeau de liziera pădurii. Smith căra un telescop, Christiansen și Thomas purtau binocluri Zeiss. Amiralul Rolland nu pierduse din vedere nici un amănunt. Dincolo de ultimul pin, un nămete uriaș bloca priveliștea văii. Ultimii metri îi parcurseră târâș, făcându-se una cu zăpada, în costumele lor albe de schi, cu plugă.

Li se dezvălui un peisaj de basm, insuportabil și inadmisibil de frumos, un decor de poveste făurită în negura timpurilor, pe tărâmul visului, un tărâm mai bun și mai generos, așa cum omului nu i-a fost nicicând dat să cunoască, din ziua în care a ridicat mâna împotriva fratelui său. „Așa ceva nu poate să existe, reflectă Smith, dar iată-l aici, în fața ochilor mei, paradisul de aur, care n-a existat niciodată și patria celei mai înspăimântătoare organizații din lume; Gestapoul”. Incompatibilitatea celor două noțiuni depășea orice imaginație.

Valea era o căldare deschisă spre nord, cu pante abrupte la est și la vest; la sud, se înălța verticala masivului Weisspitze.

Într-un decor feeric, Weisspitze, cel de-al doilea pisc muntos al Germaniei, măsurând peste trei mii cinci sute de metri înălțime, părea o verticală amenințătoare, un perete drept, alb-strălucitor în razele soarelui de dimineață. Superbu-i contur se decupa perfect pe cerul senin, de un albastru de ghiață. Sus, în înalt, aproape de vârful de con, se desena muchia neagră a stâncii pe care Smith și ai săi coborâseră în timpul nopții, iar imediat mai jos, se zărea platoul pe care-și întinseseră tabăra.

Exact în fața lor, pe versantul opus și cam la aceeași altitudine, se afla Schloss Adler - Castelul Vulturilor - cum i s-a spus pe bună dreptate - o fortăreață inexpugnabilă, un inaccesibil cuib de vulturi, suspendat între pisc și cer.

De sub locul unde pantele abrupte ale muntelui începeau să se îndulcească, spre nord, la capătul unei văi, un colț de stâncă, de forma unui țâruș, țâșnea în văzduhul înghețat. Pe acest capriciu

geologic al naturii, pe această verticală de șaizeci de metri înălțime, fusese clădit Schloss Adler. La nord, la vest și la est, pereții de stâncă, perfect perpendiculari și netezi, se uneau în vârf cu structura edificiului, formând o linie continuă; de la distanța aceea, linia care demarca peretele de stâncă de castelul propriu-zis era imperceptibilă. Spre sud, „țărșul” era legat de coasta la fel de abruptă a muntelui Weisspitze printr-o creastă ascuțită.

Cât despre castel, o altă priveliște de vis, o apoteoză a Evului Mediu! Smith era însă perfect conștient de faptul că visul nu era într-un nimic mai real decât iluzia epocii de aur sugerată de decorul înconjurător. Castelul nu era medieval, ci fusese construit de-abia pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, din porunca unuia dintre cei mai demenți monarhi bavarezi care, pe lângă multe alte manii, suferise și de cea a grandorii - și încă destul de grav. Dar, maniac sau nu, așa cum se întâmplă adeseori cu nebunii, spre consternarea semenilor lor mai întregi la minte, el făcuse dovada unui impecabil bun gust. Combinația dintre arhitectura castelului și priveliștea văii era ideală, astfel că orice alt decor natural ar fi fost de neconceput.

Schloss Adler se înscrisa într-un careu, adăpostind între zidurile sale o curte interioară. Avea turnuri și creneluri. Cele mai impunătoare erau două turnuri perfect circulare, unul mai înalt, la est, iar celălalt la vest; zidul dinspre nord domina valea. Alte două turnuri mai mici, dar la fel de frumoase, erau situate de-o parte și de alta a laturii sudice, care dădea înspre masivul Weisspitze. De-acolo de unde se afla, la o altitudine ceva mai mare, Smith

vedea curtea interioară, unde se pătrundea prin spate, prin niște porți masive de fier. Razele soarelui de-abia răsărit de după stânci nu ajunseseră încă să lumineze direct castelul, dar zidurile străluceau ca marmura irizată.

Sub meterezele semețe de la nord, povârnișurile abrupte duceau spre Blau See, un lac splendid ca o nestemată, înconjurat de o dantelă de pini. Albastrul intens, scânteietor, al apei, verdele coniferelor, albul ametițor al zăpezii și albastrul mai deschis al cerului alcătuiau un peisaj de o frumusețe care-i tăie răsuflarea. „Incredibil, se minună Smith, o copie color perfectă ar fi unanim calificată drept falsă”.

Oamenii săi observau că brâul de pini în care se ascunseseră se întindea în vale până aproape de lac. Coborâșul nu ridica nici un fel de probleme, căci se puteau strecura neobservați. O altă fâșie de pini, pe partea cealaltă a văii, la est, forma o simetrie perfectă. De pe lac, cele două coame lungi de pădure, cotind în sus, înspre sud, trebuie să fi semănat cu o pereche de coarne îmbârligate care mai că se atingeau în vârful celei mai joase dintre cele două piscuri ascuțite.

La capătul lacului se întindea un sat: o uliță principală, nu mai lungă de două sute de metri, nelipsite biserici - aici, două - fiecare cocoțată pe gorganul ei, și câteva case împrăștiate pe colinele abrupte, de-o parte și de alta a văii. Un drum șerpuia în vale, de la capătul de sud al satului, până la, coama dințată de la sudul castelului, de unde urca, în curbe periculoase, spre porțile uriașe ce străjuiau curtea interioară. Drumul era complet blocat, din pricina ninsorii abundente, așa că

singura cale de acces era telefericul. Două cabluri suspendate pe câte trei piloni asigurau legătura directă dintre castel și sat. Văzură, de altfel, o cabină înaintând pe ultima porțiune a urcușului spre castel. De la distanța de mai puțin de treizeci de metri care-i despărțea de zidurile sclipitoare ale fortăreței, li se părea că telecabina e suspendată pe o verticală aproape perfectă.

Pe malul lacului, cam la o milă de sat, o rețea de căsuțe așezate geometric, cu spații egale între ele aducea izbitor cu o tabără militară.

- Măi, fir'aș al dracului! izbucni Schaffer, care abia de reuși să-și desprindă privirea dintr-acolo. Smith îi citi în ochi uluirea. Să fie aievea oare ce văd eu, șefule?

Întrebare ce nu mai avea nevoie de răspuns. Schaffer exprimase clar surpriza împărtășită de toți, și orice alte vorbe ar fi fost de prisos. Culcați pe burtă, în zăpadă, urmăriră în tăcere urcușul lent, poticnit, al cabinei, pe ultimii metri până la castel. Li se părea că e imposibil să ajungă acolo, iar Smith avea senzația că fluidul de voință, al lui și al celorlalți, de a împinge din spate minusculul vehicol pentru a ajunge la capătul lumii, era de-a dreptul palpabil. Dar iată că sosi cu bine, după care dispăru sub acoperișul adăpostului construit special la poalele zidului dinspre vest. Respirară ușurați, iar Schaffer își dresă galsul:

- Șefule, i se adresă el timid, aș avea două chestiuni mărunte care ar trebui, hm, ca să zic așa, lămurite. În primul rând, dacă n-aș fi văzut ceva mai grozav la viața mea, aș spune că acolo, jos, lângă balta aia, e o cazarmă.

- Nici n-ai văzut tu ceva mai grozav, dacă vrei să știi. Da, e chiar o cazarmă și încă una neobișnuită, as spune eu. Este cartierul general al batalioanelor de vânători de munte ale Wehrmachtului.

- Ei, drăcie! Vânători de munte! Dacă aș fi știut, nu mă înrolam de fel. Dar neprețuitului odor al doamnei Schaffer de ce nu i-a spus nimeni despre chestia asta?

- Credeam că știi, îi răspunse Smith, cu un aer suav. Oare de ce crezi că nu ne-am deghizat în marinari germani sau surori ale Crucii Roșii?

Schaffer își trase în jos fermoarul costumului alb, și-și examina uniforma de Alpenkorps, de parcă atunci ar fi observat-o pentru prima oară. Trase fermoarul la loc, apoi, cântărindu-și cu grijă cuvintele, rosti:

- Vreți să spuneți că ne vom amesteca, firesc, printre militarii germani?

Smith confirmă, cu un zâmbet. Nevenindu-i să creadă, Schaffer izbucni:

- Dar... dar o să-și dea seama că suntem străini!

- Trupele care vin pentru instrucție se schimbă des, îi explică Smith, cu dezinvoltură. Ce contează șase mutre noi printre alte șase sute?

- E cumplit, făcu Schaffer, mohorât.

- Mai rău decât la cai. La urma urmei, vânătorii de munte nu-ți trag copite și nu te zdrobesc sub ele.

- Caii nu au mitraliere, replică tânărul, posomorât.

- Ei, și cea de-a doua chestiune?

- A, da. Cea de-a doua, da. Păi, ar fi mărunta problemă a castelului însuși. Se pare că au cam scăpat din vedere elicopterul, nu? Cum pătrundem acolo?

- Aici ai dreptate, recunosc Smith. Trebuie să ne gândim. Faptul că Wyatt-Turner, ditamai colonelul, a putut să se infiltreze în comandamentul suprem german și, mai mult decât atât, să se și înapoieze, e pentru noi ca o plească din cer.

- Cum? Dar cum a reușit?

- Nu știi?

- De unde să știu? Schaffer era iritat. De-abia ieri l-am cunoscut.

- A stat în Germania din 1940 până în 1943, activând o vreme ca ofițer al Wehrmachtului. În cele din urmă, a ajuns în Cartierul General din Berlin; spune că-l cunoaște bine pe Hitler.

- Ptiu, drace! După o îndelungă meditație, Schaffer trase, în sfârșit, o concluzie: Individul trebuie să fie nebun!

- Mă rog, posibil. Dar dacă a putut el, putem și noi. Găsim noi o cale. Să ne retragem în pădure.

Se târără încet înapoi, la adăpost, lăsându-l pe Christiansen de veghe, să continue observația cu telescopul lui Smith. După ce-și instalară o tabără provizorie și băură cafea caldă, Smith le anunță intenția sa de a încerca din nou să ia legătura cu Londra.

Despachetă radioul și se așează pe o raniță, la câțiva metri mai încolo de camarazii săi. Butonul circuitului de transmisie se afla pe latura stângă a aparatului, așa că ceilalți nu-l puteau observa. Smith îl întoarse; după un declic de bun augur, răsucii, cu stânga, manivela de apel. Încă de la prima rotire,

apăsă, succesiv, pe „închis” și „deschis”, astfel că uruitul estompă semnalul de apel. Smith insistă cu perseverență, făcând niște pauze, pentru cuvenitele adaptări la modulație, dar în final renunță. Se îndreptă din șale, clătinând din cap a dezgust.

- N-o să reușești niciodată, între copacii ăștia, îi zise Torrance-Smythe.

- Țsta trebuie să fie motivul, fu de acord Smith. Am să încerc de partea cealaltă a pădurii, poate am mai mult noroc.

Își atârănă transmițătorul pe umăr și se îndepărtă greoi, croindu-și drum anevoie prin zăpada înaltă. Când socoti că e în siguranță, la o distanță suficient de mare pentru a nu fi auzit de ceilalți, mai aruncă o privire rapidă în urmă. Nu zări pe nimeni. Făcu un unghi de nouăzeci de grade și începu să urce, grăbit, până ce ajunse la urmele ce le lăsaseră pe omăt; o luă pieptiș, după ele, fluierând în surdină melodia „Lorelei”. În aerul înghețat, sunetul se propaga periculos de clar până departe. Se opri din fluierat în clipa când apăru Mary, de după trunchiul căzut al unui pin, unde stătuse ascunsă.

- Bună, iubiture, îl întâmpină ea, veselă.

- O să ne spunem mai rar „iubito” și „iubiture”, i-o tăie Smith. E opt. Papa Machree așteaptă. Să vorbești încet.

Se așează pe trunchiul copacului, răsuci manivela și stabili legătura aproape imediat. Transmisia de la Londra era încă foarte slabă, totuși mai clară decât la primele ore ale dimineții.

- Papa Machree așteaptă, croncăni aparatul. Rămâneți pe recepție.

Smith auzi vocea de neconfundat a amiralului Rolland preluând legătura de la operator.

- Poziția, vă rog, Broadsword.

Smith se uită pe petecul de hârtie din palmă, apoi confruntă cifrul cu textul real al mesajului, care era următorul: PĂDURE DIRECȚIA VEST OBLIGATORIE DESCINDERE LA CASTEL ÎN ACEASTĂ SEARĂ. Smith citi literele de cod corespunzătoare.

După o pauză pentru descifrarea mesajului, vocea lui Rolland se auzi iar:

- Am înțeles. Acționați. Harrod a murit într-un accident?

- Nu. Terminat.

- De mâna inamicului? Terminat.

- Nu. Cum va fi vremea? Terminat.

- Se anunță vânt slab, mai târziu cu intensificări. Ninsoare. Terminat.

Ridicându-și privirea spre cerul senin și calm, Smith își zise, totuși, că Rolland n-avea cum să fi încurcat buletinele meteo. Continuă:

- Nu pot spune data viitoarei transmisii. Rămâneți acolo. Terminat.

- Voi fi la Cartierul General până la îndeplinirea misiunii. Vă urez succes și noroc. La revedere.

Smith închise aparatul și se întoarse spre Mary, cu un aer preocupat:

- Atunci, la sediu, n-am dat prea multă atenție felului în care mi-a spus „la revedere”.

La Whitehall⁵, în Biroul operațiuni navale, viceamiralul Rolland și colonelul Wyatt-Turner

⁵ Sediul Consiliului de Miniștri britanic (N.T.)

schimbară priviri grave peste capul radiofonistului care mânuia aparatul de emisie-recepție.

- Așadar, nenorocitul a fost ucis, spuse Wyatt-Turner, sec.

- Uriaș preț pentru confirmarea bănuielii noastre, comentă Rolland, sumbru. Nenorocitul, cum bine ziceai. În clipa când am hotărât ca el să care aparatul de radio, i-am semnat condamnarea la moarte. Mă întreb care va urma la rând, nu cumva chiar Smith?

- Exclus, îl contrazise Wyatt-Turner, pe un ton categoric. Unii oameni sunt dotați cu un al șaselea simț; ei bine, Smith îl are și pe al șaptelea, și pe al optulea, ba chiar și pe-al nouălea. Tipul funcționează ca un radar, când simte pericolul. Smith e capabil să supraviețuiască în orice împrejurare pe care mi-o pot imagina. Nu l-am ales la întâmplare, sir, este cel mai bun agent din Europa.

- Poate, cu excepția dumatăle; și nu uita, domnule colonel, se pot ivi situații pe care nici chiar dumneata n-ai fi în stare să le prevezi.

- Aveți dreptate, recunosc Wyatt-Turner, privindu-l pe Rolland în ochi. Ce șanse credeți că are, sir?

- Șanse? Privirea lui Rolland era undeva, departe. Cum adică, șanse? Nici una.

Același gând îl chinuia și pe Smith, care-și aprinsese o țigară și trăgea cu ochiul spre fata de lângă el, preocupat ca expresia chipului să nu-l trădeze. De-abia în momentul când a văzut castelul pentru prima oară aievea, îl fulgerase ideea că misiunea ar putea eșua. Acum se îndoia puternic că

ar fi acceptat să plece, dacă ar fi știut cu precizie topografia locului. Undeva, în sinea sa, era însă perfect conștient, deși respingea gândul, că n-ar fi avut cum să refuze. Da, n-ar fi venit, dar uite că era aici: și dacă tot e aici, atunci nu putea rămâne cu mâinile-n sân.

- Ai apucat să arunci o privire la Schloss Adler? o întrebă pe Mary.

- Este extraordinar. Cum Dumnezeu îl scoatem noi pe generalul Carnaby de-acolo?

- Simplu. La noapte, facem o plimbare până sus, intrăm în castel și-l luăm cu noi.

Mary îl fixă cu o privire neîncrezătoare, așteptând amănunte. Smith însă nu mai veni cu alte lămuriri, într-un târziu, fata îl întrebă iar:

- Asta-i tot?

- Asta-i tot.

- Ideile simple aparțin marilor genii. Sigur că elaborarea planului i-a luat o groază de timp. Cum el tot nu-i răspunse, continuă, pe un ton voit sarcastic: În primul rând, firește că pătrunderea noastră în fortăreață nu ridică nici un fel de probleme. Ne oprim la poarta principală și batem.

- Oarecum. Pe urmă, ușa, sau fereastra, se deschide, eu îți zâmbesc, îți mulțumesc și intru.

- Ce zici că faci?

- Îți zâmbesc și îți mulțumesc. Chiar și în vremuri de război, nu văd de ce micile gesturi de amabilitate...

- Te rog! îl întrerupse fata, de-a dreptul exasperată. Dacă nu ești în stare să vorbești serios...

- Cea care-mi va deschide ușa vei fi tu, în persoană, îi explică Smith, calm.

- Ce-i cu tine, nu cumva delirezi?
- Germania suferă de o acută lipsă de brațe de muncă. Schloss Adler nu face excepție, iar tu ești exact genul de care au nevoie acolo: tânără, deșteaptă, nurlie, știi să gătești, să lustruiești, să-i coși colonelului Kramer nasturii...

- Cine-i colonelul Kramer? întrebă fata, sincer uluită.

- Adjunctul șefului Serviciului Secret German.

Mary rosti cu vehemență în glas:

- E clar că ești nebun!

- Dacă n-aș fi, n-aș avea ce căuta în meseria asta. Se uită la ceas: Am lipsit prea mult și mă tem de spiritele suspicioase. Plecarea e la cinci fix. Jos, în sat, pe partea dinspre est a uliței principale, se află un han care se cheamă „Zum Wilden Hirsch”, adică „La Cerbul Sălbatic”. Să nu cumva să nimerești în altă cârciumă. În spate, e o magazie unde țin ei berea, și care e de obicei încuiată. La noapte însă, cheia va fi în ușa. Te aștept acolo, la opt.

Dădu să plece, dar fata îl apucă de braț:

- De unde știi toate chestiile astea? îl întrebă ea, cu un glas încărcat de emoție. Despre han, și despre magazia cu bere, și colonelul Kramer, și...

- Sttt! făcu Smith, a dojana, punându-i degetul arătător pe buze. Manualul de spionaj, legea de aur numărul unu!

Mary se dădu mai încolo, cu privirile ațintite în pământ:

- N-ai spune nimănui nimic, decât dacă e absolut necesar?! rosti ea, pe un ton scăzut, încărcat de reproș. Nici măcar mie?

- Mai ales ție, inimioară! O mângâie pe obraz. Plec, să nu întârzii.

Se îndepărtă și o luă la vale, urmărit de privirea împietrită a fetei.

Ascuns după o buturugă, culcat la pământ și îngropat aproape cu totul în plapuma groasă de omăt, locotenentul Schaffer urmărea ceva cu luneta. Se răsuci brusc, la auzul unui scârțâit înfundat de pași. Era Smith; care se apropia tiptil.

- N-ați învățat să bateți la ușă, sau să vă anunțați în vreun fel? îl întrebă el, iritat.

- Iartă-mă. Băieții mi-au zis că ai să-mi arăți ceva.

Schaffer îi întinse luneta.

- Îhî. Aruncați-vă privirea pe pata aia. Cred că o să vă intereseze.

Smith luă instrumentul și și-l potrivea cu grijă, până ce imaginea deveni perfect clară.

- Mai jos, spuse Schaffer, uitați-vă la poalele stâncii.

Smith parcurse cu privirea zidurile castelului și pereții abrupti ai stâncii vulcanice, fixând în obiectiv poalele înzăpezite. Doi soldați, cu carabinele pe umăr, traversau panta, însoțiți de patru câini fără lesă.

- Drace, exclamă Smith, în șoaptă, înțeleg.

- Aia-s dobermani, șefule.

- Mda, văd și eu că nu-s caniși pitici, fu de acord Smith, deplasând luneta ceva mai sus, în direcția țărșului vulcanic. Cum, și reflectoare?! întrebă el, ca pentru sine. Coborî luneta, trecând de patrulele cu câini, până ce prinse în obiectiv un gard înalt de sârmă care părea a înconjura baza stâncii vulcanice. Uite și un gărduleț cochet.

- Gardurile, decretă solemn Schaffer, sunt făcute pentru a fi tăiate sau escaladate.

- Numai să încerci tu, băiețaș, să-l tai sau să-l escaladezi pe ăsta, și te faci scrum într-o clipită. Model clasic, voltaj clasic, două mii trei sute de volți curent monofazic, șaiszeci de cicli, ca la orice scaun electric de primă calitate.

Schaffer dădu din cap a mirare:

- Ce nu fac unii pentru a-și proteja singurătatea!

- Garduri, reflectoare și dobermanii. Nu e o combinație care să ne împiedice, nu-i așa, locotenente?

- Firește că nu. Pe noi?! Nicidecum! După câteva clipe de meditație, Schaffer izbucni: Dar cum naiba intenționați să...

- Vom hotărî la momentul potrivit, răspunse Smith, cu dezinvoltură.

- Adică dumneavoastră veți hotărî, mai bine-zis, se plânse Schaffer. Jucați pe muchia prăpastiei, ai?

- Asta fiindcă sunt prea tânăr ca să dau ortul popii.

- De ce tocmai eu, pentru Dumnezeu?! De ce m-ați ales tocmai pe mine pentru o asemenea misiune? Asta nu-i o țară pe gustul meu, domnule maior.

- Cine poate ști? Dacă-i pe-așa, eu ce caut aici?

Schaffer tocmai se pregătea să-l fixeze cu o privire lungă, întrebătoare, când înțepeni brusc și-și ridică ochii spre cer, la auzul uruitului inconfundabil al unui elicopter. Amândoi își dădură imediat seama că venea dinspre nord, de dincolo de Blau See și că

se îndrepta în direcția lor. Era un aparat uriaș, de tip militar, iar conturul zvasticii se zărea clar. Schaffer dădu să se retragă în liziera de pini.

- Schaffer iese din scenă, zise, cu sufletul la gură. Copoii sunt pe urmele noastre.

- Nu cred. Rămâi unde ești și trage-ți gluga peste cap.

Se acoperiră cu glugile albe, până ce li se mai văzură doar ochii; luneta era aproape toată sub omăt. De la o distanță de peste zece metri, indiferent din ce direcție, n-aveau cum să fie reperați.

Elicopterul traversă valea, apropiindu-se de locul unde zăceau ascunși cei doi bărbați. Când ajunse la vreo sută de metri de ei, până și Smith simți că-și pierde cumpătul, la ideea ghinionului ca dușmanul să știe sau să le bănuiască prezența. Era exclus ca motoarele Lancasterului, chiar așa silențioase ca noaptea trecută, să nu fi fost auzite. Să fi dezlegat oare vreuna din mințile inteligente și bănuitoare de la Schloss Adler - de care fortăreața desigur nu ducea lipsă - enigma prezenței unui bombardier tocmai aici, în inima unuia dintre cele mai ascunse locuri din întreaga Germanie? Nu cumva o echipă de vânători de munte efectua chiar acum o razie în pădure? Iar el, Smith, fusese atât de sigur de sine, încât nici măcar nu se ostenise să posteze o santinelă? Când ajunse exact deasupra lor, elicopterul vira brusc spre stânga, se lăsă iute în jos și, după ce pluti în aer câteva clipe, ateriza lent în curtea castelului. Smith își șterse pe furiș sudoarea de pe frunte și-și lipi ochiul de lunetă.

Motoarele se opriră, și apărură o scară pe care coborî un bărbat. După uniformă, Smith deduse că

trebuie să fie un ofițer de rang înalt, dar îndată își dădu seama că personajul era de rang suprem. Se crispa și-i întinse lui Schaffer telescopul.

- Uită-te bine, îl sfătui.

Schaffer privi cu atenție, desprinzându-și ochiul de pe lunetă în clipa când individul dispăru după o ușă.

- Vreun grangure ca dumneavoastră, șefule?

- Îl știu. Reichsmareșalul Julius Rosemeyer, șeful Statului Major al Wehrmachtului.

- Ia te uită, primul Reichsmareșal din viața mea și mă prinde fără lunetă, făcu Schaffer cu regret. Mă întreb ce-o fi căutând aici Înălțimea Sa?

- Ce căutăm și noi, îi răspunse, sec, Smith.

- Pe generalul Carnaby?

- Aia care au de gând să-l chestioneze pe comandantul secției de coordonare a planurilor Forțelor Aliate în legătură cu cel de-al doilea front, nu trimit un caporal dintr-un regiment de gardă să discute cu el.

- Așa-i. Credeți cumva c-or fi venit ca să-l scoată pe moș? întrebă Schaffer, îngrijorat.

- În nici un caz. Gestapoul nu-și cedează niciodată prizonierii. În țara asta, Wehrmachtul se supune ordinelor Gestapoului.

- Și dacă nu o face?

- Nici un „dacă nu”. Hai, întinde-o, băieții mai au ceva cafea pe foc. Trimite pe cineva să mă schimbe peste o oră.

Prognoza meteorologică transmisă de viceamiralul Rolland pentru zona lor se dovedi a fi exactă. De-a lungul orelor de chinuitoare așteptare, vremea se înrăutăți. La amiază, soarele intră în nori,

iar dinspre est se porni să bata un vânt tăios. Curând începu să ningă cu fulgi rari, apoi din ce în ce mai deși. Vântul se înteti și se făcu tot mai frig: „Ne paște o noapte cumplită, își zise Smith, dar o astfel de nopți, cu vizibilitatea aproape zero, care să-i țină pe oameni înăuntru la căldură, este taman ce ne trebuie. O plimbare până sus la castel, scăldați în lumina plăcută a lunii pline, ar fi foarte greu de făcut.” Se uită la ceas.

- Trebuie să plecăm, zise el, ridicându-se anevoie în picioare și plesnindu-se pe brațe, pentru a-și repune sângele în mișcare. Cheamă-l pe Thomas, te rog.

Își atârnară pe umeri ranițele și trusele. Thomas, care rămăsese de veghe, apără cu telescopul lui Smith. Nu mai era flăcăul vesel de mai înainte. Stătuse o oră în viscol, dar asta nu era singurul motiv al proastei sale dispoziții.

- Afurisitul de radio funcționează? îl întrebă pe Smith.

- Nici vorbă. Am încercat de șase ori, dar degeaba. De ce mă întrebi?

- Vă spun eu de ce, făcu Thomas, furios. Păcat e că n-am reușit să-l determinăm pe amiral să-și schimbe decizia în legătură cu trupele parașutate. Adineaori a sosit un tren încărcat cu soldați, asta-i tot.

- Păi, e-n regulă, zise Smith, netulburat. „Bătrânii” or să creadă că facem parte din „junii” abia veniți, care, la rândul lor, ne vor lua drept membri ai seriei anterioare. Chestia ne pică de minune.

Thomas îl privi gânditor.

- Într-adevăr, e în avantajul nostru. După o ezitare, continuă: Ce-ar fi să mai slăbiți nițel șurubul, domnule maior?

- Cum adică?

- Haida de! se repezi Carraciola, doar știți foarte bine ce vrea să zică. E vorba de viețile noastre, în definitiv. De ce-i musai să coborâm în blestematul ăla de sat? Și cum aveți de gând să-l scoatem pe Carnaby? Dacă ne obligați să ne sinucidem, trebuie să știm și de ce o facem. Ne sunteți dator măcar cu asta.

- Nu vă sunt dator cu nimic, i-o tăie Smith. Nu vă voi spune nimic; și dacă nu știți nimic, n-aveți ce trăncăni. Veți afla la momentul cuvenit.

- Măi Smith, ești un monstru cu inimă de piatră, i-o zise pe șleau Torrance-Smythe.

- Mi s-a mai spus asta, replică Smith, nepăsător.

Gara din sat era cap de linie, cu un depou prăpădit și o cale ferată dublă. Cum se întâmplă mai pretutindeni în asemenea așezări, depoul ruginit și mizer funcționa în limitele strictului necesar, având aspectul mohorât al unei construcții ce mai așteaptă încă o mână pricepută care s-o termine ca lumea. Locul părea a fi mai tot timpul pustiu, necălcat de om; în noaptea asta însă, viscolul puternic și dansul nebunesc al fulgilor în lumina chioară a becurilor ce se legănau în vânt, creau o copleșitoare impresie de totală izolare de restul lumii. După Smith, totul promitea să meargă strună.

Își conduse oamenii de-a lungul șinelor până în încăperea gării, care le oferea, oricum, un adăpost. Una câte una, cele cinci siluete

încotoșmănate în pufoaice albe se furișară pe lângă chioșcul de ziare - închis - biroul de mărfuri și ghișeul de bilete, ascunzându-se iute în întuneric.

Smith lăsă jos aparatul de radio, își lepădă rucsacul și pufoaica și porni agale de-a lungul terasamentului. „În mintea zgârciților ăstora de bavarezi, persoanele trebuie că sunt un lux exorbitant”, gândi maiorul. Se opri în dreptul unei uși cu un zăvor: deasupra ei, citi inscripția „GEPACK ANNAHME”. O încercă; era încuiată. După ce aruncă o privire rapidă în jur, pentru a se asigura că nu e urmărit, se aplecă și cercetă broasca cu o lanternă minusculă. Scoase din buzunar o legătură de chei de modele care mai de care mai bizare. După câteva clipe, descuie. Trase un fluierat slab, iar ceilalți apărură îndată și îl urmară tiptil înăuntru, lăsându-și ranițele jos. Schaffer, care încheia șirul, se opri și văzu inscripția:

- Mamă! exclamă el. Biroul de bagaje de mână!

- Păi, unde în altă parte? apelă Smith la logică. Îl trase înăuntru, apoi încuie ușa cu zăvorul. Cu lanterna camuflată, astfel că fascicolul de lumină nu era mai gros decât un creion, cercetă rafturile până în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, unde descoperi o fereastră boltită. O fereastră obișnuită, tip „ghilotină”. O studie minuțios, ferindu-se tot timpul ca raza să nu se reflecte cumva în geam și să se vadă afară. Privirile îi fură apoi atrase de o porțiune de zid acoperită cu scânduri montate pe verticală. Își scoase cuțitul de vânătoare și desprinse una dintre ele; descoperi un șnur electric dublu, fixat în perete, îl tăie de-a lungul și de-a

curmezișul. Așeză scândura la loc și încercă fereastra: se ridică și se lăsa ușor.

- Interesant spectacol, remarcă Schaffer. Chestia aia, la ce servește?

- Dacă stăm să cugetăm, nu e întotdeauna comod să intri sau, să ieși pe ușa din față.

- Deh, ia te uită ce-nseamnă tinerețile irosite ale unui Don Juan sau ale unui spărgător, zise Schaffer, pe un ton încărcat de tristețe. Cum v-ați prins că există un sistem de alarmă?

- Chiar și într-o gară mărunță de provincie pot fi lăsate uneori obiecte de valoare, îi explică Smith, cu răbdare. Însă într-o gară care nu dispune de un salariat permanent la biroul de bagaje, e clar că funcțiile de casier, controlor, hamal, impiecat și șef sunt îndeplinite de o singură persoană, astfel că biroul de care pomeneam trebuie încuiat. Dar cum n-are rost să se baricadeze ușa, fiindcă, hoții ar putea pătrunde lesne prin spate, se asigură fereastra respectivă - ori cu gratii, ori cu un avertizor electric. Aici nu sunt gratii, ci doar o scândură prost fixată. Așa că a fost foarte simplu.

- Poate pentru dumneavoastră, cu o specializare, ca să zic așa, în șperacle și sisteme de alarmă contra hoților, comentă Carraciola, acru. Pare-mi-se că ați făcut armata la „Tartanele Negre”, nu ne-ați spus așa?

- Ba da, chiar așa e.

- Ciudată instrucție se face în regimentele alea scoțiene, foarte ciudată, zău.

- Temeinică, vrei să zici, îl lămuri Smith, amabil. Să mergem să bem ceva.

- Chiar, îl susținu Carraciola, apăsător. Amintiți-mi să-mi beau paharul dintr-o dușcă, altminteri,

pariez pe zece contra unu că n-o să apuc să mi-l termin.

- Ar fi mare păcat să se prăpădească bunătate de bere, încuviință Smith.

Îi așteptă pe toți să iasă, încuie ușa și îi ajunse din urmă în dreptul porții principale, deasupra căreia scria „Bahnhof”. Băieții, fără ranițe și pufoaice, îmbrăcați în uniformele batalionului german de vânători de munte, îl lăsară s-o ia înainte. Smith avea gradul de maior, Schaffer era locotenent, iar ceilalți patru, sergenți. Ce-i drept, dunga pantalonilor nu era chiar impecabilă și nici tunicile nu prea le veneau bine - după cum observase sergentul Harrod - dar noaptea, pe uliță sau înîr-o cârciumă înțesată de lume, puteau scăpa basma curată.

Ulița principală semăna cu toate ulițele principale din satele de munte, înșiruite de-o parte și de alta a drumului, casele pătrate și solide dădeau impresia că înfruntă de multă vreme asprele ierni bavareze și că o să le mai reziste îndelung de-aici încolo. Majoritatea erau cabane de lemn în stil tradițional, cu cornișe mari, alungite, și balcoane, ce se întindeau de-a lungul întregii fațade. În afara câtorva construcții relativ noi, cu ziduri din piatră, ferestre duble și gratii din fier forjat, cele mai multe erau căsuțe vechi, joase, cu pereții căptușiți pe dinafară cu scânduri de lemn grosolan geluite și grinzi ce se îmbinau în cele patru colțuri.

Ce-i drept, în sat nu erau felinare, dar nici nu se decretase vreo măsură de camuflaj. Lumina răzbătea prin ferestrele goale, fără perdele, desenând modele și figuri pe omăt. Sus, dincolo de capătul dinspre sud al uliței principale, strălucea

intermitent un mănunchi de lumini ce părea suspendat în văzduh. Smith se opri să contemple „constelația” îndepărtată, iar ceilalți făcură la fel. Luminile Castelului Vulturilor păreau a fi dintr-o altă lume, tot atât de inaccesibilă ca peisajul lunar. Oamenii priviră îndelung, în tăcere, apoi se uitară unii la alții și, înțelegându-se din ochi, o porniră din nou. Pașii scârțâiau pe zăpada bătătorită, iar frigul nopții le îngheța răsuflarea.

Ulița principală - de altminteri, singura din sat - era pustie, fapt deloc surprinzător, pe un asemenea ger. Satul, în schimb, vuia de larma cântecelor și a râsetelor ce se amestecau ca în Turnul Babel. Camioanele, parcate bară în bară, indicau sursa gălăgiei. Pentru soldații cantonați în barăcile de la Blau See, singurele locuri de distracție pe o rază de treizeci de kilometri erau hanurile și cramele; fiecare Gasthaus sau Weinstube era înțesată de trupele Alpenkorpsului, considerate printre cele mai bine instruite din întreaga Europă.

- Nu prea am chef de băut, șefule, se tânguie Schaffer.

- Prostii, zise Smith, încercând să-l îmbărbăteze. Te-a intimidat perspectiva cunoștinței cu niște străini. Se opri în fața unui han pe a cărui firmă, deasupra intrării, scria: „Drei Könige”. Na, uite un local ce promite să fie bun. Așteptați-mă o clipă.

Urcă treptele, deschise ușa și aruncă o privire înăuntru. Cei cinci rămași în stradă se uitară unii la alții. În ochi li se oglindea aceeași neliniște și incertitudine, în pofida torentului de armonii

bavareze, ce năvăli brusc, afară. Schrammel Musik⁶ evoca alte vremuri, mai vesele și mai tihnite. Acum, părea nelalocul ei.

Smith închise ușa și reveni la ai săi.

- E plin ochi, nu mai sunt locuri nici măcar în picioare. Făcu un semn cu capul către „Eichhof”, localul de peste drum, o clădire prăpădită, cu grinzi joase la colțuri: să vedem ce ne oferă ăștia.

La „Eichhof” nu aveau, însă, nimic. Smith închise ușa la loc, dezamăgit.

- Supra-aglomerat; oricum, e o crâșmă ordinară, nepotrivită pentru niște ofițeri sau subofițeri ai Wehrmachtului. Da' ia uitați-vă alături, ăsta parcă arată mai bine, nu credeți?

Judecând după muțenia lor, ceilalți păreau a fi de cu totul altă părere. De fapt, „Zum Wilden Hirsch” - „La Cerbul Sălbatic” - cum scria pe firma deasupra căreia se afla un cerb sculptat, acoperit de un strat de nea, semăna izbitor de tare cu primele două, măcar că era mai mare.

Smith urcă cele șase trepte de la intrare. Când deschise, tresări, atât de mare era hărmălaia dinăuntru, de făcea să pocnească timpanele. Cu toată larma lor, cârciumile de dinainte erau, prin comparație, niște lăcașuri de rugăciune. În acompaniamentul asurzitor și disonant al armoniilor, un regiment întreg o omagia, din rărunchi, pe „Lili Marlene”. Smith încuviință din cap și trecu pragul, urmat de ceilalți. Când ajunse la ușă, Christiansen îl apucă pe Schaffer de braț!

- Ce-o fi în mintea lui, i se pare că aici e pustiu?

⁶

Muzică de promenadă (N.T.)

- Poate că-n ălelalte erau așezați în straturi,
răspunse acesta.

Capitolul 4

La „Zum Wilden Hirsch” nu erau, ce-i drept, îndesați ca sardelele, dar nici mult nu mai lipsea, dacă hoarda de clienți care se legăneau, cot la cot, în ritmul muzicii, ar fi fost dispusă pe orizontală. Smith nu mai văzuse în viața lui o asemenea mulțime adunată într-o „bombă”. Se aflau, acolo, cel puțin patru sute de persoane care, în mod normal, n-ar fi putut să încapă decât într-un local neobișnuit de mare. Iar acesta era chiar un salon mare și, în același timp, foarte vechi, cu dușumelele noduroase, de brad, lăsate, și pereții șubrezi. Grinzile afumate din tavan amenințau să se prăbușească în orice moment. În mijlocul încăperii se afla o sobă neagră, uriașă, în care băgaseră bușteni cu nemiluita, încât ușița de fontă se încinsese la roșu. De sub ușiță, porneau, până în colțurile opuse ale tavanului, două burlane smălțuite - un sistem primitiv, dar foarte eficient, de încălzire centrală. De-a lungul pereților se înșirau, formând un soi de separeuri, niște banchete cu trei laturi, din lemn de stejar înnegrit de fum, de vreme și de nenumărate generații de clienți; fiecare separeu era prevăzut cu o gaură ca un coș, pentru depozitarea jurnalelor rulate pe stinghii de lemn. În mijloc se aflau vreo douăzeci de mese cioplite de mână, din scânduri groase, cu scaune asortate. În spate, un bar masiv de stejar, cu un automat de cafea; la un capăt al barului, două uși batante ce dădeau, probabil, spre bucătărie. Unica sursă de lumină o constituiau lămpile de petrol din tavan, murdare de fum, astfel că fiecareia

îi corespundea, pe tavan, un strat vechi și gros de zgură.

După ce isprăvi cu detaliile de interior, Smith se apucă să studieze clientela, tipică pentru un sat alpin, în a cărui vecinătate se află o tabără militară. Un grup de localnici nu puteau fi de prin alte părți, judecând după înfățișarea lor - ședea într-un colț. Erau oameni ai muntelui, cu chipuri calme, osoase, brăzdate de vânt și ger, cu nasuri acviline; purtau jachete de piele, cu ornamente complicate, și pălării tiroleze. Vorbeau puțin și beau în tăcere, întocmai ca membrii altui grup restrâns, din fundul salonului - vreo zece-doisprezece civili îmbrăcați oarecare, ce nu păreau de prin partea locului. Sorbeau șnaps din niște păhărele mici. Nouăzeci la sută din clienți, însă, erau soldați ai Alpenkorps-ului, din regimentul german de vânători de munte cartiruiți în împrejurimi. Care pe bănci, care în picioare, cântau cu toții, răcnind „Lili Marlene”, în vreme ce-și legănau în aer halbele de un litru, cu capac de cositor, pline cu bere „Steinbecher”. În starea de euforie și nostalgie lacrimogenă care îi cuprinsese, nu-și dădeau seama că lichidul spumos se vărsa pe haine și pe dușumele.

În spatele barului se afla cel care, neîndoielnic, trebuia să fie cârciumarul - un grăsan de o sută cincizeci de chile, cu o mutră inexpressivă, rotundă ca o lună. În jurul lui roboteau câteva fete, ocupate cu încărcatul tăvilor. Alte câteva se foiau prin încăpere, servind clienții sau debarasând. Privirea îi fu atrasă de una care se îndrepta în direcția lui; nu era nicidecum singurul care o remarcase, căci toți bărbații din sală își răsuceau gâturile după ea. Dacă ar fi avut trăsături mai

deosebire, fata ar fi putut câștiga lesne un concurs de frumusețe pentru titlul de Miss Europa, dar nutrișoara ei, deși plăcută, rotundă și zâmbitoare, era destul de comună. Restul, în schimb, compensa din plin eventualele defecte. În costumul ei tirolez, în culori vesele, cu silueta-i de clepsidră și talia de viespe, cu pasiunea-i vădită pentru bluzele cu decolteuri adânci, atrăgea o asemenea clientelă, încât pentru proprietarul obez din dosul tejghelei trebuie să fi fost o adevărată comoară. Atenția pe care i-o acorda soldășimea nu se limita la simple ochiade: dacă nu cumva purta pe dedesubt o platoșă, fata era probabil tot timpul plină de vânătași: Apropiindu-se de Smith, îi aruncă un surâs șăgalnic și-și potrivi pe spate coama blondă, cu un gest de cochetărie.

- Cu ce vă servim, domnule?

- Bere brună, te rog, șase halbe, comandă Smith, politicos.

- Cu plăcere, domnule, îi răspunse ea, cu același zâmbet, măsurându-l acum, pe furiș, cu ochii ei ca două albastrele; se îndepărtă, plutind printre mese. Schaffer rămăsese cu privirea pironită după ea.

- Șefule, abia acum mi-am dat seama de ce am plecat din Montana, exclamă el, vizibil emoționat. Nu din pricina cailor, în orice caz.

- Vezi-ți de misiune, locotenente, nu-ți lăsa mințile să zboare aiurea. Smith se uită lung, în urma tinerei, apoi rosti rar, frecându-și bărbia: Chelnerițele astea știu ce se petrece pe teritoriul lor mai bine ca un șef de jandarmi, dar asta pare că s-a prins cum merg lucrurile mai bine ca toate. Hm, mda, așa am să fac.

- Ce să faceți? întrebă Schaffer, bănuitor.
- Încerc s-o agăț.
- Dar eu au văzut-o primul, protestă Schaffer, pe un ton plângăreț.

- Dansul următor, îi promise Smith. Vorbele frivole contrastau cu expresia rece și concentrată a chipului său, în vreme ce studia încăperea. Când vi se aduce berea, vă împrăștiati. Ciuliți urechea la numele lui Carnaby și al mareșalului Rosemeyer.

Zărind un scaun liber la o masă, într-un colț, se îndreptă într-acolo și se așează, după ce-l salută din cap, politicos, pe un căpitan în uniformă Alpenkorps-ului, care, pe un ton superior, susținea o conversație cu doi locotenenți; căpitanul, cu o privire cam aburită, îi remarcă în treacăt prezența, iar Smith își dădu astfel seama că nimeni nu părea a se sinchisi de propria-i persoană sau de cei din jur. Acordeoniștii terminară ultima măsură din „Lili Marlene”, unii mai devreme, alții mai târziu, apoi coriștii amuțiră și ei. Urmară câteva clipe de tăcere încărcată de nostalgie - deh, patru sute de bărbați în compania Liliei Marlene apoi brusc, ca la o comandă, încăperea se umplu din nou de larma glasurilor. În fața: unei halbe duble, criza de melancolie trece iute.

Fata se întorcea acum cu o tavă încărcată cu sase cani de bere „Steinbecher”, croindu-și drum prin mulțime și apărându-se de admiratori cu o palmă pricepută. După ce-și primiră canile, oamenii lui Smith se împrăștiară, discret, printre ceilalți clienți. Chelnerița aruncă o privire în jur, îl zări pe Smith și se îndreptă spre masa lui. N-apucă să-i lase bine cana pe masă, că Smith o și înșfăcă de mijloc, trăgând-o spre el și forțând-o să i se așeze pe

genunchi. Căpitanul care ședea la aceeași masă, în fața sa, își întrerupse conversația, uluit; cu o privire plină de reproș, deschise gura pentru a-i zice ceva, dar ochii de oțel ai lui Smith îl făcură să renunțe. Smith se uită și el în altă parte. O strânse pe față de talie, o mângâie pe genunchi și-i aruncă un zâmbet ce se voia cuceritor.

- Și cum te cheamă, trandafir de Alpi? o întrebă, cu un glas ușor nesigur.

- Heidi, răspuse ea, dând să se ridice, dar fără prea multă convingere. Vă rog, domnule maior, am treabă.

- Nu poți avea o treabă mai importantă decât să-i distrezi pe soldații Vaterlandului, zise Smith, cu voce tare. Continuând a o ține strâns pe Heidi, pentru a-i zădărnici orice încercare de a o șterge, trase o dușcă bună, apoi adăugă, de data asta șoptit, cu chipul ascuns îndărătul halbei:

- Nu vrei să-ți cânt ceva?

- Ce să-mi cântați? făcu Heidi, agasată. Sunt sătulă de atâta cântat.

- Dar și mai bine știu să fluier, ia ascultă, îi fluieră, în surdină, primele două măsuri din „Lorelei”. Ei, asta-ți place?

Heidi încremeni, cu ochii ținută înaintea sa, dar se destinse imediat și-i aruncă un surâs galeș:

- Foarte drăguț, domnule maior, sunt sigură că aveți și voce.

Smith trânti halba pe masă, cu o mână nesigură; zgomotul îi făcu pe cei din fața sa să-l săgeteze cu privirea. Își șterse gura de spumă, cu dosul palmei. Heidi se sforța să schițeze un surâs.

Acoperindu-și gura cu palma, Smith murmură:

- Ȃia de la bar, ȁmbrȁȁȁi ȁn civil? Nu ȁntoarce capul.

- Gestapo. Fata fȁcu un nou efort, aparent inutil, de a se smulge din strȁnsoare. De la castel, adȁugȁ ea.

- Unul știe sȁ citeascȁ pe buze, dupȁ cȁte mi-am dat seama, zise Smith, ridicȁndu-și din nou cana ȁn dreptul gurii. Pȁndesc ceva. Vin ȁn camera ta peste cinci minute: Arde-mi o scatoalcȁ, tare.

Heidi se holbȁ la el, neștiind ce sȁ creadȁ, apoi trase un șipȁt de durere cȁnd acesta o ciupi fȁrȁ menajamente. Fata se dȁdu pușin ȁnapoi, ȁși fȁcu vȁnt și ȁi arse o palmȁ rȁsunȁtoare, ce se auzi clar pȁnȁ ȁn ultimul ungher al salonului. Murmurul glasurilor amuși brusc, halbele se oprirȁ ȁn aer și toate privirile se ȁndreptarȁ asupra lor. Smith se afla acum ȁn centrul atenșiei generale, așa cum ȁși dorise. Nici un individ care s-ar fi fȁcut luntre și punte sȁ se strecoare ȁnȁuntru neobservat, n-ar fi cutezat sȁ riște a atrage asupra sa ochii a patru sute de militari germani.

Heidi sȁrise ȁn picioare. Se freca pușin pe locul cu pricina, ȁnșfacȁ bancnota lȁsatȁ de Smith pe masȁ cu cȁteva clipe mai devreme, și se ȁndepȁrtȁ, cu un aer ȁnșepat. Cu obrajii roșii de mȁnie și jenȁ, Smith se ridicȁ, dȁnd sȁ plece, dar se opri: cȁpitanul de vȁnȁtori de munte, ȁn picioare de partea cealaltȁ a mesei, ȁl fixa cu o mutȁ provocatoare. Era ofișerul tipic provenit din „Hitler Jugend”, spilcuit, bȁșos și pedant, șinuta ȁndeobște impecabilȁ - acum cam mototolitȁ - efectul halbelor de „Steinbecher” date peste gȁt fȁrȁ mȁsurȁ. ȁn ochii-i tulburi, injectași, i se puteau citi cunoscutul licȁr de aroganșȁ și un ipocrit simș al datoriei.

- Comportarea dumneavoastră nu face onoare unui ofițer al Wehrmachtului, rosti el, tare.

Smith nu-i dădu replica pe loc. Jena și furia de pe chip se topiră, îl fixă pe căpitan cu o expresie dură, impenetrabilă, până ce acesta fu nevoit să-și plece privirea. În cele din urmă catadixi să-i răspundă, pe un ton atât de scăzut, că nu-l puteau auzi nici măcar cei de la masa vecină:

- Să mi te adresezi cu *Herr* maior, bă, țacă. Cu o voce de gheață, care se potrivea perfect cu ochii săi de culoarea oțelului, adăugă: Sunt maior Bernd Himmler, în caz că numele îți spune ceva!

Făcu o pauză semnificativă, răstimp în care tânărul căpitan se dezumflă ca un balon. Himmler, șeful Gestapoului, era omul cel mai temut din întreaga Germanie. Maiorul putea foarte bine să fie vreo rubedenie de-a lui, dacă nu chiar fiu.

- Să mi te prezinți la raport mâine dimineață, la opt, îi ordonă Smith, sec. Se răsuci pe călcâie, fără să mai aștepte răspunsul. Căpitanul, acum treaz de-a binelea, dădu din cap fără să crâcnească și se așeză la loc, vlăguit.

Până să ajungă Smith la ușă, larma fu din nou în toi. Pentru trupele staționate în tabere izolate de lume, singura distracție era berea, turnată pe gât în neștire. Incidentele de felul ăsta erau date uitării pe loc.

În drum, Smith se opri o clipă în dreptul lui Schaffer:

- Na, uite că mi-am dat în petec.

- Ce-i drept, ați fi putut proceda și altfel, răspunse acesta, după care îl întrebă, ros de curiozitate: Ce i-ați spus? Căpitanului, vreau să zic.

- L-am lăsat să înțeleagă că-s fiul lui Himmler.

- Mai-marele Gestapoului? făcu Schaffer, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Doamne Dumnezeule, ce risc!

- Nici un risc, nu mi-aș fi putut permite așa ceva, răspunse Smith, criptic. Mă duc la „Eichhof”, să văd și acolo cum e, poate am mai mult noroc. Mă întorc în zece minute, cei mult.

Urmărit de privirea dezorientată a lui Schaffer, ieși, după ce, cu o mișcare scurtă a capului, îi făcu semn lui Carraciola să stea locului și să nu se apropie de el. Ajuns afară, făcu câțiva pași de-a lungul peronului de lemn și se uită pe uliță, de-o parte și de alta. Se răsuci pe călcâie și o luă iute la picior pe o alee îngustă, paralelă cu drumul principal, pe care se afla „Zum Wilden Hirsch”. La capătul ei, dădu de o cabană micuță, de lemn. După ce se asigură că se strecurase nevăzut, Smith deschise ușa, încet.

- E opt, rosti el cuiva, în întuneric. Haide.

Se auzi un foșnet de rochie, și în prag apăru Mary, care dărdăia cumplit. Avea chipul vânăt de frig. La întrebarea-i mută, Smith o înșfacă de braț și o împinse iute către intrarea de serviciu a hanului. Din holul îngust, luminat slab de o lampă de petrol, urcară câteva trepte, traversară un coridor și se opriră în dreptul celei de-a doua uși, pe dreapta. Intrară repede și Smith încuie ușa.

În odăița mobilată simplu, stampele colorate și articolele de toaletă de pe măsuță trădau o prezență feminină. Mary se așeză pe pat, ghemuindu-se ca să se mai încălzească un pic. Îl săgeta pe Smith cu o privire în care nu se citea nici un licăr de admirație.

- Sper că te amuză sportul ăsta, îi aruncă ea, furioasă. Pari a cunoaște terenul, ai?

- Instinctul, explică Smith, mărind flacăra lămpii de petrol de lângă pat; roindu-și ochii în jurul său, zări, într-un colț, o valiză uzată de piele. O luă și o trântii pe pat. Saltă capacul: înăuntru se afla îmbrăcăminte de damă. O trase pe Mary de mână, forțând-o să se ridice:

- Nu pierde vremea. Dezbracă-te - să fie clar, până la piele - și pune-ți costumul ăla. În valiză ai tot ce-ți trebuie.

Mary se holbă la el:

- Hainele astea? Da de ce naiba trebuie să...

- Fără comentarii. Imediat!

- Fie, oftă ea, resemnată, dar ai putea măcar să te-ntorci cu spatele.

- Potolește-te, îi răspunse Smith, obosit. Am alte lucruri la care trebuie să mă gândesc. Se îndreptă spre fereastră și trase cu ochiul prin crăpătura dintre perdelele de stambă, apoi continuă: Hai, mai iute. Trebuie să se știe că ai coborât din autobuzul de Steingaden, care va ajunge aici peste douăzeci de minute. Ai să duci cu tine valiza asta, cu restul de îmbrăcăminte. Te cheamă Maria Schenk, ești din Dusseldorf, ai o vară care lucrează aici, ca barmaniță, ai tuberculoza și a trebuit să pleci de la fabrica unde erai angajată, ca să vii la munte, să te faci bine. Așa că vară-ta, barmanița, ți-a făcut rost de o slujbă, la Schloss Alder. Ai acte de identitate, permis de călătorie, referințe și scrisori, plicurile timbrate corespunzător, ca documente doveditoare. Le găsești în poșeta din valiză. Ai reținut tot?

- Cred că... da, așa cred, bâigui Mary. Dar măcar de mi-ai spune și mie...

- La naiba! i-o reteză Smith, trece timpul, fetițo! Ai reținut ce ți-am zis, da sau ba?

- Maria Schenck, Düsseldorf, TBC, verișoară aici, Steingaden... da, știu. Făcu o pauză, cât să-și tragă pe ea o rochie albastră de lână, în dungi, și-o potrive pe corp și exclamă uimită: Îmi vine perfect, ai zice că a fost comandată special pentru mine!

- Chiar a fost. Smith se întoarce spre ea, pregătit de „inspecție”: Măsurile 36-26-36, sau pe-acolo. Noi... hm... ți-am violat domiciliul și am luat o rochie de-a ta, ca model. Așa suntem noi, meticuloși și indiscreți, ce vrei.

- Mi-ați... mi-ați „violat domiciliul?” întrebă ea, rostind cuvintele rar.

- Ei, și tu, acum, doar n-oi fi vrut să arăți ca o refugiată îmbrăcată de la haine vechi, o lămuri Smith, apelând la logică. O privi cu un ochi aprobator: Mda, îți vine grozav.

- Ți-aș arăta eu „grozav”, făcu fata, furioasă. În ochi i se citea nedumerirea. Oricum, trebuie că v-a luat săptămâni în șir să faceți rost de haine și de acte?

- Cam așa ceva, recunosc Smith, secția noastră specială și-a dat multă osteneală la contrafacerea documentelor ăstora. Altfel n-aveam cum să te băgăm în cușca leilor.

- Săptămâni! Cum adică, săptămâni? făcu ea mirată. Avionul generalului Carnaby s-a prăbușit nu mai demult de ieri dimineață! Pe chipul fetei se succedară, rapid, expresii de derută, reproș și mânie. Prin urmare, știai că o să se prăbușească!

- De la bun început, păpușel, zise Smith, vesel. O mângâie, afectuos. Noi am regizat totul.

- Lasă-mă, te rog, îl puse ea la punct, apoi continuă, de data asta pe un ton mai moderat, deși în ochi i se mai citea ceva din încordarea și furia de mai înainte. Dar avionul, s-a prăbușit de-adevăratelea?

- Fără îndoială; a căzut pe câmpul de aterizare al cartierului general al piloților Salvamont din Bavaria, la Oberhausen, la circa cinci mile de-aici. Coincidența face ca și noi să ne îndreptăm tot într-acolo.

- „Locul de unde vom pleca...” Fata tăcu, îl fixă îndelung cu privirea, apoi clătină din cap, cu un aer exasperat: Bine, dar... În avion te-am auzit spunându-le băieților că dacă misiunea eșuează sau sunteți nevoiți să vă despărțiți, ar urma să vă dați întâlnire la Frauenfeld, dincolo de frontiera elvețiană.

- Zău? Se vede treaba că m-oi fi zăpăcit și am încurcat lucrurile, răspunse Smith, fără prea multă convingere. În orice caz, aparatul ăsta Mosquito a ajuns pe aerodromul de la Oberhausen ciuruit de mitraliere. Ce-i drept, găurile au fost făcute de mitraliere britanice, dar găurile rămân găuri.

- Și riscați viața unui general american... și planurile celui de-al doilea front...

- Păi, tocmai de-aia am așa un zor să pătrund în Schloss Adler! Smith își dresе vocea: Nu fiindcă țin să ajung înainte ca ăia să-i smulgă secretele, ci să preîntâmpin altceva: să nu care cumva să afle că individul nu e general american și că nu are mai mult habar despre cel de-al doilea front decât am eu despre fața nevăzută a lunii.

- Ce? Vrei să spui că toată afacerea e o înscenare?

- Un oarecare Jones, încuviință Smith, Cartwright Jones, actor american; ca slujitor al muzelor, e un actoraș de mâna a doua, cel mult, în schimb seamănă leit cu Carnaby.

Fata îi aruncă o privire îngrozită.

- Și riști viața unui nevinovat...

Smith o întrerupse:

- Capătă destul: douăzeci și cinci de mii de dolari pentru o singură reprezentație. Țasta-i apogeul carierei sale actricești.

Se auziră două bătăi discrete. Dintr-un salt, Smith fu la ușă cu pistolul, un Mauser automat, pregătit în mână, cu cocoșul tras. Deschise iute, fără zgomot. Înăuntru păși Heidi.

- Ei, iată-vă împreună, cele două verișoare, Mary, acum Maria, și Heidi. Eu o șterg.

- O ștergi! exclamă Mary, pierzându-și cumpătul. Dar eu, eu ce am de făcut?

- O să-ți explice Heidi.

Mary se uită la Heidi, neînțelegând nimic.

- Heidi!

- Da, Heidi. E principalul nostru agent secret din Bavaria, din '41 încoace.

- „Principalul... nostru...” Cine ar fi crezut?!

- He, he, chiar așa, cine-ar fi crezut! Smith o cântări pe Heidi, cea nurlie, cu un ochi admirativ: Frate, ce mai travesti!

Smith deschise, prudent, ușa din dos a hanului, se strecură rapid afară și împietri acolo, așteptând să se obișnuiască cu întunericul. De când apăruseră la „Zum Wilden Hirsch” ninsoarea se întetise, așijderea și vântul. Era un frig cumplit.

Satisfăcut că nu fusese observat, făcu doi pași la stânga și se poticni de un obstacol nevăzut; își reprimă un strigăt, trezindu-se întins, cât era de lung, în zăpadă. Se dădu de-a dura de trei ori, ca măsură de apărare în eventualitatea unei încercări de asasinat din partea vreunui personaj aflat prin preajmă, apoi sări în picioare cu iuțeala unei feline. Într-o mână ținea Mauserul, în cealaltă, lanterna minusculă. Se răsuci de jur împrejur, cu lanterna aprinsă. Nimeni.

Nimeni, un fel de a spune; obstacolul de care se împiedicase era cadavrul unui sergent în uniforma vânătorilor de munte, care zăcea cu fața în jos, în zăpadă; o grămadă informă, în poziția de nefirească relaxare, atât de caracteristică morții.

Smith se aplecă și întoarse trupul cu fața în sus, descoperind sub el o pată roșie uriașă. Fascicolul lanternei se opri o clipă pe pieptarul tunicii, îmbibat de sânge uscat, apoi fu dirijat spre capul victimei. „Adio colegiu, adio ceai îndulcit cu miere, profesore, și totul numai din vina mea, ți-o citesc pe chip”, gândi Smith, fără să vrea. De dincolo de moarte, privirea sticloasă a lui Torrance-Smythe îl țintuia cu reproș.

Răvășit de durere, Smith se îndreptă din șale și se apucă să cerceteze minuțios terenul, cu ajutorul lanternei. Nu descoperi indicii vădite ale unei lupte corp la corp, dar era clar că o încheștare avusese totuși loc, judecând după nasturii ruși ai tunicii și după gulerul smuls. Smythe nu se lăsase sacrificat ca un miel. Smith se deplasă lent către fundul aleii înguste; dădu de urme încâlcite de pași, de dăre întunecate de sânge pe zăpada bătătorită, de porțiuni din pereții de bârne ai clădirii de pe care

omătul fusese șters. Aici trebuie că se petrecuse încăierarea. Stinse lanterna, o ascunde în buzunarul secret și ieși în uliță. Peste drum de „Zum Wilden Hirsch”, de unde acum răsunau din nou cântece, în cabina telefonică puternic luminată, situată în dreptul oficiului poștal, zări un militar care vorbea cu multă însuflețire. Smith nu-l recunoscuse. Ulița era pustie. Intră în cârciumă.

Sprijinit de bar într-o rână, Schaffer arboră un aer total nepăsător, atitudine care contrasta însă cu mura lui posomorâtă și îngrijorată. Între degete, frământa nervos o țigară.

- Smithy! exclamă el, gâtuit de emoție. Nu se poate! Sigur, șefule?

- Absolut sigur, îi zise Smith, al cărui chip golit de expresie te-ar fi putut face să crezi că nu mai avea nici o rezervă de simțăminte umane în el. Spuneai că a ieșit în grabă, cam la trei minute după mine, deci nu se dusesse să mă caute. Cine a mai plecat?

- Habar n-am. Schaffer rupse țigara și o azvârli pe podea. Aici e mare înghesuială; și mai există și o a doua ușă. Nu-mi vine să cred. De ce Smithy? De ce tocmai Torrance-Smythe? Era cel mai deștept dintre noi.

- D-aia e și mort acum, răspunse Smith, sumbru. Ascultă-mă cu atenție, e momentul să cunoști partitura.

Schaffer îl privi drept în ochi:

- Era cazul s-o știi mai demult.

Cu spatele întors spre ofițerii Gestapoului de la celălalt capăt al barului, Smith se apucă să-i explice ceva, vorbind pe un ton foarte scăzut, în

dialectul local. După vreo două minute, în ușa din spatele barului apăru Heidi; cei doi se făcură că nu se văd. Treptat, larma glasurilor se potoli, fiind urmată de o tăcere adâncă. Smith tăcu și el și se întoarse spre ușă, unde se holba acum toată suflarea soldătimii. Și nu fără motiv, cugetă el, mai cu seamă că militarii fuseseră atâta timp izolați de societatea muierească. În prag stătea Mary Ellison, îmbrăcată într-un trencicot cu cordon; pe cap avea o băsmăluță, iar în mână căra o valiză prăpădită. Tăcerea se făcu și mai adâncă. Într-un han alpin, la mare altitudine deci, fustele sunt rare, în tot cursul anului, dar o fată frumoasă, neînsoțită, era ceva cu totul nemaivăzut. Mary rămase câteva clipe în ușă, cu un aer încurcat și timid, de parcă nu știa ce să facă mai departe. Pe urmă își lăsă bagajul jos, iar chipul i se luminează de fericire când o zări pe Heidi. Marlene Dietrich în „Îngerul albastru”, îi fugi lui Smith gândul aiurea. Cu trăsăturile ei, cu asemenea siluetă și talent actoresc, la Hollywood ar fi așteptat-o un drum pavat cu aur...

Heidi și Mary alergară una spre cealaltă și se îmbrățișară.

- Maria, scumpa mea! exclamă Heidi, gâtuită de emoție. Smith își zise că Hollywoodul ar putea, la urma urmei, pava două alei cu aur. În sfârșit, iată-te aici!

- După atâția ani! Mary o strânse la piept și o sărută încă o dată. Ce fericită sunt că te revăd, verișoară! E minunat! Sigur că veneam, cum să nu vin?

- Ei... Heidi nu făcu nici un efort să coboare tonul, aruncând în jur priviri pline de subînțeles.

Ăștia sunt o șleahtă de mitocani. Batalion de vânătoare, așa-și zic, și nu mint deloc!

Soldații izbucniră în hohote de râs, iar sala se umplu din nou de hărmălaia obișnuită. Luând-o de braț, Heidi o conduse pe Mary spre micul grup de civili de la capătul celălalt al barului. Se opri în fața unui bărbat brun, vânos, cu figură inteligentă și trăsături dure, pentru a face prezentările:

- Maria, vreau să te prezint căpitanului von Brauchitsch care... hm... lucrează la Castel. Domnule căpitan, vara mea, Maria Schenk.

Von Brauchitsch se înclină ușor.

- Ai noroc la verișoare, Heidi. Te așteptam, domnișoară Schenk, dar nu ne așteptam la o fată atât de frumoasă, i se adresă el, zâmbind.

Mary îi zâmbi la rândul ei, cu un aer mirat:

- M-ați... m-ați așteptat?

- Ei da, dumnealui te aștepta, accentua Heidi, sec. Domnul căpitan are obligația de a fi la curent cu absolut tot ce se întâmplă.

- Nu mă zugrăvi în culori atât de sumbre, Heidi, domnișoara Schenk o să se sperie. Von Brauchitsch se uită la ceas: Următorul teleferic pleacă peste zece minute. Dacă domnișoara îmi permite s-o conduc...

- Domnișoara vine mai întâi în camera mea, i-o reteză Heidi. Trebuie să se spele și să dea pe gât o dușcă de cafea cu coniac, nu vedeți că e vânătă de frig?

- Da, deci ei îi ctănțâne dinții, aveam impresia că mie, făcu von Brauchitsch, zâmbind iar. Bine, atunci plecăm cu cursa următoare.

- Vin și eu cu ea, îl informă Heidi.

- Da?! Von Brauchitsch dădu din cap, cu același surâs pe buze; așa era el, un tip veșnic surâzător. Conchise: Asta e seara mea norocoasă.

- Permisele, documentele de călătorie, actele de identitate și scrisorile tale, zise Heidi, scoțând din crețurile bluzei sale tiroleze niște hârtii pe care i le întinse nou-venitei, ce se așezase pe pat. Uite planul castelului și instrucțiunile. Studiază-le bine și dă-mi-le înapoi. Până sus, le duc eu. S-ar putea să te percheziționeze, ăia de la Castel, sunt niște tipi foarte bănuitori. Și dă peste cap șnapsul. Primul lucru pe care o să-l facă von Brauchitsch este să te adulmece, așa, ca să verifice. El verifică totul, e individul cel mai suspicios.

- Mi s-a părut un tip foarte agreabil, rosti Mary, timid.

- Ca ofițer al Gestapoului, este cumplit de dezagreabil, o lămuri Heidi, pe un ton sec.

Când Heidi reveni la bar, Smith și Schaffer se alăturaseră din nou grupului lui Carraciola, Thomas și Christiansen; beau și pălăvrăgeau împreună. În ciuda aerului afișat de vajnicii petrecăreți, glasurile scăzute și vorbele precipitate trădau o adâncă îngrijorare, cel puțin la unii dintre ei.

- Așadar, nu l-ați văzut pe Smithy. Nu l-a văzut nimeni când a ieșit? Unde naiba s-o fi dus?

Ceilalți dădură din umeri și se încruntară, așa că răspunsul era clar.

- Să-l caut? se oferi Christiansen.

- Nu sunt de părere. Mă tem că acum e prea târziu, răspunse Smith.

Ușile fură izbite brusc de perete și înăuntru năvăliră șase soldați, cu pistoalele automate

Schmeisser în poziție de tragere. Se înșiruiră de-a lungul peretelui, rămânând cu degetele pe trăgaci.

- Hm... nostim război, murmură Christiansen.

Liniștea ce se lăsase deveni parcă și mai apăsătoare, la auzul unor pași energici; în sală își făcu apariția un colonel, al Wehrmachtului, care aruncă de jur împrejur o privire de gheață. Silueta uriașă a cârciumarului se ivi iute din spatele tejghelei, împiedicându-se de scaune; pe mutra-i dolofană se citea neliniște și spaimă.

- Domnu' colonel Weissner! exclamă el cu uimire în glas, ceea ce era perceptibil și pentru o ureche nu tocmai fină. Pentru Dumnezeu, ce...

- Nu-i vina dumitale, încercă să-l liniștească colonelul, pe un ton ce-ți sugera însă tocmai contrariul, dar mata găzduiești aici dușmani ai statului.

- Dușmani ai statului! Cârciumarul făcu fețe-fețe; de la roșu-aprins, obrazul îi deveni pământiu. Cu un glas pițigăiat, reuși să îngaime:

- Cum, eu? Eu, Josef Wartman...

- Ajunge! îl întrerupse colonelul cu un gest. Căutăm vreo patru-cinci dezertori din Alpenkorps, care au evadat de la închisoarea militară din Stuttgart. Ca să poată fugi, au ucis doi ofițeri și un gardian cu gradul de sergent. Știm că s-au îndreptat încoace.

Smith dădu din cap și-i șopti lui Schaffer, la ureche:

- Isteți, ce-i drept, foarte isteți.

- Deci, continuă Weissner, viori, dacă sunt aici, îi prindem repede. Să iasă în față ofițerii superiori ai contingentelor treisprezece, paisprezece și cinci-sprezece.

Doi maiori și un căpitan se prezentară înaintea sa.

- Vă știți toți oamenii după figură?

Ofițerii dădură afirmativ din cap.

- Bine. Aș vrea să...

- Nu e nevoie, domnule colonel, interveni Heidi, ieșind de după tejghea. Se postă în fața lui Weissner, într-o atitudine cuviincioasă, cu mâinile la spate. Îl știu eu pe omul pe care-l căutați. E șeful bandei.

- Oho, făcu Weissner, zâmbindu-i. Fermecătoare...

- Heidi mă cheamă, domnule colonel. V-am servit la masă, sus, la Castel.

Weissner se înclină, galant.

- Cine ar putea să uite?

- Ăla de colo e individul. Cu o expresie de firească indignare combinată cu simțul datoriei, Heidi îl arată pe Smith cu degetul, cu un gest teatral, acuzator. Ăla e, cum vă spun, domnule colonel. El m-a... m-a ciupit!

- Scumpa mea Heidi! zâmbi colonelul, cu un aer indulgent, dacă ar trebui să-i condamnăm pe toți bărbații care nutresc gânduri de...

- Nu de asta, domnule colonel, dar m-a întrebat dacă am auzit vreodată de un general Cannabee, sau cam așa ceva.

- Generalul Carnaby! Colonelului îi îngheță surâsul pe buze. Se uită la Smith, făcu semn gărzii să-l încercuiască, apoi se întoarse spre Heidi:

- Și tu ce i-ai spus?

- Domnule colonel! Fata, întruchiparea demnității ultragiante, răspuse pe un ton înțepat: Cred despre mine că sunt o bună germană. În plus,

țin mult la slujba mea de la Castel. Căpitanul von Brauchitsch vă poate garanta pentru mine.

- Nu-i nevoie. Nu vom uita asta, copila mea, îi spuse Weissner, bătând-o ușurel pe obraz. Apoi, către Smith, cu o voce de gheață: Complicii dumitale, domnule. Imediat!

- Imediat, colonele dragă! Pe Heidi o străpunse cu privirea ochilor săi de oțel. Nici vorbă. Să stabilim mai întâi ordinea logică a priorităților. Primo: cei treizeci de arginți ce i se cuvin. După aceea, noi.

- Vorbești aiurea, îl repezi colonelul, cu dispreț. Heidi e o adevărată patrioată.

- Nu mă îndoiesc, răspunse Smith, posomorât.

Din odăița întunecoasă a lui Heidi, Mary, care încă nu se dezmeticise de-a binelea, îi văzu, prin crăpătura perdelei, pe Smith și pe alți patru bărbați ieșind sub escortă din cârciumă și îndreptându-se spre locul unde, mai jos pe uliță, se aflau parcate câteva automobile de campanie. Rapid și eficient, prizonierii fură împinși în două mașini care țâșniră înainte, dispărând imediat după cotitură. Mary mai rămase la geam, cu privirea pironită în gol, apoi trase perdeaua la loc.

- Cum s-a petrecut? întrebă ea, în șoaptă.

Heidi scăpară un chibrit și aprinse lampa de petrol.

- Nu-mi dau seama... Cineva, nu știu însă cine, l-a informat desigur pe colonelul Weissner. Dar eu am fost aceea care l-am arătat cu degetul.

- Tu... tu...

- L-ar fi descoperit oricum, un minut mai târziu. Erau străini. Chestia asta întărește, în

schimb, poziția noastră. Noi două suntem acum în afara oricăror bănuieli.

- „În afara oricăror bănuieli!” Mary se holbă la ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor, apoi adăugă, pe un ton aproape isteric: Dar nu mai are nici un rost să mergem mai departe!

- Nu zău? Heidi își cântări cuvintele. Într-un fel, mai rău îmi pare de colonelul Weissner, decât de maiorul Smith. Nu este, oare, maiorul nostru un om capabil? Sau ne mint șefii de la Whitehall? Când m-au informat despre venirea lui aici, mi-au zis să nu mi fac griji, deci să am încredere în el. Un om cu resurse infinite, exact așa s-au exprimat, care știe să se descurce în situațiile cele mai grele. Limbajul celor de la Whitehall e cam ciudat. Eu însă am și căpătat încredere în el. Tu nu?

Mary nu răspunse. Ochiul-i plini de lacrimi erau ațintiți în podea. Heidi o apucă ușor de braț și o întrebă, aproape în șoaptă:

- Îl iubești chiar atât de mult?

Mary încuviință din cap.

- Dar el, el te iubește?

- Nu știu. Pur și simplu n-am habar. Activează de atâta vreme în rețea, încât... chiar dacă-ar simți asta nu și-ar marturisi-o nici sieși, probabil, răspunse Mary, cu amărăciune.

Heidi clătină din cap:

- N-ar fi trebuit să te trimită aici... Cum poți să speri ca... Tăcu, clătină iar din cap, apoi reluă: Acum e prea târziu. Haidem, să nu cumva să-l facem pe von Brauchitsch să ne aștepte.

- Dar... dacă nu vine? Dacă nu reușește să evadeze... și cum ar putea, oare, să scape? Arătă, cu un gest disperat, spre hârtiile împrăștiate pe pat:

Precis că primul lucru pe care-l vor face mâine dimineață este să verifice referințele astea false.

- N-o să te trădeze el tocmai pe tine, Mary, rosti Heidi, calm.

- Nu, zise Mary cu glas de jale, cred că n-ar face-o.

Automobilul de campanie, un Mercedes mare, negru, rula pe drumul acoperit de zăpadă, paralel cu malul lacului Blau See, despicând, cu farurile-i puternice, perdeaua groasă de fulgi ce se cerneau neconținut. Ștergătoarele de parbriz de-abia pridideau să înlătore stratul de nea. Era o mașină scumpă și extrem de confortabilă, deși nici Schaffer, înghesuit pe bancheta din față, între șofer și un soldat, nici Smith, bulucit în spate, între colonelul Weissner și un alt soldat, nu se puteau relaxa nicicum. Pe de-o parte, îi chinuia perspectiva inevitabilului pluton de execuție și conștiința unei misiuni încheiate înainte de a fi început propriu-zis; pe de altă parte, amândoi simțeau între coaste apăsarea dureroasă a țevelor de pistoale automate. Posesorii de Schmeissere își manifestau cu ostentație prezența.

După socotelile lui Smith ajunseseră acum la jumătatea distanței dintre sat și cazarmă. Treizeci de secunde, atât și nimic mai mult.

- Oprește! ordonă Smith, pe un ton dur, amenințător. Imediat, auzi? Trebuie să reflectez.

Colonelul Weissner tresări și se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Smith îl ignoră cu desăvârșire; pe chip avea o expresie de adâncă concentrare; fruntea încruntată și buzele subțiate de furie trădau genul de om pentru care neîndeplinirea

unui ordin dat era de neconceput. În orice caz, nimic nu sugera mina condamnatului dus la moarte. După o scurtă ezitare, Weissner dădu un ordin, iar șoferul încetini.

- Nătărăule! Ești cretin de-a binelea! Șuieră Smith, printre dinți, în așa fel încât să-l poată auzi doar colonelul. Ai stricat totul, sunt aproape sigur, dar dacă așa e, ți-o jur, Weissner, că mâine ai să te trezești fără regiment în subordine.

Șoferul trase pe dreapta și opri. Luminile roșii ale automobilului din față dispărură în noapte. Cu un tremur aproape imperceptibil în glas, colonelul întrebă:

- Ce dracu îndrugi acolo?

- Așadar, știai de generalul ăsta american, Carnaby? Rânjind, cu ochii îngustați de furie, își apropie chipul de mutra lui Weissner. De unde, mă rog? Iatră el.

- Am luat aseară cina la Schloss Adler. Eu...

Smith îi aruncă o privire pătrunzătoare, plină de suspiciune.

- Colonelul Paul Kramer ți-a spus-o? Chiar de la el ai aflat-o? La încuviințarea mută a lui Weissner, continuă: Șeful de stat major al amiralului Canaris! Iar acum știe toată suflarea. Pe Dumnezeu din ceruri, pe chestia asta vor cădea niște capete.

Smith se frecă la ochi, își lăsă mâinile pe genunchi cu un gest de lehamite și privi în gol. Rostir, clătinând din cap:

- E mult prea grav, mă depășește chiar și pe mine. Se scotoci, își scoase legitimația și i-o întinse colonelului, care o examina la lumina lanternei, cu o mână cam nesigură. Duceți-mă imediat la cazarmă!

Trebuie să iau de urgență legătura cu Berlinul. Unchiul meu va decide ce-i de făcut.

- Unchiul dumneavoastră? Cu un vizibil efort de voință, Weissner își desprinsese, în sfârșit, ochii de pe legitimație. Adică Heinrich Himmler în persoană?

- Dar cine, Mickey Mouse? răcni Smith, apoi coborî brusc vocea, murmurând: Sper, pentru dumneata, că n-ai avut niciodată onoarea de a-l cunoaște personal, colonele. După ce-l cântări îndelung cu o privire ce nu prevestea nimic bun se răsuci și îi îmboldi pe șofer, arzându-i una în spinare: La cazarmă, iute!

Mașina o porni din loc. Orice ar fi zis nepotul lui Heinrich Himmler, temutul șef al Gestapoului, pentru șofer era un ordin suprem.

Smith se întoarse spre soldatul de alături:

- Scoate-mi porcăria asta dintre coaste! Îi împinse, furios, pistolul automat, apoi îl trase spre el.

Militarul, care auzise de Himmler, îi întinse Schmeisserul fără să crâcnească. După o secundă, se trezi cu o lovitură în stomac; se încovoie, icnind, încă o secundă și Weissner fu împins cu capul în geamul Mercedesului; țeava pistolului îi fu proptită în urechea dreaptă.

- Dacă oamenii tăi fac vreo mișcare, te-mpușc! îl amenință Smith.

- E-n regulă, se auzi, din față, vocea calmă a lui Schaffer. Armele lor sunt la mine.

- Oprește! ordonă Smith.

Șoferul se supuse. Smith zări ferestrele luminate al sălii corpului de gardă al cazărmii, de care îi mai despărțeau vreo șaiszeci de metri. Îl împunse pe Weissner cu țeava pistolului:

- Jos!

Weissner, cu chipul crispat de furie și durere, era totuși militar până în măduva oaselor, așa că nu ezită să execute ordinul.

- Trei pași înapoi! Culcat! Mâinile după ceafă! Schaffer, atenție la armă! Tu, la fel, treci lângă colonel, auzi? se adresează el șoferului, proptindu-i țeava Schmeisserului în gât.

Douăzeci de secunde mai târziu, mașina rula pe șosea; în urmă rămăseseră trei bărbați în poziția culcat și un al patrulea - cel care îl supraveghease pe Smith rostogolit la pământ, ghemuit de o durere cumplită, în urma loviturii încasate. La volan era Schaffer.

- Bravo, tinere Himmeler!

- N-o să mai am eu parte vreodată de o asemenea baftă, zise Smith, pe un ton sumbru. Nu accelera în dreptul cazărmii, să nu le dai santinelelor niscai idei.

Cu o viteză constantă, de douăzeci de mii pe oră, depășiră poarta principală, apoi celelalte intrări, fără să atragă atenția, după cum aprecie Smith. Lângă emblema cu steaua în trei colțuri, pe radiatorul mașinii, flutura un micuț fanion triumfiar - însemnul comandantului taberei militare, motiv suficient pentru a avea convingerea că nimeni n-ar fi îndrăznit să controleze deplasările colonelului Weissner.

Pe o distanță de circa o jumătate de milă, drumul continua în linie dreaptă; la stânga, o stâncă abruptă, înaltă cam de treizeci de metri, plonja direct în Blau See; la dreapta, o lizieră de pini, nu mai lată de douăzeci și cinci de metri, îi despărțea

de un alt perete de stâncă, al cărui pisc se pierdea în bezna nopții.

După jumătate de milă, drumul făcea o cotitură bruscă la dreapta; urmărind fidel linia țărmlui; era o curbă periculoasă al cărei marcaj - un gard vopsit în alb - ce ar fi făcut-o, în mod normal, vizibilă pe timp de noapte, se contopea acum cu peisajul scăldat în ninsoare. Schaffer frână ușor. Străfulgerat de o idee, apăsă mai tare pe pedala de frână, apoi se uită la Smith. Bravo, excelent! fu rândul lui Smith să-l laude. Te mențin pe lista viitorilor agenți.

Opiră. Locotenentul trase frâna de mână. Smith adună armele confiscate și coborî. Schaffer lăsă în jos geamul, degajă frâna de mână și începu să alerge ușor, pe lângă mașina care o luase la vale, menținând controlul volanului. La câțiva metri de muchia prăpastiei, făcu o ultimă manevră de volan și sări în lături. Mașina prinse viteză. Într-o clipită, gărdulețul de marcaj se făcu fărâme, trosnetul așchiilor fiind acoperit de uruitul motorului. Mercedesul îl străpunse ca pe un perete de carton. În viteza întâi, mașina țâșni peste buza prăpastiei, rostogolindu-se în gol.

Smith și Schaffer ajunseră la țănc în dreptul unei porțiuni de gard, rămasă intactă, pentru a prinde momentul în care vehicolul, cu roțile în sus și farurile încă aprinse, plonja în lac, cu un pocnet surd, înfundat, ca țăcănitul îndepărtat al unei mitraliere. Din ape țâșni un jet de o stranie fosforescență, care scaldă peretele stâncos până pe la jumătate. Când suprafața se liniști, cei doi își dădură seama unde se afla mașina scufundată după lumina subacvatică, întrucât farurile continuau să

ardă. Schimbară, o privire, apoi Smith, cu un aer concentrat, își scoase chipiul și-i făcu vânt peste parapet. Rafala puternică de viscol îl izbi mai întâi de stâncă, apoi îl purtă în sus; în cele din urmă căzu pe un petec strălucitor de apă, nu departe de fascicolul luminos. Curând, farurile se stinseră.

- Ei și, ce ne pasă? Nu era mașina noastră, comentă Schaffer, dând din umeri. Se îndreptă din șale: Prin urmare, ne întoarcem în sat?

- În nici un caz, jur pe viața ta, așa e cum îți zic, fără glumă, rosti Smith, cu emfază. Haidem, avem alt drum.

Înhățând armele nu demult procurate, o luară la goană înapoi, pe drumul pe care veniseră cu mașina, înainte de curbă. N-apucară să facă nici șaizeci de metri, când auziră zgomotul unui motor de automobil. Farurile lumina ră gardul prăbușit. Smith și Schaffer se făcură de-ndată nevăzuți în liziera de pini, de unde se târâră, încet, înapoi. În dreptul fostului marcaj erau oprite mașina comandantului și alte două vehicule blindate.

- Deci, așa s-a întâmplat, domnule colonel. Sergentul de Alpenkorps, cu arma pe umăr, privea încordat peste parapet. Au mers în viteză și au observat prea târziu marcajul, sau poate că nici nu au mai apucat să vadă ceva. Sunt peste, o sută de metri de-aici până jos, în Blau See. Au murit, domnule colonel.

- Poate că da, poate că nu, cu de-alde ăștia nu poți fi sigur niciodată, se auzi, distinct, glasul lui Weissner, încărcat de furie. Nu-i exclus să fi simulat totul, ca să ne deruteze. Trimite o echipă să caute în pădure, până la stâncă; să lase între ei cinci metri distanță și să folosească lanternele. O altă echipă să

se deplaseze cu mașina o jumătate de kilometru înapoi, spre cazarmă. Mergi și dumneata cu ei, sergent: Împrăștiați-vă și voi spre stâncă. Hai, dați-i drumul!

De după trunchiul de pin, unde se ascunsese, Schaffer îi aruncă lui Smith o privire meditativă.

- Șefule, trebuie să recunosc, bine-am făcut că nu ne-am întors în sat. A dracului vulpe bătrână, așa-i?

- Dar eu, eu ce mi-s? îi șopti Smith.

- OK, recunosc și asta.

Se scurseră cinci minute. Cum, printre crengile grele de omăt, ninsoarea era destul de slabă, cei doi evadați puteau urmări clar fasciculele lanternelor cu care soldații îi căutau printre copaci, deplasându-se în șir indian, spre sud.

Adâncit în gânduri, cu capul în pământ, colonelul Weissner făcea pași înainte și înapoi, în preajma automobilului său. Din când în când, se uita la ceas. La un moment dat, Smith îl văzu îndreptându-se spre porțiunea de parapet rămasă întreagă și scrutând întinderea lacului din vale. Murmurul glasurilor care se îndepărtau mai ajungea încă la urechile celor doi urmăriti; peste puțin, în raza de lumină a farurilor se ivi silueta sergentului care se prezentă la raport:

- Nici o urmă, domnule colonel.

Weissner își îndreptă ținuta și să răsuci spre el:

- Nici n-aveau cum, rosti el, grav. Adineaori am zărit un chipiu plutind pe apă. Cumplit sfârșit pentru niște tipi atât de bravi, domnule sergent, cumplit.

Capitolul 5

Cabina funicularului își făcu apariția lent, din clădirea gării de jos, pregătindu-se pentru lunga ascensiune spre castel. „Înfiorător urcuș, își zise Mary, periculos, dacă nu chiar imposibil.” Scrută întunericul prin ferestrele din față, dar tot ce putu desluși în ninsoarea deasă fu conturul primului pilon. Următorii doi piloni nu se zăreau, însă strălucirea intermitentă a becurilor suspendate marca destul de clar ruta pe care o aveau de străbătut. „Au mai făcut-o și alții, își dădu ea curaj, o să reușim, probabil, și noi.” În dispoziția în care se găsea în clipele acelea, după ce terenul solid îi dispăruse de sub picioare, aproape că nu se mai sinchisea.

Cabina avea o capacitate de douăsprezece persoane; pe dinafară, era vopsită într-un roșu aprins, iar înăuntru era bine luminată. Nu existau scaune sau bănci, ci doar niște bare de susținere, de-o parte și de alta, a căror utilitate deveni, imediat, evidentă. După doar câteva secunde de la plecarea din stație, cabina începu să se lege puternic în bătaia vântului care sufla cu tărie.

Cu excepția a doi soldați și a unui individ ce părea a fi civil, singurii pasageri erau von Brauchitsch, Heidi și Mary. Peste hainele ei obișnuite, Heidi îmbrăcase un palton de lână groasă, iar pe cap purta o căciulă căzăcească de blană. Von Brauchitsch se ținea cu o mână de bară, iar cu brațul celălalt o cuprinsese pe Mary pe după umeri; o strânse, ca s-o încurajeze, și îi surâse:

- Ți-e frică?

- Nu, răspunse fata, sincer. Nici măcar nu mai avea putere să-i fie frică, dar, chiar și așa, fără o urmă de speranță, trebuia să dea dovadă de profesionalism. Nu, nu mi-e frică, mi-e de-a dreptul groază. Parc-aș avea rău de mare. Cabina asta... ăă... se prăbușește vreodată?

- Niciodată. Von Brauchitsch era certitudinea personificată. Ține-te de mine și n-o să pățești nimic.

- Așa-mi spunea și mie, altădată, interveni Heidi, sec.

- Domnișoară, explică von Brauchitsch calm, e adevărat că am mult mai multe calități decât un tip obișnuit, dar n-am reușit încă să fac să-mi crească un al treilea braț; oaspeții mai întâi.

Cu țigara camuflată în dosul palmei, Schaffer se sprijinea, într-o rână, de un stâlp de telefoane și studia peisajul cu o expresie de concentrare adâncă. Gestul de a-și „palma” țigara, ca și expresia, erau perfect justificate. La nici o sută de metri mai încolo, unde începea liziera de pini, la marginea șoselei ce mergea în paralel cu Blau See, se distingeau clar, în lumina becurilor, siluetele santinelor care mișunau în preajma porților barăcii. În spate se zărea conturul mai întunecat al clădirii.

Schaffer își schimbă poziția și se uită în sus. Ninsoarea aproape încetase, luna era gata-gata să iasă din nori și, fără nici o dificultate, îl văzu pe Smith călare pe bara transversală, prima de jos.

Își făcea de lucru cu un briceag - o sculă specială din trusele trupelor de comando, prevăzută, printre alte minunății tehnice, cu o lamă de tăiat sârmă. Cu atenție și meticulozitate, scoase

lama. Din opt mișcări rapide, tot atâtea fire telefonice căzură la pământ. Smith închise briceagul și-l vârî la loc, în buzunar. Descălecă de pe bară și-și dădu drumul să alunece pe stâlp. Rânji satisfăcut:

- Orice flecușteț contează.

- Asta o să-î țină în loc o vreme, fu de acord Schaffer.

Își luară armele și o apucară spre est, dispărând în pădurea de pini din spatele cazărmii.

Cabina se legăna mai înfricoșător ca oricând. Ajunsesese acum la ultima porțiune a urcușului, o verticală aproape perfectă. Cu obraji lipiți de geam și albă la chip ca neaua de-afară, Mary privea încremenită crenelurile impunătoare, având senzația că ei înșiși pluteau printre nori, în cer. Dintr-o dată, în brâul cenușiu se făcu o spărtură și castelul de basm apăru scăldat într-o lumină strălucitoare. Fata fu scuturată de un fior, iar în ochi i se ivi un licăr de spaimă, își umezi buzele. Lui von Brauchitsch, care continua s-o țină pe după umeri, nu-i scăpă starea ei de spirit. O strânse din nou, poate pentru a douăzecea oară de când plecaseră împreună în scurta călătorie.

- Nu-ți fă griji, domnișoară, totul va fi bine.

- Sper, rosti Mary, cu glasul stins, ca ecoul unei șoapte.

Clarul de lună ivit pe neașteptate fu cât pe-aci să-i surprindă pe Smith și Schaffer descoperiți. Luna se arătă de după nori taman în clipa când apucaseră să traverseze șinele, furișându-se spre biroul de bagaje. Mai erau încă protejați de umbra acoperișului alungit. Se traseră iute înapoi și

scrutară calea ferată până dincolo de lampioanele din capăt. Acum, contururile roșii ale cabinelor teleferice se desenau clar, ca în timpul zilei, pe fundalul alb; una se apropia de stația din vale, cealaltă parcurgea ultimii metri pe verticală. Sus, pe pisc, în lumina sclipitoare a lunii, se profila silueta semeață a fortăreței.

- Splendid, făcu Schaffer, cu o ironie amară, exact ce ne lipsea.

- Au mai rămas câteva grămezi de nori pe cer, zise Smith, fără prea multă convingere. Își scoase legătura de chei false, descuie și intrară în biroul de bagaje, închizând ușa după ei.

Smith găsi ranițele, tăie o bucată din frânghia de nailon, și-o legă în jurul mijlocului și începu să vâre grenade de mână și explozibil într-o sacoșă de pânză. Schaffer se uită, îngrijorat, pe fereastră; își drese glasul și vorbi cu sfială:

- Hm... șefule...

- Da?

- Șefule, colonelul Weissner are acum toate datele despre ascunzătoarea asta, îmi închipui; v-ați gândit? Vreau să zic că e foarte probabil ca în curând să nu mai fim doar noi doi pe-aici.

- Nu-i deloc exclus, recunosc Smith. Tocmai de-aia am tăiat bucățica asta de sfoară din spirala cea mare, iar explozibilul și grenadele le iau numai din ranițele noastre, așa că nu se va constata nici o lipsă.

- Dar radioul...

- Dacă transmitem de-aici, riscăm să fim prinși asupra faptului. Dacă îl luăm cu noi și-i descoperă după aia lipsa, vor ști că mașina s-a scufundat în lac fără pasageri la bord. Este?

- Oarecum.

- Așa că facem un compromis: îl luăm, dar îl aducem înapoi după ce vom fi efectuat transmisia dintr-un loc sigur.

- Cum adică, „loc sigur”? Nu există așa ceva în Bavaria.

- Știu eu unul la nici douăzeci de metri de-aici. E ultimul pe care l-ar cerceta. Îi azvârli lui Schaffer mănunchiul de chei false. Ai intrat, vreodată, de când ești în Bavaria, într-o toaletă de dame?

Schaffer prinse cheile din zbor: se holbă la Smith, dădu din cap că nu și ieși. Merse iute de-a lungul șinelor, aprinzând, din când în când, pentru o clipă, lanterna. În sfârșit, găsi ușa pe care scria „DAMEN”. Își țuguie buzele, ridică din umeri și se apucă să meșterească la broască.

Încet-încet, după o trudă ce nu părea a se mai isprăvi, telefericul parcurse ultimii metri de urcuș și pătrunse sub acoperișul stației. Se opri cu o smucitură în stația situată înspre partea de nord-vest a castelului. Ușa din față se deschise, pasagerii coborâră din cabină și urcară pieptiș, printr-un tunel de vreo nouă metri, cu uși grele de fier și santinele la ambele capete. Leșiră apoi în curte, după ce trecură printr-o altă poartă, cu grilaj din fier masiv, păzită cu strășnicie de soldați înarmați până-n dinți și însoțiți de câini dobermani. Curtea era scăldată în lumina ce venea prin ferestrele fără perdele. În mijloc se afla elicopterul care-l adusese pe reichsmareșalul Rosemeyer la castel, în dimineața acelei zile. La adăpostul unei prelate grele - acum, de altfel, inutilă, căci ninsoarea încetase - un bărbat în salopetă, poate însuși pilotul, meșterea ceva la

motor, slujindu-se de o minusculă, dar puternică, lampă cu arc.

Mary se întoarce spre von Brauchitsch, care continua s-o țină, posesiv, pe după umeri, și-i aruncă un surâs trist.

- Atâția soldați... atâția bărbați... și, sunt convinsă, foarte puține femei. Ce să fac în situația în care, ar trebui să mă salvez din ghearele soldătimii ăsteia necuviincioase?

- Simplu, răspunse el, zâmbind. (Von Brauchitsch, are, ce-i drept, un zâmbet cuceritor, constată Mary cu un sentiment de neplăcere). Sari pe fereastra din dormitor; o sută de metri până jos, nu mai mult și... ești liberă!

Toaleta femeilor era o încăpere oarecare, mobilată sărăcăcios, cu niște bănci cu spătar tare, câteva scaune și măsuțe din lemn de brad. Dușumeaua era lăsată. Până și spartanii ar fi strâmbat din nas; în materie de lipsă de imaginație, n-ar fi putut concura decât cu stabilimentele similare din Anglia. Focul mai mocnea încă în soba neagră, emailată.

Așezat la masa din mijloc, cu radioul alături, Smith studie o broșură, la lumina camuflată a unei lanterne de dimensiunea unui creion, și notă ceva pe un petec de hârtie. Verifică apoi însemnările, se îndreptă din șale și-i întinse cărticica lui Schäffer:

- Arde-o. Filă cu filă.

- Filă cu... Toată?! Chipul cu trăsături saturniene exprima uluire totală. N-o să mai aveți nevoie de ea?

Smith îi făcu semn că nu și se apucă să răsucească manivela aparatului de transmisie.

În camera de operațiuni speciale de la Whitehall focul ardea strașnic, buștenii de brad trozneau zdravăn, cu flăcări de mai mare dragul, dar cei doi bărbați, așezați de-o parte și de alta a căminului, erau departe de a se compara, ca vioiciune și rezistență, cu Smith și Schaffer, care se încălzeau, undeva în Alpii Bavariei, la niște bieți cărbuni, aproape stinși. Altfel zis, viceamiralul Rolland și colonelul Wyatt-Turner picoteau și erau gata-gata să adoarmă. Se treziră însă imediat și săriră în picioare, la auzul apelului îndelung așteptat. Într-un colț al încăperii, un operator în civil manevra aparatul de recepție. Schimbară iute o privire.

- Broadsword cheamă pe Danny Boy. Vocea era slabă, dar se auzea clar. Mă auziți?

Operatorul rosti în microfon:

- Te auzim.

- Cod. Sunteți gata?

- Gata.

Rolland și Wyatt-Turner se uitau acum peste umărul operatorului care, cu o expresie vizibilă de concentrare, se apucă să aștearnă pe hârtie ceea ce i se dicta - o învâlmășeală de silabe, aparent fără nici un sens. Mesajul fu rapid decodificat: TORRANCE-SMYTHE UCIS. THOMAS, CHRISTIANSEN ȘI CARRACIOLA PRINȘI.

Rolland și Wyatt-Turner ridicară în aceeași secundă ochii de pe hârtie și se uitară unul la celălalt, cu chipuri sumbre, încordate. Își întoarseră privirile spre creionul care se mișca în viteză.

DUȘMANUL CREDE CĂ SCHAFFER ȘI CU MINE SUNTEM MORȚI; INTRAREA ÎN DECURS DE O ORĂ.

ASIGURAȚI MIJLOC DE TRANSPORT TIMP DE 90 DE MINUTE. Viceamiralul smulse microfonul din mâna operatorului:

- Broadsword! Broadsword! Știi cu cine vorbești?

- Bineînțeles, sir.

- Abandonează, Broadsword, retrage-te imediat. Salvați-vă!

- Glumiți, desigur.

De la capătul celălalt, cuvintele fură rostite rar, aproape silabisit.

- M-ai auzit, răspunse Rolland, răspicat. Este un ordin, Broadsword.

- Mary a reușit să pătrundă acolo, se află în interior. Închei transmisia.

Aparatul de recepție amuți.

- A întrerupt legătura, sir, zise operatorul, cu glas scăzut.

- A întrerupt legătura, repetă Rolland, mecanic. Dumnezeu, a închis!

Colonelul Wyatt-Turner se îndepărtă și se lăsă, greoi, într-unul din fotoliile de lângă cămin. Silueta-i masivă părea că se topise brusc. Îl fixă, cu ochi gravi, pe viceamiral, care se așezase în celălalt fotoliu.

- E numai vina mea, numai vina mea! șopti el.

- Am procedat cum trebuia. Vina noastră, colonele, îl corectă Rolland. Ideea a fost a mea, continuă el, cu privirea pironită asupra flăcărilor. Și acum a venit și asta, ca să pună capac la toate celelalte.

- Ziua cea mai neagră, încuviință Wyatt-Turner. Cea mai neagră, de când ne știm pe lume. Poate că-s eu prea bătrân.

- Poate că toți am îmbătrânit prea tare, zise Rolland, începând să socotească pe degete: La comandantul șef al cartierului general din Portsmouth - alarmă falsă, nu s-a constatat nici o lipsă.

- Într-adevăr, n-a dispărut nimic; în schimb, plăcuțele cu emulsie indicau faptul că s-au făcut niște copii fotostatice.

- Doi: Southampton. Disparația duplicatelor foilor de deplasare a șlepurilor. Trei: Plymouth. Dereglarea mecanismului de la seiful cartierului general. Nu știm cu ce rimează chestia asta.

- Dar putem bănuî.

- Putem. Pe urmă, Dover. Lipsa copiei după planul unei zone din rada portului Mulberry. O eroare? O neglijență? N-avem cum să aflăm. Cinci: dispariția sergentului de gardă al lui Bradley, de la cartierul general. Orice explicație e plauzibilă.

- Chiar așa. Toate mișcările de trupe cu codul „Omaha Beach”, pentru „Operațiunea Overlord” sunt trecute acolo.

- În sfârșit, din cele șapte rapoarte ministeriale de astăzi cu privire la Franța, Belgia și Olanda, patru s-au dovedit a fi false, iar celelalte trei sunt neverificabile.

Urmără câteva clipe de tăcere apăsătoare. În cele din urmă, Wyatt-Turner vorbe:

- Dacă la un moment dat au fost îndoieli, acum lucrurile sunt cât se poate de clare, rosti el, cu privirea îndreptată asupra flăcărilor din cămin, dar fără să le vadă. În vreme ce nemții au la noi canale de informații cu duiumul, noi n-avem aproape nici unul în Europa continentală. În plus, ne-a picat și asta, pe cap vreau să zic, Smith și ai lui...

- Smith și ai lui, repetă Rolland, ca un ecou. Putem să-i și radiem de pe listă.

Wyatt-Turner își coborî vocea până la șoaptă, ca să nu-l poată auzi radiofonistul:

- Și „Operațiunea Overlord”, sir?

- „Operațiunea Overlord”... da, putem s-o radiem și pe ea, murmură Rolland.

- Spionajul este prima pârghie a războiului modern, rosti Wyatt-Turner, cu amărăciune. Nu cumva e un citat?

- Nu există război fără spionaj. Amiralul Rolland apăsă un buton al interfonului: Vă ordon să-mi trimiteți mașina. Vii și dumneata la aeroport, colonele?

- Chiar și mai departe, cu permisiunea dumneavoastră, sir.

- Am mai discutat chestia asta, zise amiralul, dând din umeri. Îți înțeleg sentimentele; dacă e musai, sinucide-te.

- N-am intenția, răspunse Wyatt-Turner, îndreptându-se spre un dulap din care luă o carabină Sten. S-ar putea să ne întâlnim cu niscăi dușmani, sir, explică el, zâmbind.

- În ce te privește pe dumneata, nu-i deloc exclus, îi replică viceamiralul, fără să-i întoarcă zâmbetul.

- Ai auzit ce ne-a zis? întrebă Smith, închizând butonul transmițătorului și antena. Acum putem să ne retragem.

- Să ne retragem! Taman acum? făcu Schaffer, scandalizat. Nu vă dați seama că dacă abandonăm misiunea, Mary va fi prinsă în cel mult douăsprezece ore? Făcu o pauză semnificativă,

încărcată de subînțeleșuri, ca să fie sigur că Smith îl urmărea cu toată atenția. Și dacă o prind, e clar că după zece minute, următoarea victimă va fi Heidi.

- Haida de, locotenente, protestă Smith, doar n-ai văzut-o decât o singură dată, timp de cinci minute cu totul.

- Zău? făcu Schaffer, fixându-l cu un aer provocator. Da' Paris de câte ori a văzut-o pe Elena din Troia? Da' Antoniu, pe Cleopatra? Da' Romeo, pe... Tăcu, apoi reluă, pe un ton sfidător: Și puțin îmi pasă dacă e spioană și-și trădează propriul neam.

- S-a născut și a crescut la Birmingham, îl lămuri Smith, agasat.

- Ei și, ce contează? Asta nu adaugă și nu scade nimic, chiar dacă-i în armata britanică... Englezoaică, ziceați?

- Hai, trebuie să ducem aparatul înapoi, s-ar putea să avem musafiri în curând, răspunse Smith.

- Chiar, să nu provocăm semne de întrebare.

Puseră radioul la loc, pe raft, încuiară biroul de bagaje și se îndreptară spre ieșirea din gară. Se opriră brusc, la auzul unui uruit de camion și al unei sirene. Se lipiră iute de perete, exact în clipa când farurile luminară din plin intrarea gării. Camionul frână la nici zece metri de ei.

Schaffer se uită la Smith:

- Să procedăm cu discreție?

- Sigur că da. În dosul ghișeului de bilete. Cei doi se furișară de-a lungul șinelor și se ascunseră în umbra chioșcului de ziare. Sergentul care condusesese razia pe malul lacului se apropie în goană, urmat de patru soldați; încercă clanța de la ușa biroului de bagaje, apoi vru să spargă broasca cu patul pistolului automat: nu reuși, așa că trase un glonte.

Năvăli în încăpere, cu lanterna în mână. După o clipă, reapăru în prag:

- Comunicați-i căpitanului că englezii n-au mințit, echipamentul lor e aici!

Unul dintre soldați se îndepărtă, iar sergentul le ordonă celor rămași:

- Scoateți bagajele și încărcați-le.

- S-a dus și ultima mea pereche de ciorapi de bumbac, se căina Schaffer, urmărind cu tristețe scena căratului. Ca să nu mai pomenesc de periuța de dinți, de...

Smith îl apucă de braț: sergentul îl oprise pe individul care ducea aparatul de radio, luându-i-l din mână și pipăindu-l. Cum stătea exact în lumina becului, pe chip i se putu citi limpede succesiunea rapidă a unor expresii diferite: de la uimire și stupeoare, la șocul certitudinii.

- Căpitane! Căpitane! răcni el, din răsputeri.

Un ofițer se apropie în goană.

- Aparatul, domnule căpitan! E cald, frige! A fost folosit acolo, înăuntru, acum cinci minute!

- Acum cinci minute? Imposibil! Se holbă la sergent. Doar dacă nu cumva...

- Ba chiar așa, domnule căpitan, sigur.

- Înconjurați gara! urlă ofițerul. Cercetați fiecare încăpere!

- Of, Dumnezeule, se tângui Schaffer, de ce nu ne-or fi lăsând în pace?

- Iute, îl zori Smith, în șoaptă, strângându-l de braț.

Se furișară spre toaleta femeilor. Atent să nu-i zornăie legătura de chei, Smith reuși să descuie în câteva secunde. Intrară și încuiară ușa după ei.

- Asta n-o să fie o ispravă demnă de glorie în necrologul meu, încercă Schaffer să glumească, dar cu o perceptibilă undă de îngrijorare în glas.

- Adică ce?

- Păi, „Mort pentru patrie, într-un closet de dame, în Bavaria Superioară!” Cum să mai odihnești întru Domnul, cu o asemenea obsesie? Ce zic amicii noștri de-afară?

- Dacă termini cu trăncănitul, o să auzim.

Căpitanul neamț își lătra ordinele ca la paradă:

- Și când zic peste tot, peste tot să fie! Dacă dați de vreo ușă încuiată, descuiați-o; dacă nu izbutiți, trageți în broască. Și dacă nu țineți morțiș să crăpați în următoarele cinci minute, atunci amintiți-vă că aveți de-a face cu niște indivizi violenți, extrem de periculoși și aproape sigur înarmați cu Schmeissere furate, bașca armele lor personale. Nu vă străduiți să-i luați prizonieri. Dacă-i zăriți, trageți și lichidați-i!

- Ai auzit? Întrebă Smith.

- Mă tem că da.

Schaffer trase cocoșul armei.

Umăr la umăr în întuneric, ascultară cu atenție încordată toate zgomotele: ecoul vocilor, izbiturile paturilor de pușcă, bubuitul ușilor date de perete și focurile de armă trase atunci când vreuna din ele refuza să cedeze. Zarva se auzea din ce în ce mai aproape.

- Se încinge, șopti Schaffer.

Dar locotenentul subapreciase temperatura. Abia apucă să rostească vorbele, când o mână nevăzută scutură clanța pe dinafară. Smith și

Schaffer se lipiră de perete, de-o parte și de alta a ușii, cu degetele pe trăgaci.

Liniște. Apoi, o lovitură puternică zgudui ușa din tâtâni. Încă o izbitură, și câteva așchii săriră din porțiunea din jurul broaștei, „încă de două ori și gata”, își zise Smith. Dar nimic.

- Hans! exclamă unul dintre nemți, cu un amestec de consternare și demnitate ultragială. Ce-o fi în mintea ta? Nu știi să citești?

- Ce să... Tăcu brusc, după care reluă, pe un ton defensiv și rușinat: *Damen!* Doamne Dumnezeule! *Damen!*

Cei doi se îndepărtară și conversația lor se pierdu.

- Lăudată fie moștenirea noastră comună anglo-saxonă, murmură Schaffer, ușurat.

- Ce tot îndrugi acolo? Întrebă Smith, slăbind strânsoarea pumnilor încleștați pe Schmeisser; palmele îi asudaseră.

- Simțul ăsta, total deplasat, al pudoarei... explică Schaffer.

- Aiurea, făcu Smith, sec, nici vorbă de pudoare, e chestie de simț al conservării. Ție, de pildă, ție personal ți-ar conveni să ai misiunea de a urmări doi trăgători de elită, știind că primul cu care ai da nas te-ar ciurui într-o clipită? Ia pune-te în locul lor, cum crezi că te-ai simți, ai?

- Oribil! recunosc Schaffer, cinstit.

- La fel și ei. Așa că orice motiv plauzibil pentru a abandona urmărirea e binevenit. Prietenii noștri, care tocmai s-au cărat, n-aveau habar dacă e cineva aici și nici n-aveau interesul s-o afle.

- Lăsați-o baltă cu speculațiile astea psihologice, important e c-am scăpat, ce mai contează restul? Schaffer a scăpat!

- Dacă ai convingerea asta, i-o tăie Smith, atunci meriți să sfârșești în fața plutonului de execuție.

- Ei, na-ți-o bună, adică iar? Cum așa? făcu Schaffer, neliniștit.

Smith se apucă să-i explice pe îndelete:

- N-om fi noi singurii indivizi capabili de a anticipa jocul urmăritorilor; poți paria liniștit pe capul tău că de asta sunt în stare atât căpitanul, cât și sergentul doar ai văzut ce iute s-au prins în legătură cu afurisitul ăla de radio. Una peste alta, cine o să-și facă până la urmă apariția aici, o să vadă ușa asta zăvorâtă, o să-și iasă din minți și o să țină cu tot dinadinsul să ofere unuia dintre ai săi marea șansă de a fi decorat cu Crucea de Fier - post mortem. Cu alte cuvinte, fiul doamnei Schaffer nu este încă în afară de orice pericol.

- Și atunci, ce facem, șefule? întrebă Schaffer, încet. Mi-a cam pierit cheful.

- Facem o diversiune. Uite cheia, bag-o în broască și stai cu mâna pe ea, gata s-o răsucești când vine momentul. O s-o ștergem în grabă, pe soldații cu un asemenea antrenament n-ai cum să-i tragi în piept prea multă vreme.

Scotoci în rucsac și scoase o grenadă. Se duse în lavabou și, în întinericul de să-ți bagi degetele în ochi, descoperi, în cele din urmă, fereastra din dos, orientându-se după o geană de lumină, își lipi nasul de geam, dar nu reuși să vadă nimic. Trase o înjurătură când își dădu seama că orice fereastră dintr-o astfel de încăpere n-are cum să fie altfel

decât înghețată; pipăind, găsi zăvorul și deschise geamul larg. Cu infinită precauție, scoase capul pe fereastră.

Nu se întâmplă nimic. Ce-i drept, în apropiere mișunau soldați înarmați, gata de acțiune, dar nimeni nu se uita în direcția lui. La vreo cincisprezece metri mai încolo, cinci oameni, așezați în semicerc, stăteau cu pistoalele automate ațintite asupra ușii de intrare a gării. „Așteaptă să sară iepurii”, își zise Smith.

Mult mai interesant era camionul gol, parcat la doar doi-trei metri mai încolo, ale cărui lumini de poziție îl ajutaseră să repereze fereastra. Cu speranța că vehiculul era un model obișnuit. Smith pregăti grenada, numără până la trei și o aruncă, prin fereastră, între roțile din spate, ghemuindu-se iute lângă zid.

Cele două explozii - grenada și rezervorul - se petrecură aproape simultan. O ploaie de cioburi din geamul de deasupra îi căzu pe creștet; urechile îi vuiră din cauza bubuiturii și a suflului puternic. Smith nici nu se gândi să socotească pagubele produse - nu atât din graba de a o șterge imediat, cât din pricină că întreg camionul era acum mistuit de flăcări. A scoate iară capul pe fereastră ar fi însemnat curată sinucidere. Oricum, orice tentativă de genul ăsta era exclusă, căci limbile de foc, împinse de vânt, începuseră să pătrundă prin geamul spart. Smith se îndreptă, cât putu de repede în patru labe spre vestiar și se ridică în picioare abia când ajunse în dreptul ușii.

Schaffer, cu mâna pe cheia răsucită în broască, se întoarse spre el:

- Către coline, șefule?

- Către coline.

Așa cum se așteptaseră, terasamentul din fața gării era pustiu. Cei care nu alergaseră, ca din pușcă, să depisteze sursa exploziei, trebuie că fuseseră fulgerați de ideea unei tentative de evadare sau a unui act de rezistență din partea fugarilor. Oricum, nu se zărea țipenie și numai asta conta.

O luară la goană de-a lungul șinelor, până ajunseră la tampoanele de la capătul liniei; le ocoliră și-și continuară fuga până la pâlcul de case cu acoperișuri țuguiate, de pe colina din partea de răsărit a satului. Se opriră să-și tragă răsuflarea și aruncară o privire în urmă, către gară.

Deși nu se putea vorbi de un incendiu în toată regula, văpăile atinseseră doi-trei metri înălțime, iar trombele negre, de fum ce se înălțau în văzduhul nopții nu lăsau să se întrevadă vreo șansă de înăbușire a focului.

- N-o să le prea placă asta, zise Schaffer.

- Ce-i drept, nu prea.

- Vreau să zic că acum se vor năpusti pe urmele noastre cu toate întăririle de care dispun. Sus, la castel, au câini dobermani, și pun prinsoare că au din ăștia și în tabără. Tot ce ar avea de făcut e să-i aducă la gară, să-i pună să ne adulmece echipamentul, să-i plimbe prin jurul clădirii și gata! Smith și Schaffer făcuți fâșii-fâșii. Cu vânătorii de munte m-aș mai descurca eu, fie ei cât de mulți, dar în fața dobermanilor, capitulez, șefule!

- După câte știam eu, ție de cai ți-era frică, zise Smith, cu blândețe.

- Cai, dobermani, ce mi-e una, ce mi-e alta, tot patrupezi sunt, iar eu unul n-aș fi ajuns niciodată

veterinar, răspuse Schaffer, privind mohorât în direcția gării care ardea.

- Nu-ți fă griji, nici unul din amicii tai cu patru labe n-o să apuce să te deranjeze.

- Nu? făcu Schaffer, neîncrezător.

- Castelul, îl lămurii Smith, pentru asta am venit, ai uitat?

- N-am uitat, răspuse el; văzând că flăcările se întetiseră și ajunseseră la peste zece metri înălțime, adăugă: Da' știu c-ați distrus gara până-n temelii, ce părere aveți?

- Vorba ta, nu era gara noastră. Haidem, trebuie să lăsăm un mesaj și pe urmă vedem ce primire ni se rezervă la Schloss Adler.

În acest timp, Mary Ellison descoperea cum se desfășurau „primiriile la castel” și nu avea deloc motive de încântare. Se afla în salonul cel mare, în compania lui von Brauchitsch și a lui Heidi. Când tocmai cerceta cu privirea zidurile și dalele de piatră, plafonul întunecat, din stejar, la capătul celălalt al încăperii se deschise o ușă și în prag apăru o tânără care se îndreptă spre ei în pas de marș. Avea un aer trufaș și sever. Era, însă, foarte frumoasă, recunoscui Mary, în sinea ei: voinică, blondă, cu ochii albaștri, ar fi putut poza ca manechin reprezentativ pentru cel de-al treilea Reich.

- Bună seara, Anne-Marie, o salută von Brauchitsch, pe un ton lipsit de cordialitate. Să ți-o prezint pe noua noastră angajată, domnișoara Maria Schenk. Maria, fă cunoștință cu secretara colonelului, șefa personalului feminin.

- N-aș zice că te-ai dat peste cap ca să ajungi mai devreme aici, așa-i Schenk? i se adresă ea cu un glas care, poate că, în alte împrejurări, ar fi sunat plăcut și melodios. Iar tu, se întoarce ea spre Heidi, măsurând-o cu o privire de gheață, tu ce cauți aici? Doar fiindcă ți-am dat voie să servești masa când a avut colonelul invitați...

- Heidi este vara acestei fete și se află aici cu permisiunea mea, i-o reteză von Brauchitsch, pe un ton aspru, dându-i a înțelege clar că nu era cazul să-și depășească atribuțiile.

Anne-Marie îl fulgeră cu privirea, dar nu mai insistă. De altfel, puțini erau aceia care ar fi cutezat să-l înfrunte pe un tip ca von Brauchitsch.

- Intră acolo, Schenk, am să-ți pun câteva întrebări, îi zise tânăra, indicându-i o ușă laterală.

Mary se uită la Heidi, apoi la von Brauchitsch, care o lămură, dând din umeri:

- Interogatoriu de rutină, domnișoară, mă tem că n-ai încotro.

Mary intră alături. Anne-Marie închise ușa după ele cu un gest energic. Cei doi, rămași în salon, schimbă între ei o privire. Heidi strânse din buze, iar pe chip îi apărură, fugăr, o expresie aproape identică cu cea de pe mutra Anne-Mariei. Von Brauchitsch îi răspunse cu gestul universal, vechi de când lumea, al individului care se predă, neavând încotro.

După câteva secunde veni și confirmarea: de după ușă, răzbătură mai întâi acutele unei voci iritate, apoi ceva care semăna cu o scurtă busculadă, în fine, un țipăt de durere. Căpitanul îi mai aruncă lui Heidi o privire resemnată, după care se răsuci brusc pe călcâie, la auzul unor pași

apăsați. De ei se apropia un ins masiv, între două vârste, cu chipul oțelit de vânt și ploi. Deși îmbrăcat civil, se vedea cât de colo că era ofițer de carieră. Proaspăt ras, cu maxilarele proeminente, gâtul vânjos, ca de taur, cu părul tuns perie și ochii albaștri, scormonitori, era imaginea vie a ofițerului de cavalerie din corpul de ulani ai armatei prusace de pe vremea primului război mondial. Din respectul cu care îl întâmpină von Brauchitsch, reieși însă limpede că noul venit, colonelul Kramer, nu-i o fosilă.

- Bună seara, domnule colonel.

- Bună, domnule căpitan, bună, domnișoară, le răspunse el, cu un ton neașteptat de amabil și curtenitor. Aveți aerul că așteptați ceva, sau mă înșel eu?

Nu apucară să răspundă, că ușa se deschise și în prag își făcură apariția Mary și Anne-Marie. Prima părea că fusese îmbrâncită. Cealaltă, ușor îmbujorată, respira cam anevoie, altminteri își păstrase siguranța de sine și frumusețea-i ariană. Mary avea veștmintele în neorânduială, părul despletit și se vedea bine că plânsese, după urmele de lacrimi de pe obraji.

- Individă asta n-o să ne mai facă greutate, anunță Anne-Marie, cu satisfacție, dar când dădu cu ochii de Kramer, schimbă tonul: Verific noile angajate, domnule colonel.

- În stilul dumitale, plin de eficiență, după cum constat, răspunse colonelul sec, clătinând din cap. Când o să-ți intre odată în cap că fetelor respectabile nu le place să fie percheziționate în mod brutal și să li se smulgă de pe ele lenjeria de

corp, ca să vezi dacă au etichete ale magazinelor de pe Piccadily sau de pe strada Gorki?

- Instrucțiunile de securitate, răspunse Anne-Marie, în defensivă.

- Da, da. Oricum, există și alte metode, i-o tăie Kramer. Angajarea personalului feminin nu intră în atribuțiile adjunctului șefului Serviciului Secret German. Se întoarse către von Brauchitsch, în vreme ce Heidi o ajuta pe Mary să-și îndrepte ținuta. Avem vreun eveniment în sat, în seara asta?

Von Brauchitsch dădu din umeri:

- Nimic. Nimic de resortul nostru. Niște dezertori.

Kramer zâmbi.

- Asta i-am recomandat colonelului Weissner să spună. După părerea mea, prietenii noștri sunt agenți britanici.

- Ceee?!

- După istoria cu generalul Carnaby, n-ar fi de mirare, zise Kramer, calm. Liniștește-te, domnule căpitan, incidentul e încheiat. În mai puțin de o oră, trei dintre ei vor fi aduși la interogatoriu. Aș vrea să fii prezent și dumneata. Cred că va fi o experiență interesantă și... hm... instructivă.

- Cu toții sunt cinci, domnule colonel, i-am văzut cu ochii mei când i-au ridicat de la „Zum Wilden Hirsch”.

- Au fost cinci, îl corectă Kramer. Doi dintre ei - șeful lor și încă un individ - se află acum la fundul apei, în Blau See. Au condus o mașină și s-au rostogolit în prăpastie.

Mary, care, cu spatele întors spre bărbați, își potrivea rochia, înlemni. Păli. Părându-i-se ceva ciudat în atitudinea încremenită a fetei, Anne-Marie

făcu câțiva pași spre ea. Heidi o apucă însă de braț și rosti iute:

- Vară-mii îi e rău. Pot s-o conduc în camera ei?

- Bine, aprobă Anne-Marie, concediindu-le cu un gest scurt. O duci în odaia în care stai tu când vii aici.

Odăița era sumbră, ca o chilie, pe jos avea linoleum, iar ca mobilier, un pat de fier, cu așternutul făcut, un scaun, o măsuță de toaletă, un dulăpior de vase atârnat pe perete, și atât. Heidi răsuci cheia în broască.

- Ai auzit? întrebă Mary, cu o voce sfârșită și chipul vlăguit.

- Am auzit și nu cred.

- De ce ar minți?

- Asta cred ei. Heidi continuă pe un ton precipitat, cu inflexiuni aproape dure: E momentul să lași baltă amorul și să începi a-ți pune mintea la contribuție, în lumea noastră, tipii ca maiorul Smith nu se prăbușesc cu mașina în prăpastie.

- E lesne să vorbești, Heidi.

- Nu mai lesne decât de a da bir cu fugiții. Eu, personal, sunt sigură că trăiește. Și dacă am dreptate, iar el apare aici și tu nu mai ești ca să-i poți da o mână de ajutor, atunci ce-o să i se întâmple? Cum Mary nu-i răspunse și o privea fix, cu ochii goliți de expresie, adăugă: O să moară. O să moară, fiindcă tu l-ai abandonat. Dar el, el oare te-ar lăsa în plata Domnului?

Mary dădu din cap că nu.

- Păi, vezi? continuă Heidi, energic. Scoase de sub fustă și din corsaj câteva obiecte pe care le înșiră pe masă. Uite - un „Lilliput - 21”, automat,

două reviste, un ghem de sfoară, o greutate de plumb, planul castelului și instrucțiunile.

Se duse spre un ungher al camerei, ridică o scândură din podea, puse totul acolo și o lăsă la loc.

- Asta e o ascunzătoare destul de sigură.

Mary o privi îndelung; în ochi îi scânteie primul licăr de interes după evenimentele ultimei ore.

- Prin urmare, știai că scândura aia e detașabilă, rosti ea, rar.

- Bineînțeles, doar eu însămi am aranjat ascunzătoarea, acum două săptămâni.

- Și... și știai încă de-atunci?

- Păi cum altfel? făcu Heidi, surâzând. Ei, noroc și succes, verișoară!

Mary se lăsă pe pat. Șezu așa, nemișcată, vreo zece minute, după care se ridică, cu greu, și se duse la fereastră. Dădea spre nord: văzu un șir de stâlpi, luminile satului și, dincolo de ele, suprafața întunecată a lacului. Peisajul era însă dominat de flăcările și trombele de fum ce se înălțau în văzduh, de la o clădire situată undeva, pe la capătul satului. După cerul luminat ca ziua pe o rază de aproape o sută de metri, era clar că nici o echipă de pompieri - în caz că ar exista așa ceva - nu s-ar fi putut apropia prea mult de locul incendiului. Nu va mai rămâne decât un morman de cenușă fumegândă, când se va stinge de la sine. Mary se întrebă ce-ar putea fi.

Deschise fereastra și scoase capul cu prudență. Nimeni, nici măcar în starea ei depresivă, n-ar fi fost din cale afară de ispitit de un asemenea gest; zidurile castelului și piscul vulcanic alcătuiau o verticală de circa o sută de metri lungime. Mary simți că o apucă amețeala.

Privi în jos, spre stânga: cabina telefericului părăsise stația și o luase la vale. Heidi, cu capul scos pe o fereastră, îi făcea semne cu mâna, dar Mary, cu ochii scăldați în lacrimi, n-o zări. Închise geamul, se întinse pe pat și-și îndreptă din nou gândul spre John Smith, neștiind dacă mai trăiește sau nu. Apoi își reaminti de misteriosul incendiu din vale.

Smith și Schaffer se furișară prin dosul caselor, prăvăliilor și berăriilor, străduindu-se să rămână tot timpul în întuneric. Precauțiile, după cum avu să-și dea seama Smith, erau însă exagerate, punctul de atracție în acea noapte fiind, fără îndoială, gara în flăcări. Soldații și localnicii împânziseră ulița care ducea într-acolo. Trebuie că-i un incendiu strașnic, își zise el, judecând după strălucirea cerului și trosnetele care se auzeau de la mai bine de o sută de metri, ajutate de vântul ce bătea în direcția opusă. Ca diversiune, era un splendid succes.

Ajunseră în dreptul uneia dintre puținele construcții din piatră ale satului - un soi de hambar uriaș, cu porți duble în spate, care se învecina cu o curtică ce părea a adăposti un garaj. Acolo zăceau câteva mașini prăpădite, cele mai multe fără roți, zeci de motoare ruginite și piese dispartate, precum și o grămadă de bidoane de petrol. Se strecurară cu precauție printre mormanele de fiare până la uși.

Cheile false se potrivoră de minune. Intrară, își aprinseră lanternele și încuiară la loc. Totul dură cât ar fi numărat până la cincisprezece. Câteva strunguri și niscai scule automate ocupau o parte din garaj. Restul încăperii adăpostea diferite mașini, majoritatea niște vechituri. Lui Smith îi atrase

imediat atenția un autobuz mare, galben, parcat exact în dosul ușilor duble de la intrare. Era un autobuz poștal, din genul celor folosite în Alpi, cu coada atât de proeminentă (pentru a face față serpentinelor periculoase) încât roțile din spate păreau a fi fixate la mijlocul axei vehicolului. În fața șasiului fusese anexat un plug uriaș de zăpadă, fapt deloc neobișnuit în munți pe vreme de iarnă.

- Promite, ai? întrebă Smith.

- Dac-aș fi destul de optimist să cred că o să ne mai întoarcem vreodată pe-aici, as zice că da, răspunse Schaffer, acru. Știați că există aici?

- Drept cine mă iei, ghicitor în stele? Bineînțeles că știam.

Smith se urcă la volan. Cheia era în contact. O răsuci, cu ochii pe acul indicatorului de benzină, care se mișcă până la jumătatea cadranelui. Găsi butonul farurilor din față și-l verifică. Becurile se aprinseră. Demarorul funcționează de îndată, dar Smith întrerupse contactul în secunda următoare.

Schaffer urmărea spectacolul cu vădit interes.

- Presupun că știați că vă trebuie un permis special pentru un asemenea vehicol, nu?

- Am unul pe undeva, pe-aici. Pune în spate jumătate din cantitatea de exploziv. Dă-i zor. Heidi s-ar putea să coboare cu cabina următoare.

Smith sări din mașină, se duse la ieșire, trase zăvoarele de sus și de jos și împinse, dar ușa nu cedă mai mult de doi-trei centimetri.

- E lacătul pus, constată el, sec.

Schaffer studie cu privirea plugul masiv de oțel, fixat în botul autobuzului și clătină din cap, parcă a pagubă:

- Un amărât de lacăt, o vechitură. Nu rezistă...
Îmi pare rău de el!

Ninsoarea încetase, dar vântul bătea acum strașnic, dinspre vest. Mase de nori negri goneau pe cer, iar valea era când scufundată într-un întuneric sumbru, când luminată orbitor de razele strălucitoare ale lunii. La capătul satului, însă, nici pomeneală de astfel de alternanțe lumină-întuneric; văpăile care mistuiau gara scosese luna din competiție. La nici o sută de metri de stație, cabina funicularului se scutura înfricoșător în bătaia vântului năpraznic, dar, pe măsură ce cobora, legănatul se atenua și încetă cu totul la punctul terminus.

O ultimă smucitură și Heidi, singura pasageră, își făcu apariția. Cineva fluieră în surdina primele măsuri din „Lorelei”. Se răsuci pe călcâie și se apropie, cu pași rari, de două siluete albe, ghemuite într-un colț.

- În lumea noastră, tipi de-alde maiorul Smith n-au cum să se prăbușească într-o prăpastie, rosti ea calm. Făcu un neașteptat pas înainte și-i îmbrățișă pe rând, sărutându-i pe obraji. Dar tot mi-am făcut griji din pricina voastră, adăugă ea.

- Foarte bine, ține-o tot așa, dar, în privința lui, n-ai de ce, zise Schaffer.

Heidi arătă cu mâna înspre capătul satului. Deși la o distanță apreciabilă, priveliștea gării în flăcări era un adevărat spectacol.

- Asta-i opera voastră?!

- Din greșeală, explică Smith.

- Îhî, i-a alunecat mâna, completă Schaffer.

- Voi doi ar trebui să vă prezentați la un concurs de vodevil, drept cuplu de comici. Redeveni brusc, gravă: Mary crede că ați murit amândoi.

- În schimb, Weissner crede exact pe dos, zise Smith. Mașina care s-a prăbușit peste parapet era goală, așa că tipii sunt pe urmele noastre.

- Nu mă surprinde, șopti fata, ia priviți ce mai incendiu! După o pauză, reluă pe un ton sumbru: Nu numai ei sunt pe urmele voastre. Kramer știe că sunteți agenți britanici, într-o misiune de salvare a generalului Carnaby.

- Ia te uită... făcu Smith, cu un aer gânditor. Mă întreb ce păsărică o fi ciripit chestia asta în scoica urechii lui Kramer. O păsărică venită tare de departe, cred eu.

- Ce tot îndrugi acolo?

- Nimic, n-are importanță.

- Cum adică, n-are importanță? Nu înțelegi odată? îl imploră ea, cu disperare în glas. Ei știu, sau vor afla dintr-o clipă într-alta că sunteți în viață. Prin urmare, se așteaptă să vă faceți apariția acolo, sus.

- Vai, scumpa mea Heidi, interveni Schaffer, dar tu ignori subtilitățile jocului: ceea ce nu știu ei, în schimb, este că noi știm că suntem așteptați. Cel puțin, cam asta e ideea mea.

- Fluieri în pustiu, locotenente. Și încă ceva: prietenii noștri urmează să fie aduși la castel dintr-un minut în altul.

- Pentru interogatoriu? întrebă Schaffer.

- Mă-ndoiesc c-ar fi fost invitați la ceai, zise fata, înțepat.

- Corect, încuviință Smith, urcăm și noi odată cu ei.

- În aceeași cabină? Judecând după tonul întrebării, altminteri formulată limpede, Heidi nu părea a fi convinsă că maiorul e în toate mințile.

- Nu „în”, ci „cu”. Smith se uită la ceas. Autobuzul din garajul lui Sulz. Să fii acolo în 80 de minute. Și... hm... adu două lăzi cu sticle de bere, goale.

- Două lăzi cu... bine, bine, sigur că da, făcu Heidi, acum convinsă de-a binelea. Sunteți nebuni amândoi.

- Se vede de la o poștă în fiecare cuvânt și fiecare faptă, fu de acord Schaffer. Apoi, redevenind serios: Roagă-te pentru noi, scumpo. Iar dacă nu știi nici o rugăciune, ține-ne pumnii strânși, până-ți înțepenesc.

- Vă rog să vă întoarceți, îi imploră ea. Glasul i se frânse; avu o ezitare, de parcă ar fi vrut să adauge ceva, dar se răsuci pe călcâie și plecă.

Schaffer se uită în urma ei, admirativ:

- Priviți-o pe viitoarea doamnă Schaffer, rosti el, pe un ton solemn. Cam năvălaşă și repezită, așa zice... dar, o chestie amuzantă, mi s-a părut că i-au dat lacrimile acum, la sfârșit.

- Poate că și tu ai fi năvălaş, repezit și emotiv, dacă ai fi trecut prin ce-a trecut ea în ultimii doi ani și jumătate, îl replică Smith, morocănos.

- Poate că lucrurile n-ar sta chiar așa, dacă ar știi și ea ceva mai mult despre ceea ce se petrece...

- N-am timp să fac instructaj complet la toată lumea.

- Asta ați putea s-o mai ziceți o dată. Secretos mai sunteți, șefule!

- Cam așa. Smith se uită la ceas. Ce n-aș da să se grăbească ăia!

- Mă rog, asta-i valabil numai pentru dumneavoastră. Da'... când o să... dacă o să reușim să... plecăm de-aici, vine și ea cu noi?

- Cine să vină cu noi?

- Cum cine, Heidi, bineînțeles!

- Heidi, bineînțeles! Dacă izbutim, iar asta depinde de Mary, iar Mary a fost adusă de...

- Bine, mi-ajunge. Schaffer rămăsese cu privirea pironită în urma fetei care se îndepărta. Ce senzație va face ea la Savoy Grill, rosti, gânditor.

Capitolul 6

Secundele se prefăceau lent în minute, iar minutele, la rândul lor, se scurgeau și mai încet, ca într-o agonie ce nu se mai sfârșea. Trecu aproape un sfert de ceas, răstimp în care lumina strălucitoare a razelor de lună și bezna totală se tot succedară, de vreo douăzeci de ori, datorită trecerii norilor înnegurați deasupra văii. Frigul se întetise și cei doi pândari înghețaseră până în măduva oaselor. Continuă însă veghea. N-aveau încotro: la Schloss Adler nu puteau ajunge fără „sută”, iar „însoțitorii” se lăsau așteptați.

Tăceau amândoi, fiecare adâncit în propriile-i gânduri. Smith n-avea cum ghici ce-i trecea lui Schaffer prin minte; poate era scufundat într-o reverie în care se vedea instigatorul unor busculade în niscai cârciumi londoneze în West End. Cât despre sine, cu temperamentul său pragmatic, se concentra asupra viitorului imediat, reprimându-și orice alte idei. Era tot mai îngrijorat din pricina frigului cumplit care risca să le împuțineze șansele de a ajunge la castel nevătămați. În ciuda faptului că tropăiau de zor și-și mișcau brațele, gerul își înfigea colții tot mai adânc în trupurile lor. Pentru misiunea care-i aștepta, aveau nevoie de forță fizică și de capacitatea de a reacționa rapid, iar ei simțeau cum li se sleiesc puterile. Se întrebă, la un moment dat, cam ce sorți de izbândă le-ar da un agent de pariuri la cursele de cai, dar alungă iute gândul ăsta sumbru. Când nu ai de ales, n-are nici un rost să faci astfel de speculații; în fond, tot aveau să se

lămurească în curând, direct. Mult-așteptata „companie” sosi, în sfârșit.

Două automobile de campanie ale Alpenkorps-ului, primul cu sirenă și cu faruri orbitoare, vâjâiră pe ulița mare a satului exact în intervalul când luna își făcuse din nou apariția dintre nori, scaldând în lumină întreaga vale. Smith și Schaffer se uitară la cer, apoi schimbă priviri între ei. Fără un cuvânt, se ascunseră mai bine în conul de umbră al laturii vestice a stației. Traseră piedica pistoalelor automate Schmeisser; declicul se auzi nefiresc de tare.

Motoarele se opriră și farurile se stinseră brusc, în clipa când cele două mașini traseră la scară. Din ele năvăliră niște indivizi care se aliniară rapid. Smith numără doisprezece: un ofițer, opt ostași, Carraciola, Thomas și Christiansen. Cele opt santinele aveau armele pregătite de tras - precauție altminteri inutilă, întrucât prizonierii erau cu mâinile legate la spate. Așadar, armele nu erau pregătite pentru paza ostatecilor, ci pentru a le zădărnici, lui Smith și lui Schaffer, orice încercare de a-i salva pe cei arestați. „Ce-i drept, noi doi ne-am câștigat o frumoasă reputație”, gândi Smith. Cu toate acestea, spectacolul nu era neliniștitor, ba, dimpotrivă: dacă nemții ar fi cunoscut adevăratul motiv al prezenței sale în Bavaria, ar fi știut că pentru însoțirea prizonierilor până sus, era suficientă și o pușcă cu aer comprimat, că tot nu s-ar fi întâmplat ceva.

Cei doisprezece intrară, unul câte unul, în stație. Smith îi făcu semn lui Schaffer. Își atârnară Schmeisserele pe umăr; se cățără iute, fără zgomot, pe acoperișul abrupt și lunecos al clădirii, apoi se târâră anevoie spre muchia dinspre fațadă,

de sub care urma să apară cabina funicularului, pentru a-și începe lunga cursă spre castel. Smith își dădea bine seama că poziția lor era extrem de riscantă; în ciuda echipamentului alb, de camuflaj, oricine s-ar fi nimerit să-și ridice ochii spre ei, i-ar fi zărit imediat. Din fericire, nu trecu nimeni. Spectacolul gratuit al gării incendiate atrăsese un puhoi de gură cască. Apoi, când cabina se puse în mișcare, luna dispăru sub pătura de nori.

Așteptară, încordați, ivirea cabinei de sub streășină; coborâra picioarele și, când armătura de suspensie ajunsese în dreptul lor, se agățară de cablu, lăsându-se să alunece ușor pe acoperișul cabinei.

Mary străbătu cu pas ușor culoarul întunecos cu pardoseală de piatră, numărând din mers ușile. La a cincea, se opri, își lipi urechea, apoi se aplecă și trase cu ochiul pe gaura cheii. Bătu ușor, dar nu-i răspunse nimeni. Bătu încă o dată, mai tare. Aceeași tăcere, încercă clanța: ușa era încuiată. Scoase din poșetă o legătură de chei false. Când dădu de cea potrivită, se strecură iute înăuntru și aprinse lumina.

Odaia, măcar că avea același pat de fier prevăzut de regulament, era considerabil mai bine mobilată decât a ei: covor mare, două fotolii, un scaunel pe care se afla o uniformă de Oberstleutnant⁷, un șifonier masiv și un scrin acoperit cu o placă de sticlă, pe care zăceau un centiron, o pușcă și un binoclu.

Mary încuie ușa, scoase cheia din broască și se îndreptă spre fereastră, trăgând-o în sus. Scoase capul. Constată că se afla exact deasupra

⁷

Locotenent colonel (germ.) (N.T.)

acoperișului stației de funicular, acoperiș extrem de înclinat, care pornea chiar din zidul castelului. Se retrase. Scoase din poșetă un ghem de sfoară de al cărei capăt era legată o greutate, îl așează pe pat, apoi scoase binoclul și se uită spre stație, în vale. Zgribulită, potrivi lentilele până ce prinse în obiectiv linia cablurilor aeriene. Conștientă că nu se putea înșela, desluși în depărtare conturul întunecat al cabinei care ajunsese, parcă gâfâind, la pilonii din mijloc, și înainta spre înălțimi cu hurducături groaznice, în rafalele vântului.

Culcați pe acoperiș, Smith și Schaffer se agățau cu disperare de armătura de suspensie, singurul lor punct de sprijin. Pe pojghița groasă de gheață, n-aveau cum să se proptească în tălpi, așa că trupurile le alunecau la voia întâmplării, când într-o direcție, când într-alta, la fiecare smucitură a cabinei. Mușchii mâinilor, ai brațelor și ai umerilor li se încordaseră mai cumplit decât se așteptase Smith, iar greul abia avea să vină.

Schaffer își răsuci gâtul și privi în jos. Priveliștea era amețitoare, pe drept cuvânt i se tăie răsuflarea de groază. Toată valea părea a se roti de-a lungul unui arc de 45 de grade. Acum vedea șirul de pini de pe panta vestică, acum dispărea valea de sub ei, pentru ca, în clipa următoare, să aibă sub ochi arborii de pe versantul estic. Se forță să privească numai în sus, dar nici așa nu fu mai bine; luminile de la Castelul Vulturilor se roteau în același carusel nebunesc. Parcă s-ar fi dat într-una din mașinile infernale dintr-un parc de distracții, gen „montagne russe”, cu diferența, deloc neglijabilă, că toate acelea erau prevăzute cu centuri de siguranță

și alte mecanisme care îl împiedicau pe pasager să zboare de pe scaun. Vântul se tânguia amarnic printre cablurile și armăturile de suspensie. Schaffer se uită în altă parte, strânse din pleoape și scoase un geamăt.

- Tot mai crezi că mijlocul de transport cel mai prost din lume e calul? îl întrebă Smith, la ureche.

- Dați-mi înapoi cizmele și șaua, zise Schaffer, scâncind apoi cu glas și mai disperat: Vai de mine, nu, niciodată!

Pe neașteptate, luna reapăru, scaldându-i pe cei doi bărbați în lumina ei palidă și rece. Calculând momentul în care încleștarea brațelor risca să slăbească, își traseră glugile peste ochi și se făcură una cu acoperișul.

La Schloss Adler, două perechi de ochi urmăreau cu înfrigurare înaintarea căznită a cabinei, aflată acum în bătaia lunii. Cu binoclul, Mary distinse clar siluetele culcate pe acoperiș. Privi câteva clipe, după care renunță, întorcându-și privirea în gol, cu chipul golit de expresie. De-a lungul crenelurilor, la vreo cincisprezece metri deasupra capului ei, patrula o santinelă cu arma la umăr și ochii ațintiți asupra funicularului care se târa încet, în sus: dar nu rezistă multă vreme. Deși cu cizme și mănuși și înfodolit până-n dinți, soldatul tremura de frig. Nu era o noapte de contemplat stelele, așa, aiurea.

Indiferența era o stare de spirit cu totul absentă printre pasagerii de pe acoperișul cabinei, care parcurgea acum segmentul final al traseului - cel dintre ultimul pilon și stația de la castel. Urma momentul adevărului, minutul final în care,

amândoi, cugetă Smith, riscă să-și zdrobească oasele în prăpastia adâncă.

Se uită pe cer. Luna continua să navigheze maiestuos pe crâmpeliul de senin, dar se apropia de un alt nor. Zidul castelului, la poalele căruia se afla stația, se înălța pe verticală chiar deasupra lor. Cabina străbătea acum o pantă foarte abruptă, încât se apropiase atât de mult de țărșul vulcanic de puteau să-l atingă cu mâna. Jos, pe colinele de la baza piscului, zăriră santinelele de pază și dobermanii lor, reduși la dimensiunile unor gângăanii.

- I se potrivește, nu? întrebă Schaffer, hodoronc-tronc, cu o voce răgușită de emoție; chipu-i trăda încordare și teamă. Frumos nume!

- Despre ce vorbești?

- Heidi!

- Vai! Smith avea priviri pironite pe clădirea stației, de care se apropiau vertiginos. O cheamă Ethel.

- Nu era musai să mi-o spuneți, făcu Schaffer, pe un ton de mahnire ipocrită. Amuți însă când își îndreptă ochii în direcția în care se uita Smith. Cu o voce gătuită, rosti, în sfârșit: Ați văzut panta afurisitului ăla de acoperiș?

- La asta mă uitam. Smith scoase cuțitul din teacă și-și încleștă iute cealaltă mână de brațul de suspensie, în secunda în care o smucitură violentă fu cât p-aci să-l dea jos. Pregătește-ți cuțitul și ferească sfântul să-l scapi dintre degete!

Luna se ascunse după o pătură de nori. Valea se scufundă în beznă. Odată cu apropierea cabinei de stație, când legănatul i se mai domoli, Smith și Schaffer se retraseră, încet-încet, spre partea din spate; se ridicară iute în picioare și înșfăcară fiecare,

cu mâna pe care o aveau liberă, cablul telefericului, luptându-se din răspuțeri să-și mențină echilibrul pe pojghița înșelătoare de polei. Când trecură și de armătura de suspensie, Smith plonja înainte, prăbușindu-se pe acoperișul stației. Cu dreapta, înfipse cuțitul oblic în jos. Lama se împlântă adânc în lemn. După o clipă, Schaffer ateriza și el, iar cuțitul pătrunse instantaneu, dar lama se frânse. Locotenentul își desprinse degetele de pe mâner și-și înfipse, disperat, unghiile în gheață, zgâriind pojghița, dar neizbutind să se susțină. Își scoase cu dinții mânușa stângă și se propti în ambele mâini, cu toată forța de care era în stare. Ritmul alunecării încetini, dar nu suficient. Când nu mai găsi nici un punct de sprijin pentru picioare, își dădu seama că începuse să alunece peste muchia acoperișului, și că primul obstacol de care se va izbi trupul său în cădere va fi stânca situată la baza țărșului vulcanic, cam la o sută de metri în vale.

Cât despre Smith, el căzuse într-o poziție cu totul diferită de cea calculată inițial. Abia după câteva secunde văzu că Schaffer nu se afla alături de el. Se răsuci în cerc și-i zări chipul albit de spaimă. Ca prin ceață, avu imaginea unghiilor brăzdând gheața și a trupului care luneca tot mai tare, urmând a se prăbuși în gol. Cu stânga, îl înhață pe Schaffer, fulgerător, de încheietura mâinii drepte, cu o forță care, chiar în împrejurările acelea, îl făcu pe locotenent să icnească de durere.

Rămaseră așa, nemișcați, câteva clipe, cu brațele și picioarele larg desfăcute, lipiți de suprafața lunecoasă a gheții. Viața amândurora depindea de cuțitul subțire de care se ținea Smith; Schaffer, susținut de brațul încordat al acestuia,

Începu să se târască, centimetru cu centimetru, în sus. După treizeci de secunde grele, ajunse la același nivel cu Smith.

- Åsta nu-i piolet, ci doar un cuțit, nu mai rezistă mult, zise Smith, cu un glas ca de iască. Altul nu mai ai?

Sleit de puteri, incapabil de a scoate măcar un sunet, Schaffer dădu din cap că nu.

- Vreun piolet?

Răspunsul fu același.

- Lanternă?

De data asta, Schaffer făcu semn că da. Se scotoci cu stânga reușind, în cele din urmă, să extragă de undeva, din costumul care-l stânjenea, o lanternă.

- Deșurubeaz-o, scoate-i fundul și bateria și aruncă-le, îi spuse Smith.

Locotenentul își duse mâna stânga spre cea dreaptă, prinsă în cangea mâinii lui Smith, extrase fundul și bateria și fixă cilindrul gol în gheață, răsucindu-l spre sine. Își mișcă dreapta, iar Smith slăbi strânsoarea. Rămase apoi imobil. Smith zâmbi:

- Încearcă acum să mă ții tu pe mine.

Schaffer îl prinse de încheietura mâinii stângi.

Maiorul își desprinse cu prudență degetele de prăselele cuțitului. Corpul lanternei promitea să reziste. Căpătând încredere, Smith sapă cu cuțitul o scobitură în lemn, în care să-și poată propti palma îndoită, la cățarat. Îi dădu lui Schaffer unealta, își lăsă costumul în jos, până la brâu și desfășură câteva bucle de frânghie, legând strâns capătul liber de cureaua celuiilalt.

- Acum, cu cuțit și lanternă, crezi că te poți ține?

- Cum adică? Schaffer încercă rezistența celor două obiecte și zâmbi, ce-i drept, cam crispat, dar zâmbi. După spaima pe care am tras-o... hm... ați văzut vreodată o maimuță cățărându-se într-un cocotier?

Mary, aflată în odaia situată la circa 15 metri deasupra capetelor lor, se retrase de la fereastră și trânti binoclul pe scrin. În degetele-i tremurânde, partea metalică a instrumentului zornăi ca niște castaniete pe un ring de sticlă. Reveni la geam și începu să lase în jos frânghia prevăzută cu o greutate.

Smith isprăvi cățărătul pe panta acoperișului; îl prinse pe Schaffer de mână, se înalță în picioare pe porțiunea plată și desfășură ultimele bucle din frânghia răsucită în jurul taliei. În ciuda temperaturii cu mult sub zero grade, Schaffer își șterse fruntea de sudoare, abundentă ca pe vreme caniculară.

- Frate, exclamă el. Îți datorez un contra-serviciu, cum ar fi, de pildă, un bilet de funicular...

Smith rânji vesel, îl înșfăcă de umăr, se întinse și apucă frânghia care atârna. O scutură de două ori și coarda, mănuită de Mary, se înalță ușor. Smith așteptă cele două scuturături de sus - semnalul că fusese bine fixată și că putea începe urcușul.

Ajunsesse la jumătatea distanței, când, de după nori, reapăru luna. Silueta lui Smith, în uniforma de vânător de munte, se desena perfect pe albul strălucitor al zidurilor castelului. Rămase acolo, atârnat, neîndrăznind să facă nici o mișcare, cât de mică, nici măcar să-și arunce o privire în sus

sau în jos, de teama de a nu fi cumva zărit de inamic.

Schaffer, care se afla la vreo opt metri mai jos, scrută valea de după muchia acoperișului stației. Santinelele, însoțite de câini, își continuau rondul. Dacă se vor uita în sus, îl vor descoperi pe Smith imediat. Îmboldit de cel de-al șaselea simț, cel de-ți face părul măciucă, Schaffer își ridică privirile, dându-și capul pe spate. Înlemni de-a binelea: santinela de pe castel își isprăvisse rondul și se sprijinea cu mâinile de parapet contemplând valea, cu ochii ațintiți, asupra ultimelor flăcări ce mistuiau gara. Numai puțin să-și fi coborât privirea și sigur l-ar fi reperat pe Smith într-o clipă - și gata, totul s-ar fi dus de râpă. Cu dreapta, Schaffer își scoase încet Lugerul, cu amortizorul pregătit, sprijinindu-l, după tehnica polițiștilor, pe încheietura mâinii stângi. Era absolut sigur că l-ar fi nimerit mortal din primul foc, dar problema era alegerea momentului, cântărirea șanselor. Dacă aștepta clipa în care vor fi văzuți, riscul era ca soldatul să dea un chiot de alarmă și să se ferească înainte de a apuca să apese pe trăgaci. Dacă trăgea în el înainte de acel moment, se ivea un alt pericol: cadavrul se putea rostogoli peste parapet, zdrobindu-se de acoperișul stației, după care să alunece mai departe, în vale, în preajma patrulelor și a câinilor. O posibilitate și nu o probabilitate, gândi Schaffer: izbit de glonț corpul ar cădea, aproape cert, pe o parte. Schaffer nu trăsese niciodată, fără avertisment, asupra unui semen, dar de data asta n-ar fi ezitat s-o facă, și încă cu sânge rece. Fixă pata luminoasă de pe toracele soldatului și începu să apese ușor pe trăgaci.

Luna dispăru după un nor.

Schaffer lăsă arma jos, cu o mișcare lentă, și-și șterse din nou sudoarea de pe frunte. Pe o asemenea noapte, gestul aproape că devenise un tic.

Smith ajunse la fereastră. Sări prichiciul, apoi scutură frânghia de două ori - semnalul convenit pentru ca Schaffer să urce și el. În odaie era un întuneric de să-ți bagi degetele în ochi. Abia apucă să se apropie de patul de campanie, tras la geam ca ancoră pentru coarda de pe zid, când cineva i se aruncă de gât și prinse a-i murmura nedeslușit la ureche:

- Haide, haide, ușurel, protestă Smith, vlăguit, luptând să-și recapete răsuflarea. Își adună totuși, puterile, și o îmbrățișă. „Manifestare vădită de indisciplină în efectuarea misiunii, dar, de data asta, n-o să raportez mai sus” gândi maiorul...

Fata rămase agățată de el, tăcută, până când își făcu apariția și locotenentul Schaffer, care își târî trupul peste pervaz, prăbușindu-se, epuizat, pe somieră. Abia își trăgea sufletul, cu aerul unui om care trecuse prin multe.

- În coșmelia asta... nu sunt ascensoare? întrebă el, gâfâind.

- Ți-ai pierdut antrenamentul, îi răspunse Smith, sec, îndreptându-se spre ușă. Răsuci comutatorul, apoi stinse iute lumina. Fir-ar...! Bagă frânghia înăuntru și trage perdeaua!

- Așa erau tratați ăia de pe galere, pe vremea romanilor, se văicări Schaffer, dar ordinul fu executat cât ai zice pește. În timp ce Smith mută patul la loc, locotenentul vâri frânghia în sacul de pânză, în care, pe lângă salopetele de camuflaj și Schmeissere, se mai aflau niște grenade și un stoc

de explozibil. De-abia isprăvi de legat sacul la gură, când auzi zgomotul unei chei răsucite în broască.

Smith îi făcu semn fetei să rămână pe loc, iar el se propti iute îndărătul ușii. Schaffer, în ciuda stării sale de epuizare fizică, se lungi pe podea în spatele patului, cu iuțeala unei pisici. Ușa se deschise și în prag își făcu apariția un locotenent-major care se opri brusc, dând cu ochii de Mary, ce încremenise, cu mâna la gură. Expresia de uimire de pe chip lăsă loc unui surâs larg de plăcute anticipații. Păși în odaie, dar brațul lui Smith lovi ca fulgerul. Tânărul ofițer se prăbuși.

Smith se apucă să cerceteze planul castelului, pe care i-l dăduse Mary, răstimp în care Schaffer îl legă fedeleș pe intrus cu frânghia de nailon; îi puse căluș și-l împinse, în poziție ghemuită, în dulap. Ca măsură de precauție, propti patul cu speteaza în ușă.

- Gata, șefule, vă stau la dispoziție.

- Așa. M-am orientat. Mai întâi, la stânga, pe scări în jos, pe urmă a treia, la dreapta. Salonul auriu. Acolo e salonul de recepții al colonelului Kramer; protocol complet, plus galeria menestrelilor.

- Ce-i aia, „galeria menestrelilor”?

- O galerie pentru menestrelili. Apoi, următoarea la dreapta, și ajungem în aripa de est. Coborâm iar, a doua la stânga. Centrala telefonică.

- De ce acolo? Am tăiat, doar, legăturile.

- Nu și pe cele dintre castel și barăci. Ce-ai fi vrut, să-i facem să pună în stare de alertă un regiment întreg de vânători de munte? Se întoarse spre Mary: Elicopterul mai e aici?

- Când am venit eu, era.

- Elicopterul? se miră Schaffer. Ce să caute pasărea cu morișcă în combinația asta?

- O să-ți spun eu ce: indivizii ar putea-o folosi, fie ca să-l care pe Carnaby în altă parte (nu-i exclus să fie destul de nervoși la gândul că suntem încă în libertate), fie pentru a împiedica fuga noastră.

- Dacă vom reuși s-o ștergem.

- Asta-i chestia. Cum te descurci la imobilizarea elicopterelor, locotenente? În raportul dumitale se afirmă că la data la care te-am recrutat, scormonindu-se pe fundul butoiului, erai șofer de curse cu mari perspective și un mecanic foarte priceput.

- M-am înscris voluntar, preciza Schaffer, cu un aer demn. Cât despre pricepere, știu eu? Dar cu un ciocan de două chile, îți scot din funcție orice, de la buldozer la bicicletă.

- Dar fără un ciocan de două chile? Nu suntem la reuniunea maiștrilor cazangii.

- Am reputația unui lucrător de finețe.

- Cum am putea să ne zgâim și noi la mașinăria asta? o întrebă Smith pe Mary.

- Cinci pași mai încolo, în direcția aia, răspunse Mary, arătând spre ușă. Toate ferestrele de pe coridoare dau în curte.

Smith deschise ușa, aruncă o privire în dreapta și în stânga pe culoar și se îndreptă, împreună cu Schaffer, spre o fereastră de pe partea cealaltă.

Aparițiile și disparițiile lunii nu influențau cu nimic intensitatea luminii din curtea castelului. Două lămpi uriașe, cu arc, străjuiau, de-o parte și de alta, porțile cu drugi grei. O altă lampă era aprinsă în celălalt capăt ai curții, deasupra intrării principale.

La trei metri înălțime, pe zidurile dinspre răsărit și apus, fuseseră fixate patru felinare speciale pentru vreme de furtună. Vreo douăsprezece ferestre de pe laturile de est și de nord erau luminate. Cea mai mare intensitate o avea însă lampa cu arc instalată deasupra elicopterului, acoperit acum de o prelată. Un tip în salopetă verde, cu un chipiu cu cozoroc înalt, meșterea ceva la motor. Smith, îl apucă de braț pe Schaffer și se întoarseră împreună în odaia unde-i aștepta Mary. Închiseră ușa după ei.

- Planul operațiunii se configurează cât se poate de clar, mă refer la blocarea elicopterului. Mă duc spre poarta principală, le imobilizez pe cele patru santinele, le ștrangulez dobermanii, secer la pământ două-trei persoane înarmate care patrulează în curte în permanență, anihilez vreo douăzeci de soldați care beau bere în cantina de vizavi, iar după aia, îl lichidez pe individul care repară motorul și, în fine, blochez elicopterul. Blocarea elicopterului e un fleac, nu?

- Stoarcem noi o soluție, îl încuraja Smith.

- Nu mă îndoiesc, făcu Schaffer, fără entuziasm. Tocmai de asta mă temeam.

- Pierdem timpul. De planul castelului n-o să mai avem nevoie. Smith îl împături și-l dădu lui Mary. Se încruntă când fata deschise poșeta, să-l puie la loc. Doar știi foarte bine că Lilliputul trebuie păstrat asupra ta și nu acolo. Îi întinse pistolul Mauser, pe care-l luase de la colonelul Weissner. Pe ăsta să-l ții în poșetă. Lilliputul îl porți totdeauna cu tine.

- Îl ascund când ajung în camera mea, îi replică Mary, pe un ton înțepat.

- Și, în plus, cu locotenentul ăsta yankeu în preajmă... cu privirea lui pofticioasă, comentă Schaffer, cu tristețe. Slavă domnului, acum sunt un alt om.

- Minteă lui plutește în sfere mai înalte, adăugă Smith. Se uită la ceas. Avem nevoie de treizeci de minute.

Se furișară cu precauție, pe coridor, pe care-l parcurseră însă cu pas vioi și sigur, nemaifăcând nici un efort de a se ascunde. Smith își legăna cu dezinvoltură sacul încărcat cu Schmeissere, frânghie, grenade și explozibil. Trecură pe lângă un soldat cu ochelari, care căra un teanc de hârțoage, și pe lângă o fată ce ducea o tavă încărcată, fără ca vreunul din ei să le arunce măcar o privire. La capătul coridorului, o luară la dreapta, ajunseră la o scară circulară, și coborâră trei etaje, până la parter. Trecură printr-un culoar scurt și lat, cu câte două uși de-o parte și de cealaltă, și se pomeniră în fața ușii principale, care dădea în curte.

Smith o deschise și se uită afară. Priveliștea corespundea aproape întru totul descrierii „însuflețite” auzite de la Schaffer: soldații de pază bine înarmați și câinii polițiști mișunau peste tot, atât de numeroși încât i-ar fi zdruncinat oricui stăpânirea de sine. Mecanicul în salopetă meșterea mai departe la motorul elicopterului. Smith închise încetisor și încercă apoi prima ușă pe dreapta. Era încuiată.

- Fii cu ochii-n patru, îi spuse lui Schaffer.

Acesta se postă la capătul coridorului. Smith își scoase cheile false; la a treia încercare, broasca cedă. Îi făcu semn lui Schaffer să-l urmeze.

Înăuntru, după ce încuiară ușa, începură să studieze încăperea, slab luminată - ceea ce, de fapt, le convenea - de fascicolul ce pătrundea prin fereastra fără obloane, din curte. Își dădură seama că se aflau în sediul brigăzii de pompieri a castelului. Pe pereți atârnavă cilindri cu suluri de furtun, salopete de azbest, căști și topoare; pe dușumea erau înșirate pompe manuale pe roțile, cilindri cu bioxid de carbon și diferite extintoare pentru flăcările izbucnite din vapori de benzină sau dintr-un scurtcircuit.

- Perfect, șopti Smith.

- Nici că se putea mai grozav, încuviință Schaffer. Dar la ce anume vă referiți?

- Dacă lăsăm pe vreunul aici, n-are cum să fie descoperit decât în eventualitatea unui incendiu. Clar? Așaaa... Îl luă pe tânăr de braț și-l conduse spre fereastră. Flăcăul ăla care lucrează la elicopter e cam de statura ta, nu ți se pare?

- Nu-mi dau seama; și dacă ideea care v-a venit e aia la care mă gândesc eu că v-ar fi venit, nici nu țin să aflu.

Smith trase obloanele, se duse la ușă și aprinse lumina:

- Ai tu vreo idee mai bună?

- Dați-mi un răgaz, se tângui el.

- De unde să-ți dau ce n-am? Scoate-ți haina și stai cu pistolul ațintit asupra ușii. Mă-ntorc într-o clipă.

Smith ieși, închizând ușa după el, dar fără a răsuci cheia; parcurse culoarul cel scurt, se duse în curte și făcu câțiva pași până la scărița elicopterului. Il privi pe omul care lucra sus - un bărbat înalt, viguros, pe al cărui chip prelung și inteligent era

întipărită o expresie sumbră. „Aceeși mină aș avea și eu, dacă aș lucra cu scule de metal, fără mănuși pe gerul ăsta”, cugetă Smith.

- Dumneavoastră sunteți pilotul? îl întrebă.

- Nu s-ar zice, așa-i? replică omul, pe un ton scârbit. Lăsă jos cheia de piulițe să-și sufle în pumni. La Templehof au doi mecanici pentru mașinăria asta: un țăran din Suabia și un ucenic fierar din Harz! Cum țin la viață, sunt nevoit să mă ocup singur de reparațiile mecanice. Ce doriți?

- Eu personal, nimic. Reichsmareșalul Rosemeyer la telefon.

- Reichsmareșalul?! Nu-i nici un sfert de ceas de când am vorbit cu el.

- Adineaori s-a telefonat de la Cancelaria din Berlin. Se pare că-i ceva urgent. Smith simula o ușoară nerăbdare: Ați face mai bine să vă grăbiți. Intrarea principală, pe urmă prima la dreapta.

Smith se dădu la o parte, privind în jur cu un aer firesc. La nici șapte metri de ei se afla o santinelă cu un doberman în lesă, care nu le dădu însă nici o atenție. Ostașul, cu fața vânătă de frig, ascunsă în gulerul ridicat, și mâinile înfundate adânc în buzunare, respira anevoie în aerul înghețat și era prea măcinat de propriile-i nefericiri pentru a-și mai pierde vremea cu suspiciuni ridicole. Pilotul porni spre ușa principală, urmat de Smith, care-și desprinsese discret revolverul din toc, strângându-i țeva în palmă.

Inițial nu avusese intenția să-l doboare cu patul armei, dar fu nevoit să procedeze așa. În clipa când trecu pragul camerei și dădu cu ochii de Schaffer, cu Lugerul ațintit asupra sa, pilotul ridică din umeri, într-un gest care, după experiența lui

Smith, semnifica nu o tentativă de rezistență sau de atac, ci o chemare de ajutor, în cădere, fu prins de Schaffer și culcat pe podea.

Îl dezbrăcară iute de salopetă, îl legară și-i puseră căluș, apoi îl lăsară să zacă, în stare de inconștiență, într-un colț. Salopeta nu prea i se potrivea lui Schaffer, dar, la urma urmei, așa-i orice salopetă: mai niciodată nu vine ca turnată.

Smith stinse lumina, deschise obloanele, trase în sus partea inferioară a ferestrei-ghilotină și se dădu îndărăt, cu pistolul pregătit, atât cât să nu poată fi zărit de cineva de-afară. Schaffer se afla de-acum pe treptele scăriței de la elicopter. Santinela din apropiere se pocnea cu palmele peste brațe, ca să se mai încălzească.

După treizeci de secunde, Schaffer reapăru pe trepte, ținând în mână o piesă de la motor. O ridică, chipurile pentru a o examina mai îndeaproape, dădu din cap a lehamite, schiță apoi un gest vag de salut către neamțul nepăsător de alături și se îndreptă spre ușa principală. Până când să ajungă în camera de pază contra incendiilor, Smith apucase să tragă obloanele la loc și să aprindă lumina.

- A mers iute, îi laudă șeful.

- Spaima-ți dă aripi, e o zicală, făcu Schaffer, acru. Totdeauna mă mișc rapid când sunt în pericol. Ați văzut ce colți are uriașul balaur de serviciu? Azvârli obiectul pe podea și îngenunche lângă el. Corpul de distribuție; pun rămășag că e unic în toată Bavaria, cel puțin pentru tipul ăsta de motor. Și, acum, presupun că vreți să mă duc și să intru în rolul de operator la centrala telefonică.

- Nu, nu vreau să-ți epuizezi forțele în slujba lui Thespis⁸.

- Ce forțe? întrebă Schaffer, cu suspiciune în glas. Am impresia că mă cam luați peste picior.

- M-am referit la talentele tale actricești. Singurul rol pe care va trebui să-l interpretezi în seara asta este cel al locotenentului Schaffer, din OSS⁹, un american inocent pe sol străin!

- Asta n-ar trebui să fie din cale-afară de complicat, răspunse Schaffer, afanisit, acoperind cu salopeta pe care și-o dezbrăcase trupul pilotului ce zăcea mai departe pe dușumea, fără cunoștință. În orice caz, cum rămâne cu centrala telefonică?

- Vedem noi, în curând. Mai întâi însă, vreau să aflu ce se întâmplă cu bătrânul Carnaby-Jones. Hai să ne-aruncăm un ochi.

La etajul al doilea, Smith se opri în mijlocul coridorului principal, în dreptul unei uși. Îi făcu semn lui Schaffer să caute comutatorul. Cu excepția unei slabe raze de lumină, ce se întrezărea la fiecare capăt, culoarul era scufundat în beznă. Smith apăsă ușor pe clanță și întredeschise ușa, atât cât să se poată strecura înăuntru, unul câte unul, tiptil. O închise la loc, la fel de iute și fără zgomot.

Încăperea, sau mai bine zis sala, avea vreo 25 de metri pe 10, inundată, la capătul celălalt, de lumina caldă și strălucitoare a trei candelabre uriașe. Prin contrast, colțul lor era în beznă.

⁸ Poet grec, considerat părintele tragediei; sec. VI î.e.n. (N.T.)

⁹ Office of Strategic Services - Biroul de Servicii Strategice (N.T.)

Se găseau pe un balcon înalt, la patru metri deasupra podelei, lat de circa zece metri, care se întindea și de-a lungul unui sfert din pereții laterali; era galeria menestrelilor, o construcție grotească, din lemn de stejar masiv, cu șiruri de bănci. De-o parte a ușii pe care intraseră se afla orga, de cealaltă, tuburile. Constructorul, care va fi fost el, probabil că nutrise o pasiune reală sau închipuită, pentru cor și muzica de orgă. Din mijlocul laturii din față a galeriei, o scară cu balustrade, tot din lemn, încărcată cu ornamente complicate, cobora în „salonul auriu”.

„Numele i se potrivește, își zise Smith. Aici totul e auriu sau poleit cu aur.”

Covorul enorm, din perete în perete, era galben-închis, de o grosime care l-ar fi înverzit de ciudă pe orice urs polar. Mobilierul greoi, baroc, cu șerpi încolăciți și capete de animale fantastice, era aurit, iar sofalele și scaunele uriașe aveau tapițeria din lame auriu, cu o tentă cenușie. Candelabrele erau și ele aurite; deasupra imensului cămin alb-auriu, în care trozneau bușteni de brad, atârna o oglindă pe măsură, cu o ramă asortată. Draperiile grele sugerau aurul bătut. Lambriurile de stejar, înalte până în tavan, făceau o notă discordantă, încăpățânându-se să arate tot a lambriuri de stejar; cine știe, poate că stratul inițial de vopsea aurie se ștersese. „Ce mai calea-valea, e un interior demn de imaginația unui monarh bavarez țăcănit care, însă, cu greu ar putea locui aici”, cugetă Smith.

În fața căminului, trei bărbați, așezați comod în fotolii, stăteau de vorbă; după toate aparențele, era o șuetă, la o cafea și un pahar de coniac, după cină, servite pe o măsuță (tot aurie, cum altfel?) cu

rotile, de către Anne-Marie. Ca și lambriurile, Anne-Marie lăsa de dorit: în loc să fi fost îmbrăcată în lame auriu, purta o rochie lungă, albă, mulată pe corp, care, ce-i drept, se potrivea de minune cu părul ei blond și tenul bronzat. Arăta de parcă tocmai se pregătea să se ducă la un spectacol de operă.

Pe individul care ședea cu spatele, Smith nu-l mai văzuse niciodată; cum însă îi recunoscuse imediat pe ceilalți doi, deduse că era colonelul Paul Kramer, adjunctul șefului Serviciului Secret German, considerat de M.I.6 drept creierul numărul unu al spionajului german. Acesta era tipul cel mai de temut, pe care nu avea voie să-l scape din ochi. Despre Kramer se spunea că e genul de om care nu cade niciodată în aceeași greșală, dar nimeni nu-și putea aminti când greșise ultima oară.

Colonelul se mișcă în scaun, își mai turnă din sticla de coniac „Napoleon”, pe care o avea alături, și îl fixă cu privirea pe individul din stânga sa, cu însemnele de Reichsmareșal al Wehrmachtului - un bărbat înalt, în vârstă, dar încă bine, cu chipul întunecat - apoi se uită la cel așezat în fața sa, un tip încărunțit, cu înfățișare distinsă, în uniformă de general-locotenent al armatei americane. La prima vedere era foarte greu să constați care dintre cei doi generali purta mai multe decorații. Kramer sorbi din coniac și rosti, plictisit:

- Domnule general Carnaby, mari greutateți ne mai faceți, mari de tot.

- Greutățile ni le creăm noi înșine, dragă Kramer, îi replică Jones, alias Carnaby, cu dezinvoltură, eu, dumneata și generalul Roserneyer, aici de față... Dificultăți nu sunt defel. Se răsuci spre

Anne-Marie cu un surâs: Mai toarnă-mi puțin din coniacul ăsta excelent, drăguț. Pe cinstea mea, noi cei de la SHAEF¹⁰ nu pupăm nicicând așa ceva. Deși izolați cum sunteți voi în reduta asta alpină, văd că știți să vă respectați.

În bezna din galeria menestrelilor, Schaffer îi dădu cu cotul lui Smith.

- Cum se face că bătrânul Jones Cartwright zis și Carnaby a dat-o pe coniac. „Napoleon”?! murmură el, indignat. Cum de nu-l torturează și cum de nu se văd efectele scopolaminei?

- Ssst! Smith îi dădu un ghiont, mai puternic decât cel pe care-l primise.

Jones îi mulțumi cu un surâs fetei care-i mai turnase coniac, sorbi din pahar cu vizibilă satisfacție, apoi continuă:

- Sau ai uitat, generale Rosemeyer, că Germania se numără și ea printre semnatarele Convențiilor de la Haga?

- N-am uitat, răspunse Rosemeyer, jenat. Și dacă ar fi după mine... Generale, sunt cu mâinile legate, am ordine speciale de la Berlin.

- Poți, în schimb, transmite Berlinului ceea ce s-ar cuveni să știe, spuse Jones, calm. Sunt generalul-locotenent Carnaby, din armata Statelor Unite.

- Și coordonatorul-șef al planului pentru deschiderea celui de-al doilea front, completă Rosemeyer, cu acreală în glas.

- Al doilea front? se miră Jones. Ce-i asta?

Rosemeyer răspunse pe un ton grav, rostind cuvintele rar:

¹⁰ Supreme HQ Allied Expeditionary Forces - Cartierul General Suprem al Corpului Expediționar Aliat. (N.T.)

- Generale, am făcut tot ce mi-a stat în putință, te rog să mă crezi, încerc, de treizeci și șase de ore, să amân reacția Berlinului. Am convins - m-am străduit să conving - înaltul Comandament că simplul fapt al capturării dumitale îi va obliga pe Aliați să-și modifice toate planurile de debarcare. Dar, după cum se pare, nu e suficient. Pentru ultima oară, îl rog pe...

- Generalul George Carnaby, din armata Statelor Unite, zise Jones, calm.

- Nici nu mă așteptam la altceva, făcu Rosemeyer, cu lehamite. Ce puteam spera din partea unui ofițer de rang superior? Mă tem că, din acest moment, chestiunea ține de competența colonelului Kramer.

Jones mai luă o înghițitură de coniac și-l măsură pe Kramer, cu un aer gânditor.

- Cât despre colonel, nici el nu pare foarte încântat de istoria asta.

- Așa-i, încuviință colonelul. Dar problema nu mai ține nici de competența mea. Am primit și eu ordine... Anne-Marie se va ocupa de rest.

- Cum, domnișoara asta fermecătoare?! exclamă Jones, cu un amestec de politețe și neîncredere în glas. E specialistă în răsuciri, de degete?

- În seringă hipodermică, replică, sec, Kramer. E de meserie asistentă medicală.

Telefonul sună; Kramer ridică receptorul:

- Da? Aha! Au fost, bineînțeles, percheziționați? Foarte bine. Acum. Își îndreptă privirea spre Jones:...Ei, poftim! V-a venit o companie interesantă, generale, chiar foarte interesantă. O echipă de salvare... pentru

dumneavoastră. Sunt sigur că veți fi încântat să faceți cunoștință.

- Nu înțeleg la ce vă referiți, răspunse Jones, la fel de calm.

- Echipa de salvare pe care am văzut-o noi, înainte, îi șopti Smith lui Schaffer. Fii sigur c-o să ne întâlnim în curând cu vechile noastre cunoștințe. Haidem.

- Cum? Chiar acum? Schaffer făcu un gest precipitat în direcția lui Jones. Tocmai acum, când au de gând să-l joace în foi de viță?

- Manierele, dragă, asta-i o chestie pe care n-o poate pricepe unul cu educația ta. Aștia-s tipi subțiri. Mai întâi, își termină coniacul. Abia după aceea trec la treabă.

- Cum am zis-o, eu sunt din Montana, se tângui Schaffer.

Cei doi ieșiră tiptil, așa cum intraseră, și închiseră, fără zgomot, ușa după ei. Coridorul, slab luminat de becurile aprinse numai la capete, era pustiu. Smith răsuci comutatorul. Merseră iute, coborâra un etaj, o luară la stânga și se opriră în fața unei uși deasupra căreia se afla inscripția: *TELEFON ZENTRALE*.

- Centrala telefonică, murmură Schaffer. Maiorul clătină din cap admirativ, își lipi urechea de ușă, se lăsă pe un genunchi și privi prin gaura cheii, încercând, ușor, clanța. Zgomotul slab fu înăbușit de vocea cuiva care vorbea la telefon. Ușa era încuiată pe dinăuntru. Smith se ridică și dădu din cap.

- O șleahtă de ticăloși bănuitori, comenta Schaffer, acru. Lucrăm cu speraclu?

- Ne-ar auzi operatorul, încercăm alături.

Ușa următoare nu era încuiată. Odaia era scufundată în întuneric, iar înăuntru nu părea a fi nimeni.

- Un moment, vă rog! se auzi o voce severă în spatele lor.

Smith și Schaffer se răsuciră îndată pe călcâie, fără a tresări. La câțiva pași, un soldat ținea carabina îndreptată spre ei; ochii lui bănuitori erau ațintiți asupra trusei din mâna lui Smith. Acesta îl fixă pe ins cu o privire dură și, lipindu-și arătătorul de buze, cu gest autoritar, îi zise, șuierând parcă:

- *Dummkopf! Silenz! Englander!*¹¹

Îi întoarse spatele, scrutând cu atenție încăperea prin ușa întredeschisă. Cu un gest hotărât, le făcu semn să tacă. După câteva clipe, se întoarse, strângându-și buzele, îi aruncă lui Schaffer o privire încărcată de subînțelesuri, apoi se trase deoparte. Schaffer se holbă și el în beznă. Pe mutra soldatului, Smith citi acum o expresie de curiozitate, în locul bănuielii de mai înainte. Schaffer întrebă, cu o voce scăzută:

- Pentru Dumnezeu, de facem?

- Nu știu, șopti Smith, cu înfrigurare. Colonelul Kramer mi-a spus că-i vrea vii. Dar...

- Ce-i? întrebă soldatul, pe același diapazon. La simpla rostire a numelui lui Kramer, neîncrederea i se risipise cu totul. Cine-i acolo?

- Oh, fir-ar...! Tot aici ești?! făcu Smith, agasat la culme, în fine, hai, na, uită-te și tu... dar iute!

Cu o mutră de curiozitate nestăvilită și poate cu speranța unei rapide avansări în grad, soldatul înainta în vârful picioarelor. Schaffer îi făcu, amabil,

¹¹ Cretinule! Tăcere! Englezii! (N.T.)

loc. Două lovituri simultane de pistol îi anihilară orice gând fugar de avansare. Se împletici și fu repede împins înăuntru; când își reveni, ușa era încuiată, lumina aprinsă, iar cele două revolve ațintite asupra sa.

- Armele au amortizoare, îl informă Smith, cu un calm imperturbabil. Dacă nu ții să faci pe eroul, n-o să tragem. Una e să mori pentru patrie, și cu totul alta e să mori stupid, fără nici un motiv. De acord?

Soldatul îl privi, cântărindu-și șansele, își dădu repede seama că nu are de ales și încuviință din cap. Schaffer scoase o bucată de frânghie.

- Oi fi tu zelos, băiete, dar tâmpit nu ești. Întinde-te pe podea, cu mâinile la spate.

De-a lungul pereților micii încăperi erau înșiruite rafturi metalice și dulapuri cu dosare: se aflau într-un soi de arhivă. Riscul de a fi surprinși de cineva părea destul de mic, dar, oricum, n-aveau altă alternativă. Smith îl așteptă pe Schaffer să-și termine treaba - imobilizarea prizonierului, căruia îi puse și un căluș - apoi îl ajută să-l lege de două bare de susținere a rafturilor. După aceea, se duse la fereastră, care dădea înspre nord, trase geamul în sus și scoase capul.

Jos, în vale, printre fulgii de nea ce se cerneau alene, se zăreau luminile satului și pâlpâirile mocnite ale gării incendiate. Smith privi în dreapta. Doar câțiva metri îl despărțeau de fereastra luminată a centralei telefonice, de unde un cablu gros, căptușit cu plumb și conectat de un alt fir aproape la fel de solid, atârna pe zidul castelului, pierzându-se în abis.

- Ăla e? întrebă Schaffer, care venise și el la fereastră.

- Da. Să scoatem frânghia.

Smith și-o petrecu în jurul coapselor, o prinse într-un nod de scaun, se răsuci pe pervaz și se lăsă încet în jos, susținându-se cu brațele. Schaffer, cu celălalt capăt al frânghiei asigurat de una din barele de susținere a rafturilor, îi servea drept contragreutate. Smith își desprinse mâinile de pe pervaz și se lăsă să alunece în jos, cu smucituri, vreo patru metri. Sprijinindu-se cu ambele picioare și cu o mână de zid, începu să se legene descriind arcuri tot mai largi, mulțumită dibăciei lui Schaffer. La a cincea mișcare, reuși să apuce, cu stânga, cablul și firul paralel. Locotenentul slăbi strânsoarea. Smith putu astfel să-și încleșteze ambele mâini pe firele groase căptușite cu plumb și să se cațere iute până la fereastra centralei. Era aproape sigur că se ținea de cablul telefonic, dar voia morțiș să se asigure. Nu avea chef să riște a împlânta, lama cuțitului în firul electric de alimentare cu curent de înaltă tensiune.

Se uită, prudent, pe geam. Văzând că operatorul, întors cu spatele spre el, vorbea însuflețit la telefon, se mai cațără câțiva centimetri. Zări atunci un cablu aidoma celui pe care-l strângea în palme, întins de-a lungul soclului de lambriu, care dispărea apoi undeva, în spatele instalației telefonice. Se lăsă să alunece puțin în jos, înșfăcă strâns, cu stânga, cablul și firul paralel, și se apucă să le taie. Din zece-douăsprezece mișcări, isprăvi treaba.

Vârî la loc cuțitul în teacă se îndreptă din șale și se mai uită o dată pe geam. Operatorul avea

același aer agitat, numai că acum tăcea, trăgând furios de un mâner al instalației. După câteva clipe, renunță la efortul inutil și rămase cu ochii pironiți pe panou, neștiind ce să creadă. Smith dădu un semnal, își descleștă mâinile de pe cablu și se răsuci, cățărându-se înapoi, pe zid.

Mary se uită la ceasul de mână pentru a zecea oară în nici zece minute. Pradă nervilor, își stinse țigara fumată pe jumătate, apoi se ridică de pe scaun și-și deschise poșeta. Verifică piedica Mauserului și se îndreptă spre ușă. Nu apucă să apese pe clanță, că auzi un răpăit. Descumpănită, se uită în jur, încercând cu înfrigurare să găsească, un loc unde să se descotorosească de poșetă. Prea târziu, însă. În prag apăru von Brauchitsch, cu un surâs, larg.

- Ah, domnișoară! Zări poșeta și surâse din nou: Ce noroc pe mine să ajung tocmai la tanc pentru a te însoți oriunde ai vrea să mergi.

- Să mă însoțiți... Neterminându-și fraza, fata îi întoarse zâmbetul. Treburile mele sunt neînsemnate, pot foarte bine să aștepte. Doreați să-mi vorbiți, domnule căpitan?

- Firește!

- Pentru ce?!

- Auzi vorbă, pentru ce!? Pentru nimic special, de fapt. Pur și simplu voiam să te văd. E o crimă? Cea mai fermecătoare fată din câte am cunoscut... Îi zâmbi din nou „Individul ăsta rânjește tot timpul”. Și o luă în braț. Hai, nițică ospitalitate bavareză. Cafea.

Avem aici o superbă *Kafeestube*¹² amenajată în fosta sală de arme...

- Dar... cum rămâne cu obligațiile mele de serviciu? bâigui Mary. Trebuie să mă duc la secretara colonelului...

- Aia? Să aștepte! făcu von Brauchitsch, cu vădită antipatie. Noi doi avem multe de discutat.

- Daaa?! Era cu neputință să-i rezisti surâsului său contagios. Ca, de pildă...

- Düsseldorf.

- Düsseldorf?!

- Bineînțeles! Și eu m-am născut acolo.

- Și dumneavoastră! Fata îi surâse și-l strânse ușor de braț. Ce mică e lumea! Chiar că va fi plăcut!

În timp ce mergea alături de ei, Mary se întreba cum poate cineva să arboreze un șirag de zâmbete, când sufletu-i e înghețat ca un cavou.

¹²

Cafenea (n. tr.)

Capitolul 7

Pentru a doua oară în acel sfert de ceas, Smith și Schaffer se opriră în fața ușii care-i despărțea de galeria menestrelilor și salonul auriu. Stinseră lumina de pe culoar și-și ciuliră urechile, intrând tiptil. De data asta însă, Smith își răsuci trupul în afară, prin crăpătura ușii, și aprinse lumina la loc. Conform planului său, urmau să nu mai iasă pe acolo niciodată, nu numai în noaptea asta, așa că nu voia în ruptul capului să riște a trezi vreo bănuială în mintea cuiva. Tehnica supraviețuirii presupunea cântărirea tuturor riscurilor posibile, oricât de mărunte.

Acum însă, nu rămaseră în fundul galeriei, ci înaintară, ușurel, până la capătul scării somptuoase care cobora direct în salonul auriu. Se așezară în rândul întâi, de-o parte și de alta a intervalului dintre bănci.

În noaptea asta, cugetă Smith, se vede treaba că dăduseră iama în stocul de sticle de „Napoleon VSOP” al colonelului. Grupului alcătuit din Kramer, Reichsmareșalul Rosemeyer, Jones și Anne-Marie i se alăturaseră între timp trei nou-veniți: Carraciola, Christiansen și Thomas, care nu mai aveau cătușe la mâini și nici nu mai erau escortați de soldați. De fapt, în jur nu se vedea nici picior de santinelă, iar noii sosiți ședeau comod, unul lângă altul, pe una din canapelele masive tapițate cu lame auriu, fiecare cu câte un pahar cu coniac în mână. În pahare se turnase cu mărinimie. Până și Anne-Marie avea acum un pahar. Atmosfera părea festivă.

Kramer ridică paharul în direcția celor trei bărbați așezați pe canapea.

- În sănătatea dumneavoastră, domnilor. Pentru dumneavoastră.

După care, întorcându-se spre Reichsmareșal, adăugă: Trei dintre așii Europei, domnule mareșal!

- Probabil că e nevoie și de indivizi de genul ăsta, făcu Rosemeyer, cu resemnare și dezgust în glas. Cel puțin, curajul lor nu poate fi pus la îndoială. În sănătatea dumneavoastră, domnilor!

- În sănătatea dumneavoastră, domnilor, îl îngână Jones, cu amărăciune. Se aplecă în față și-și azvârli paharul în cămin. Se auzi zgomot de sticlă spartă, iar coniacul vărsat se aprinse. Uite cum beau eu în sănătatea agenților dubli!

Schaffer se aplecă spre Smith și-i șopti:

- Parcă ziceați ca nu-i cine știe ce scofală de capul lui, ca actor?!

- N-a mai fost plătit în viața lui cu douășcinci de mii de dolari ș-asta, în ajunul reprezentației, răspunse Smith, rânjind sardonice.

- Țțț! Domnule general, cel mai fin cristal de Veneția! Kramer clătină din cap a dezaprobare, apoi zâmbi: Oricum e firească ieșirea dumneavoastră. Când bravii salvatori se dovedesc a fi... hm... niște ciori vopsite...

- Agenți dubli! rosti Jones, sacadat, pe un ton încărcat de dispreț.

Kramer arboră același zâmbet îngăduitor, apoi se întoarse către inșii de pe canapea:

- Și cum rămâne cu călătoria de întoarcere, domnilor? E la fel de bine organizată ca și sosirea?

- Deh, se pare că e singurul, amănunt pe care ni l-a spus mutul ăla, comentă Carraciola, cu

mâhnire în glas. Urma să ne scoată cu un bombardier de tip Mosquito. La Salen, un sătuc elvețian, la nord de Frauenfeld. Cum ieși din Salen, înspre nord, dai de un mic aeroport civil.

Schaffer se aplecă iar și șopti admirativ:

- Da' mare mincinos mai sunteți!

- Prin urmare, la Salen, spuse Kramer. Suntem la curent. Elvețienii se pricep foarte bine să se uite în altă parte, când nu le convine ceva. Avem însă motivele noastre să nu facem mare tăărăboi. Ciudate chestii se petrec la Salen... În fine. Un mesaj scurt pentru Londra. Conveniți data și ora întâlnirii etc. Pe urmă, un elicopter până la frontieră - mult mai comod decât mersul pe jos, domnilor, o barcă pneumatică de salvare pentru traversarea Rinului, și apoi doar câțiva pași. Cât ai zice pește, veți fi la Whitehall, pentru a raporta predarea generalului Carnaby la Berlin.

- Înapoi, la Londra? Thomas clătină din cap, cu vădită dezaprobare. Cu nici un chip, domnule colonel. Cum, când Smith și yankeul ăla sunt încă bine mersi, de capul lor? Ce se va întâmpla, dacă vor descoperi adevărul? Dar dacă nu vor fi prinși? Iar dacă ei vor reuși să transmită Londrei un mesaj...

- Drept cine ne iei? făcu Kramer, agasat. Veți raporta, firește, și nefericita cădere a șefului vostru în mâinile noastre. De îndată ce am descoperit radioul ăla, cald încă, în biroul de bagaje, am dat drumul câinilor din baracă. Scumpul vostru maior Smith a fost ultimul care a manevrat aparatul, a lăsat urme clare. Dulăii i-au mirosit urma până la un garaj din partea de răsărit a satului, și mai departe, până la stația din vale a *Luftseilbahnului*.

- Telefericul? Întrebă Thomas, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

- Exact. Maiorul ăsta, ori e dement, ori e foarte periculos! Mărturisesc că nu dețin nici un fel de date despre el. Ei, și acolo, la stația de jos, câinii i-au pierdut urma cu totul. Oamenii noștri au înconjurat stația și au băgat dobermanii până și în cabină. Nimic, nici o urmă. Individul parcă s-ar fi evaporat. Abia atunci, unul din ai noștri a avut ideea de a cerceta și aerul, ca să zic așa. S-a cățarat pe acoperiș. Și, ce să vezi? Surpriză mare, bomba zilei! Pe stratul de zăpadă și polei, a descoperit urmele clare lăsate de cei doi fugari. Logic, următoarea mișcare a fost examinarea acoperișului cabinei, și bineînțeles că...

- Sunt aici, înăuntru! exclamă Christiansen.

- Dar nu vor mai ieși, zise colonelul, relaxându-se în fotoliu.

- N-aveți teamă, domnilor. Fiecare ieșire este blocată, inclusiv la gară. Am întărit paza în exterior, iar ceilalți s-au și apucat să cerceteze clădirea, etaj cu etaj.

Sus, în galeria menestrelilor, Smith și Schaffer schimbă priviri îngrijorate.

- Știu eu, rosti Thomas, cu glas nesigur. E dat naibii, individul...

Kramer îi opri cu un gest:

- Un sfert de oră, îți garantez. Se întoarce spre Jones: Nu că aș fi nerăbdător, domnule general, dar ce-ați spune dacă trecem la administrarea... hm... tratamentului medical?

Jones îi fulgeră cu privirea pe Carraciola, Christiansen și Thomas, după care rosti încet, dar clar:

- Porcii dracului!
- E cu totul împotriva principiilor mele, domnule general, interveni Rosemeyer, ușor stânjenit. Dar dacă am putea evita mijloacele coercitive...

- Principii? Îmi faceți greață! Jones se ridică în picioare, gătit de furie. Duceți-vă dracului cu toții! Convențiile de la Haga! Principii, auzi! Ofițerii și domnii celui de-al treilea Reich, pfui!

Își scoase haina, își suflecă o mânecă și se așeză la loc.

După o scurtă tăcere penibilă, Kramer îi făcu semn fetei, care își lăsă paharul și se îndreptă spre o ușă laterală. În mod vădit, Anne-Marie se simțea perfect în largul ei, atât cât își putea permite în prezența lui Rosemeyer și a lui Kramer: arboră un surâs ce anticipa o experiență plăcută.

Smith și Schaffer schimbă din nou priviri, de data asta nu îngrijorate, ci hotărâte, ca niște oameni care știau foarte bine ce aveau de făcut. Se ridicară încet, fără zgomot, și își potriviră pe umăr curelele Schmeisserelor, astfel ca pistoalele automate să fie în poziție orizontală, după care începură să coboare lent treptele, ținându-se fiecare strâns de balustrada din dreptul său, pentru a reduce la minimum riscul de a li se auzi scârțâitul pașilor.

Ajunseseră la jumătatea scării, de unde de-acum puteau fi văzuți, când Anne-Marie își făcu din nou apariția în salon. Aducea o tăviță de oțel inoxidabil, pe care se aflau o măsură de sticlă, o fiolă cu un lichid incolor și o seringă hipodermică. Așeză tava pe o măsuță, lângă Jones, și turnă conținutul fiolei în măsură.

Smith și Schaffer ajunseseră jos și începuseră să se apropie de grupul din fața căminului. Cum erau în plină lumină, riscau să fie zăriți în orice clipă, dacă cineva ar fi întors capul. Dar nimeni n-o făcu, toate personajele din scenă fiind fascinate de spectacolul ce avea să urmeze. Fiecare se uita la Anne-Marie, care umplea, încet, seringă, studiind-o atent la lumină. Smith și Schaffer continuă să avanseze, neauziți, pe covorul gros, auriu.

Cu un gest atent, profesional, dar cu același surâs pe chip, Anne-Marie îi șterse lui Jones o porțiune de antebrâu cu o bucată de vată îmbibată în alcool, apoi, în fața spectatorilor ce ședea cu gura căscată, îl apucă de încheietura mâinii și începu să caute o venă bună.

- Irosești scopolamina, scumpo, interveni Smith, nu veți scoate nimic de la el.

După o secundă de stupefacție generală, într-o liniște de mormânt, seringă se rostogoli, fără zgomot, pe covor. Toți cei de față se răsuciră brusc spre cele două siluete înarmate care înaintau spre ei. După cum era de așteptat, primul care își reveni fu colonelul Kramer. Își strecură mâna, pe nesimțite, spre un buton de pe un panou de lângă fotoliu.

- Lasă butonul ăla, colonele, făcu Smith, pe un ton amabil.

Kramer își retrase mâna, șovăind.

- Pe de altă parte, continuă Smith, de ce nu? Te rog, nu te jena.

Kramer îl privi pieziș, cu o expresie bănuitoare, neștiind ce să creadă.

- După cum vezi, colonele, arma mea nu e îndreptată împotriva dumitale, ci a ăstora, îi explică Smith, arătând spre Carraciola, Christiansen și

Thomas. Se întoarse brusc și-și propti țeava pistolului în coasta lui Schaffer: Jos arma! Imediat!

- Jos? Schaffer se holbă la el, consternat, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Pentru Dumnezeu, ce...

Smith înainta un pas, și-l izbi cu patul armei în stomac. Schaffer icni de durere, se încovoie, cu mâinile pe burtă, dar reuși să se îndrepte din mijloc. Cu fulgere de ură în ochi, lăsa Schmeisserul să alunece pe covor.

- Așază-te acolo, îi ordonă Smith, indicându-i scaunul dintre Rosemeyer și cei trei indivizi de pe canapea.

Schaffer rosti anevoie, printre dinți:

- Păduche împutit, trădător nemernic...!

- Așa zic toți, nici măcar nu ești original, i-o întoarse Smith, cu dispreț. Deveni brusc amenințător: Acolo să stai, Schaffer!

Acesta se așază încet și se frecă pe plex:

- Auzi... dacă ajung să trăiesc o sută de ani...

- Poți să atingi tu suta, că tot nimic n-ai să faci, i-o reteză Smith, dur. Ca să mă exprim în dialectul vostru, nu ești decât un gunoi. Se așază comod în fotoliu, alături de Kramer, pe care-l lămură, pe un ton degajat: American primitiv, l-am luat de dragul culorii locale.

- Înțeleg, zise Kramer, deși era clar că nu pricepea nimic. Am putea avea o explicație? continuă el, pe un ton nesigur.

Smith îl întrerupse cu un gest:

- Toate la timpul lor, Kramer dragă. După cum spuneam, Anne-Marie, scumpo...

- De unde știi că o cheamă Anne-Marie? întrebă Kramer, iute.

Smith zâmbi enigmatic și continuă, ignorând întrebarea:

- După cum ziceam, irosești scopolamina. Așa cum vă este cunoscut tuturora, singurul ei efect ar fi să vă dezvăluie adevărul despre prietenul nostru aici de față, și anume, că el nu e generalul-locotenent George Carnaby, coordonatorul șef al planului pentru cel de-al doilea front, ci un oarecare Jones Cartwright, un actor american care a primit douăzeci și cinci de mii de dolari pentru acest rol. Se înclină în fața lui Jones: Felicitări, domnule Jones, ați jucat foarte convingător. Păcat că va trebui să petreceți restul războiului într-un lagăr de concentrare.

Kramer și Rosemeyer se ridicaseră în picioare, ceilalți rămăseseră pe canapea; pe chipul tuturora se citea aceeași consternare. Dacă Jones ar fi fost primul extraterestru sosit pe pământ, tot nu i-ar fi putut ului mai tare.

- Ia-n te uită, exclamă Smith, plin de interes. Mare surpriză, mare!

Îl bătu pe Kramer pe umăr, făcându-i semn spre Carraciola, Thomas și Christiansen. Bizar, nu-i așa, Kramer? Țștia par la fel de nedumeriți ca și dumneata.

- E adevărat? Îl întrebă Rosemeyer pe Jones, cu glas răgușit. E așa cum spune? Negi faptul că...

Jones îngăimă, bâlbâindu-se:

- Cum... pentru Dumnezeu... cine sunteți dumneavoastră, domnule?

- Un străin în noapte. Am picat și eu pe-aci, fiind în trecere, cum s-ar zice. Poate că Puterile Aliate tot o să-ți achite cele douăzeci și cinci de mii, după război. Dar eu n-aș conta pe asta. Din moment

ce dreptul internațional îți permite să împuști un prizonier de război dacă e militar în civil, nu văd de ce n-ar fi valabilă și reciprocă. Smith se întinse, înnăbușându-și politicos, un căscat. Și acum, Anne-Marie, cu permisiunea dumată, Kramer dragă, ai putea să mă servești și pe mine cu un păhărel din minunatul vostru coniac „Napoleon”, ce zici? Călătoriile pe acoperișuri de cabine de funicular sunt al naibii de dăunătoare pentru circulația sângelui.

Fata șovăi, se uită la Kramer, apoi la Rosemeyer; necitind în ochii lor nici aprobare, nici dezaprobare, dădu din umeri și turnă coniac într-un pahar, pe care i-l întinse lui Smith. Acesta adulmecă aroma cu încântare; sorbi și se înclină din nou către Jones:

- Felicitările mele, domnule, sunteți un cunoscător. Sorbi din nou, adresându-se, cu un aer mâhnit, lui Kramer: Ce idee, să prăpădești o asemenea licoare pe dușmanii celui de-al treilea Reich!

- Nu-l ascultați, domnule colonel, nu-i dați atenție, răcni Carraciola, scos din minți. E o cacialma, nu face decât să încerce...

Smith își propti arma în pieptul lui Carraciola, șuierându-i printre dinți:

- Tacă-ți gura, sau ți-o închid eu, trădător împuțit! O să-ți vină ție rândul și vedem noi atunci cine-i cu cacialma. Lăsa arma în jos și rosti, agasat: Colonele Kramer, nu prea văd cum am putea sta de vorbă, dacă trebuie să păzim între timp și trioul ăsta scârbos. N-ai un soldat de încredere? Vreau să spun, unul care să-și țină gura după aia?

Se așeză și-și bău încet coniacul, nepăsător la privirile încărcate de ură ale celor patru foști

camarazi. Kramer îl fixă îndelung; încuviință din cap și întinse mâna după un receptor.

Sala de arme de la Schloss Adler fusese transformată în cafenea, respectându-se întru totul stilul și atmosfera castelului - produsul unui vis sau coșmar medieval, în funcție de gustul sau preferințele predecesorilor. Era o încăpere spațioasă, cu lambriuri întunecate, cu grinzi afumate, cioplite cu barda, cu armuri vechi, ruginite, și arme, blazoane și tot soiul de însemne militare înșirate pe pereți, dintre care unele păreau a fi autentice. Cafeneaua avea trei separeuri, iar de-a latul încăperii se aflau șase mese lungi, mănăstirești, cu banchete din lemn masiv de stejar. Lumina slabă a lămpilor de petrol suspendate din tavan, pe lanțuri, dădea o notă de intimitate sau, dimpotrivă, sugera o primejdie iminentă, după starea de spirit a clientului. Cât despre dispoziția sufletească a bieteii Mary, ce să mai vorbim! Din separeul lor, pe colț, îi urmări cu privirea pe cei șase indivizi înarmați până-n dinți care păraseau, tropăind din cizmele lor înalte, încăperea; își întoarse capul spre cel de lângă ea.

- Ei, ce-ți spuneam eu?! exclamă von Brauchitsch, în culmea încântării. Ambianța ideală pentru băutul unei cești de cafea!

„Dacă asta e ambianța ideală, atunci cafeaua nu e cafea, ci otravă”, comentă Mary, în sinea ei.

- Ce căutau băieții ăia? Aveau aerul că urmăresc pe cineva.

- Dă-i încolo, ocupă-te de von Brauchitsch!

- Dar ați vorbit cu ei! Ce voiau?

- Umblă zvonul că-n castel s-ar afla niște spioni! Von Brauchitsch își dădu capul pe spate și-și ridică brațele în aer, hohotind: închipuiește-ți, spioni la Schloss Adler! Taman în cartierul general al Gestapoului! Poate doar dacă or fi intrat călare pe o coadă de mătură! Comandantul fortăreței e ca o babă, inventează spioni cam o dată pe săptămână. Dar ce ziceam despre Dusseldorf? Făcu o pauză și văzu că ceașca fetei era goală: Scuzele mele, iubită domnișoară, n-am observat că nu mai ai cafea.

- Oh, nu mai vreau. Trebuie să plec.

Von Brauchitsch râse din nou, acoperindu-i mâna cu palma.

- Să pleci? Unde? N-ai unde să te duci, aici, în castel. E absurd, fii serioasă!

Se răsuci în scaun și chemă chelnerița:

- Domnișoară! Încă două cafele! Și două șnapsuri, te rog!

Mary profită iute de ocazie ca să-și mai arunce ochii pe ceas; o umbră de disperare îi acoperi chipul, dar în secunda următoare îi surâse lui von Brauchitsch cu drăgălășenie.

- Apropo de Düsseldorf, ziceați că...

Grupului reunit în „salonul auriu” i se adăugase acum un sergent - un individ înalt, cu chipul de piatră și uitătura de gheață. Tipul se proțăpise în picioare, cu labelle-i puternice încleștate pe carabină, în spatele canapelei pe care ședeau Carraciola, Thomas și Christiansen și nu-i scăpa din ochi, cu excepția unor priviri fugare în direcția lui Schaffer. Noul venit era eficiența întruchipată.

- O soluție cu mult mai civilizată, încuviință Smith, ridicându-se în picioare. Își lăsa Schmeisserul

pe podea, se îndreptă spre bufet și-și mai turnă din carafă. Apoi se întoarce și-și lăasă paharul pe cămin.

- Nu va dura mai mult de câteva minute, îi anunță el, pe un ton calm, prevestitor de rău. Anne-Marie, adu, te rog, încă trei doze de scopolamină, îi ceru, zâmbindu-i. Și nu-i nevoie să-ți mai reamintesc, tocmai dumitale, să vii și cu trei seringi hipodermice.

- Domnule colonel! sări Carraciola, disperat. Asta-i nebunie curată! Aveți de gând să permiteți...

- Santinelă! ordonă Smith, dur. Dacă individul ăsta mai deschide gura, amuțește-!!

Sergentul îi împunse în spinare cu țeava armei. Carraciola se supuse, strângând din pumni de furie, până ce i se albiră articulațiile.

- Dar ce-oți fi crezând voi despre mareșalul Rosemeyer și colonelul Kramer? îl repezi Smith. Îi luați drept, niscăi imbecili, copii de țâță? Drept cretini ca voi, care v-ați făcut vise că o să vă meargă cu mascarada asta? Scopolamina vă va fi administrată abia după ce îmi voi fi dovedit eu identitatea și numai după ce voi demonstra cine-mi sunteți. Anne-Marie, te rog!

Anne-Marie surâse și se îndepărtă cu pas vioi. Șansa de a face deodată trei injecții cu scopolamină nu i se oferea în fiecare zi. Smith îi rosti numele din nou, iar ea se întoarce spre el, ridicând din sprâncene.

- O secundă, domnișoară! Cu paharul de coniac în mână, Smith privea în gol, dar chipul i se luminea treptat de un surâs plin de încântare, ce prevestea, neîndoios, o inspirație neașteptată. Sigur că da, rosti el, fără să ridice tonul. Adu și trei carnețele de notițe, te rog.

- Trei carnețele? Întrebă Kramer, fără ca glasul să-i trădeze mirarea, dar urmărindu-l, atent, din ochi. Numai trei fiole? Doar m-ai lăsat să înțeleg că aici avem patru dușmani ai Reichului.

- Nu contează decât trei dintre ei, îl lămuri Smith, străduindu-se să nu-și arate nerăbdarea. Americanul? Din simplul fapt că nu-l învrednicise pe Schaffer nici măcar cu o privire, iar glasul său nu trădase vreo undă de dispreț, părerea lui despre american era clară. Țsta n-are habar în ce zi a săptămânii ne aflăm. Așa că... Scoase un trabuc dintr-o cutie cu intarsii, și-l aprinse și mai sorbi din coniac, după care adăugă: Să jucăm corect. Dați-mi voie să vă fac în primul rând dovada că sunt de bună credință. Mai întâi, faptele, pe urmă demonstrația, conform procedurii judiciare. În primul rând, de ce am cerut să fie de față o santinelă, iar eu mi-am depus propria-mi armă? După o scurtă pauză, continuă pe un ton sarcastic: Bineînțeles, pentru că am vrut să apar într-o lumină cât mai întunecată, în al doilea rând: de ce nu i-am ucis, azi după-amiază, pe colonelul Weissner și pe aghiotanții săi, când, ca dușman al Reich-ului ce sunt - să admitem deci această ipoteză - am avut în mâinile mele însăși soarta lor? Nu mi-a fost deloc ușor, trebuie să vă mărturisesc, să-l țin în frâu pe junele american aici de față, care făcea, el singur, cât un întreg pluton de execuție. Parcă mâncase jăratec, zău așa.

- Să-ți spun eu de ce? sări Carraciola, plin de ură. Fiindcă știai că se vor auzi împușcăturile!

Smith oftă a lehamite, își ridică pulpana hainei și scoase o armă automată. Trase. Glonțul străpunse fără zgomot canapeaua, la câțiva centimetri de

umărul lui Carraciola; aruncă apoi Lugerul, cu un gest dezinvolt, pe un fotoliu, fixându-l pe Carraciola cu un aer provocator.

- Habar n-aveai de arma asta, nu-i așa? Pe Weissner nu l-am împușcat, fiindcă nici un german nu și-ar ucide un compatriot.

- Ești german? Întrebă Kramer, cu aceeași privire sfredelitoare, dar cu glas ușor schimbat.

- Johann Schmidt, la dispoziția dumneavoastră, se înclină Smith, pocnind din călcâie. Altfel spus, căpitanul John Smith, din „Tartanele negre”!

- După accent, deduc că ești din Renania?

- Heidelberg.

- Ooo, orașul meu natal!

- Adevărat. Smith surâse plăcut surprins. Avem, așadar, un prieten comun.

Furat, pentru o clipă, de nostalgie, Kramer șopti, cu ochii încetoșați, niște cuvinte aparent fără noimă:

- Coloanele lui Carol cel Mare...

- Ah, dar fântâna din grădina vechiului Friedrichsbau... Îi ținu Smith isonul, căzând în reverie. Tonul i se schimbă apoi în reproș tânguitor: Dar tocmai dumneata, colonele dragă? Să continuăm. Eram la punctul trei, dacă nu mă-nșel. De ce, am montat eu, nescăpând din vedere nici un amănunt, spectacolul accidentului de mașină? Fiindcă știam că impostoriiăștia trei n-ar fi îndrăznit să iasă la lumină decât dacă aș fi crăpat. Să fim drepți, dacă eu eram impostorul, aș fi fost oare nebun să-mi fac reparația în scenă, știind că jocul era încheiat? La ce bun? Cu un zâmbet obosit, făcu

semn, cu capul, înspre Jones: Doar ca să-l salvez pe un alt impostor?

- Mărturisesc că încep să mă intereseze declarațiile celor trei prieteni ai noștri, zise Kramer, cu un aer meditativ.

Christiansen sări în picioare, tremurând de furie.

- O să afli chiar acum ce am de spus! Vă trage în piept, ne-a îmbrobodit pe toți, minte de îngheață apele, iar voi sunteți niște cretini incapabili să vă smulgeți vălul de pe ochi! Un sac de gogoși...

- Destul! i-o reteză Kramer, cu o voce de gheață. Privirile i se întunecaseră. Vă semnați singuri condamnarea, cu asemenea declarații. Tot ceea ce a spus până acum ofițerul ăsta este adevărat și a adus probe. Hartmann, se adresează el sergentului de pază, dacă vreunul din ei mai scoate o vorbă, ești în stare să-l amuțești, fără a-i închide gura pe vecie?

Hartmann își scoase din tunică un bastonaș din piele împletită:

- Vă puteți bizui pe mine, domnule colonel, doar știți asta.

- E-n regulă. Te rog să continui, domnule căpitan.

- Mulțumesc, n-am isprăvit încă, răspunse Smith, căruia îi ardea buza după încă un păhărel de coniac în cinstea biruinței, sau măcar după o medalie pe care s-o prindă în pieptul lui Christiansen pentru lipsa de tact cu care pusese degetul pe fisura din armura lui Kramer, intelectualul rănit în orgoliul său, profesionistul de mâna întâi, umilit de chiar unul dintre cei care-l mai trăseseră pe sfoară și altă dată. Ei bine, continuă Smith, exact din acest motiv

am poposit pe acoperișul cabinei de teleferic; dacă ăștia ar fi aflat că n-am murit, și că o să mă revadă aici, n-ar mai fi cutezat să iasă din bârlog. Apropo, Kramer, te-ai gândit cumva că e imposibil să pătrunzi în Schloss Adler de pe acoperișul stației, fără ajutorul unei frânghii și al unui colaborator aflat în castel?

- La naiba! exclamă Kramer, după ce Christiansen abia îl acuzase de naivitate. Întrebarea lui Smith îi zdruncină puternic încrederea în sine. Nu mi-a trecut prin minte să...

- Von Brauchitsch, îl lămuri Smith, fără emfază. Instrucțiunile Berlinului. Își lăasă paharul pe cămin și făcu câțiva pași, oprindu-se în fața celor trei spioni: la să-mi spuneți voi, acum, de unde știam că Jones e un impostor, și cum se face că voi n-ați avut habar? Iar dacă eu nu sunt în realitate ceea ce am declarat că sunt, atunci de ce mă mai aflu aici, ai? Aveți, cumva, ceva de zis?

Cei trei îi aruncară priviri grele, încărcate de ură, dar nu rostiră nici un cuvânt.

- Mda, poate că ar avea ceva de spus, zise Kramer, apăsător. Se ridică și se apropie de Smith, fixându-i pe incriminați cu o expresie impenetrabilă, mai amenințătoare decât orice manifestare fățișă de furie. După, o îndelungată tăcere, vorbi:

- Căpitane Schmidt, suficient.

- Încă n-am isprăvit...

- Pentru mine, este suficient, insistă Kramer.

- Ți-am promis probe, ori, până acum, n-am făcut decât să dezvălui fapte. Dețin dovada care l-ar satisface pe adjunctul șefului Serviciului Secret German; demonstrația constă din trei etape. Un răspuns ferm, colonele, te rog; da sau nu. Știi sau nu

știi cum se numește omul nostru numărul unu din Anglia.

Kramer dădu din cap afirmativ.

- Să-i întrebăm atunci și pe ăștia?

Cei trei bărbați de pe canapea schimbă priviri, în tăcere. Thomas își umezi cu limba buzele arse, gest care nu-i scăpă lui Kramer. Smith extrase din buzunarul tunicii un carnețel roșu, legat cu un elastic, rupse o filă, apoi și-l vârî, cu grijă, la loc, în buzunar. Scrise ceva pe foaia de hârtie și i-o înmâna lui Kramer, care o citi, încuviințând din cap. Smith îi luă hârtia din mână și o aruncă în foc, în cămin.

- Mai departe, așadar. Aici, la Schloss Adler, aveți cea mai puternică stație de emisie radio din Europa centrală...

- Ești fantastic de bine informat, căpitane Schmidt, îl complimentă Kramer, crispat.

- Smith, sub numele ăsta activez și respir. Joc rolul lui Smith, sunt în pielea personajului. Fă legătura prin radiotelefon cu cartierul general al feldmareșalului Kesselring, în nordul Italiei. Cere-l pe șeful spionajului militar.

- Prietenul de care pomeneai? Întrebă Kramer, cu voce scăzută.

- A studiat, pe timpuri, la Heidelberg, încuviință Smith. Colonelul Wilhelm Wilner. Willi-Willi, completă el, zâmbind.

- Știi și asta? Atunci nu-i nevoie să-l chemăm.

- Amiralul Canaris ar fi de altă părere.

- Îl cunoști și pe șeful meu? Întrebă Kramer, coborând și mai mult vocea.

- Din orgoliu, aș fi tentat să răspund afirmativ... dar modestia și respectul pentru adevăr mă obligă să recunosc că nu, îi răspunse Smith, pe

un ton dezarmant. Fac parte din echipa lui, asta-i tot.

- Da, da, nu mă-ndoiesc, m-ai convins, făcu Rosemeyer. Totuși, fă cum îți spune el, colonele, îl îndemnă mareșalul pe Kramer.

Kramer se conformă. Comandă convorbirea prin centrală, apoi puse receptorul la loc. Smith se lăsa comod într-un fotoliu, cu paharul într-o mână și trabucul în cealaltă, într-o atitudine de perfectă relaxare și nedisimulată încredere în sine, spre deosebire de Schaffer și de cei trei bărbați așezați pe canapea. Indiferent ce gânduri îl vor fi măcinat pe Rosemeyer și pe Jones chipurile lor rămăseseră impenetrabile. Anne-Marie, care nu prea înțelegea ce se întâmplă, își căuta de lucru prin încăpere cu același surâs plin de anticipații în colțul buzelor. Era singura persoană care se foia de colo-colo, în răstimpul de așteptare încremenită, și asta numai fiindcă Smith îi făcuse semn, arătându-i cu mâna paharul gol de alături; tipul urcase atât de mult în ochii fetei, încât ea se supuse fără să crâcnească. Se întoarse cu paharul în care turnase o generoasă măsură de coniac, și îl depuse pe măsuță, cu un surâs cuceritor. Smith îi zâmbi, la rându-i. În tot acest timp, ce nu părea a se mai sfârși niciodată, nimeni nu rosti nici un cuvânt.

În fine, telefonul sună. Kramer ridică receptorul și prelua legătura:

- Alo, colonelul Wilhelm Wilner? Willi-Willi, ce mai faci, bătrâne? Odată încheiat schimbul de amabilități, Kramer continuă: Avem aici un agent care pretinde că te cunoaște, un anume căpitan John Smith... aha, deci îl știi? Perfect, perfect!... Vrei să mi-l descrii?

Ascultă cu atenție, studiindu-l între timp pe Smith. Deodată, îi făcu semn să se apropie. Acesta se ridică, din fotoliu și se îndreptă spre colonel.

- Dă-mi mâna stângă, îi zise Kramer. Da, îi lipsește prima falangă de la degetul mic... Ce spuneai că are pe antebrațul drept? Smith își suflecă mâneca, fără a mai aștepta să i se facă semn. Da, așa-i, continuă Kramer, două cicatrice paralele, la distanță de trei centimetri una de cealaltă... Cum? E un trădător?

- Iar el e un renegat, spune-i, îl îndemnă Smith, zâmbind.

- Iar tu ești un renegat, repeta Kramer, în receptor. Aha, Chambertin. Bine, îți mulțumesc, dragul meu. La revedere, prietene, încheie el, punând receptorul în furcă.

- Amândoi preferăm vinuri franțuzești, îi explică Smith, pe un ton de scuză.

- Ia te uită, agentul nostru numărul unu în Mediterana, iar eu să nu fi auzit niciodată de dumneata, se minună Kramer.

- Poate tocmai de aceea, îi replică, sec, Rosemeyer.

- Am avut noroc, spuse Smith, dând din umeri, apoi adăugă, vioi: Deci cum rămâne cu scrisorile mele de acreditare, dacă pot să mă exprim astfel?

- Impecabile, zise Kramer, pe cinstea mea, sunt impecabile.

- Prin urmare, așa. Și acum, făcu Smith, pe un ton sumbru, să trecem și la verificarea prietenilor noștri. După cum se știe, Christiansen, Carraciola și Thomas - adevărații Christiansen, Carraciola și Thomas - în vreme ce lucrau pentru...

- Ce naiba îndrugi acolo? răcni Christiansen, care sărise în picioare, desfigurat de furie. „Adevăratul Christiansen...”

N-apucă să continue, că se și prăbuși la podea, sub lovitura vânei de bou.

- A fost avertizat, comentă Kramer, încruntându-se. Sergent, sper că nu l-ai pocnit prea tare.

- L-am amuțit pentru două minute, îl liniști Hartmann.

- Bun. Cred că poți continua, acum n-o să te mai întrerupă nimeni, dragă Schmidt.

- Smith, îl corectă acesta. Cum spuneam, deci, adevărații agenți ai Serviciului Secret German care au lucrat pentru contraspionajul britanic au reușit nu numai să se infiltreze adânc în rețeaua britanică din Franța și Țările de Jos, dar și să creeze o excelentă organizație de spionaj în Anglia - organizație de mare eficiență, fapt pe care Amiralul Canaris îl cunoaște.

- Nu e teritoriul meu, dar bineînțeles că sunt și eu la curent cu această chestiune; spuse Kramer.

Cu o voce de gheață, Smith se răsti la cei trei indivizi:

- În picioare, impostorilor! Așezați-vă la masa de acolo! Sergent, sprijină-l pe ăla de pe jos, dă semne că-și revine.

Neînțelegând nimic, cu mutre uluite, Carraciola și Thomas executară ordinul. Cu un aer suferind, Christiansen se îndreptă și el, șontâc-șontâc, spre masă și se așează alături. Sergentul îl supraveghe îndeaproape ca să se asigure că nu se va prăbuși de pe scaun, apoi făcu trei pași înapoi și încremeni ca o statuie, cu arma pregătită.

Smith le azvârli pe masă carnețele aduse de Anne-Marie, apoi își scoase propriul său carnet, legat cu banda de elastic și îl așează pe măsuta de lângă Kramer.

- Dacă, într-adevăr, n-au mințit, i se adresă Smith, pe un ton scăzut, ar trebui să fie în stare să scrie numele și adresele agenților germani din Anglia, sau ale oamenilor lor de legătură, precum și ale agenților britanici din țările europene care au fost lichidați de ai noștri. Așa ar fi logic, nu ți se pare, Kramer dragă? Iar pe urmă, comparăm listele lor cu lista autentică din carnetul meu.

- Ai dreptate, ce mai, roști rar, Kramer. Proba decisivă, dintr-o lovitură. Magistral, căpitane Schmidt, pardon, Smith. Se strădui să schițeze un surâs. Mă tem că nu prea sunt în apele mele în seara asta. Dar spune-mi, căpitane, întrebă el, punând mâna pe carnetul de pe măsută, lista asta de agenți... hm... faptul că o porți asupra dumitale nu contravine regulamentului nostru?

- Ba bine că nu! Regulamentul poate fi însă încălcat, dar numai de către cel care l-a instituit. Crezi că ar fi îndrăznit cineva, fie și eu însumi, s-o facă fără aprobarea lui? Amiralul Walter Canaris trebuie să fie la ora asta în biroul său din Berlin, încheie Smith, indicând, cu un gest al capului, telefonul.

- Drept cine mă iei? Kramer zâmbi și se răsuci către masa la care ședeau cei trei prizonieri. Ei, ați auzit.

- Se comite o... O cumplită eroare... bâigui Carraciola, cu disperare în glas.

- Oho, și încă ce... i-o retează Kramer, amenințător.

- Nu mă îndoiesc de buna credință a lui Smith, acum sunt convins, reluă Carraciola, cu glas chinuit. Dar, pe undeva, e o greșeală îngrozitoare...

- Ai cărei autori sunteți voi înșivă, i-o tăie Smith.

- Scrieți! ordonă Kramer. Sergent Hartmann!

Acesta făcu un pas înainte, gata să intervină, la nevoie, cu vâna de bou.

Capitolul 8

Sala de arme era de-acum aproape pustie. Cu puțin înainte, năvăliseră înăuntru doi sergenți care, după ce s-au tot învârtit printre mese, au plecat luând cu ei vreo douăzeci de inși, vizibil împotriva voinței lor, pentru niște misiuni misterioase. Pentru Mary însă, ele nu ascundeau nici un mister. Își furișă privirea pe ceas pentru a nu știu câta oară; apoi, masându-și tâmplele cu un aer obosit, își forță un surâs:

- Îmi pare nespus de rău, domnule căpitan. Regret, dar trebuie să plec. N-am încotro. Am o migrenă cumplită.

- Oh, regretul e de partea mea, Maria dragă. Zâmbetul pe care-l arbora permanent îi pierise. O privi îngrijorat. Trebuia să-mi fi spus, nu arăți bine deloc. Călătoria asta obositoare, plus șnapsurile...

- Mă tem că nu sunt obișnuită, bâigui Mary. O să-mi revin, dacă mă-ntind în pat.

- Desigur, desigur, hai să mergem, draga mea, dă-mi voie să te conduc în odaia dumatăle.

- O, nu! se opuse fata cu vehemență nefirească.

Dându-și seama că făcuse o gafă, date fiind împrejurările, îi mângâie mâna și-i surâse: O să-mi treacă, zău!

- Căpitanul von Brauchitsch știe mai bine. Hai să mergem, insist.

După expresia gravă, deși prietenoasă a ofițerului, ca și din tonu-i autoritar, nu lipsit de o inflexiune glumeață, Mary își dădu seama că n-avea loc de întors.

Căpitanul o luă de braț, cu un aer protector, și o conduse afară din salon.

Braț la braț, parcurseră împreună culoarul care ducea spre corpul central al castelului, acum pustiu. Mary remarcă deosebirea.

- Vrăjitoarele pe cozi de mătură, hohoti von Brauchitsch. Comandantul nu le-a prins încă, dar dacă o mai duce câțiva ani, s-ar putea să avem surprize. Amărății ăia pe care i-ai văzut și dumneata, scoși cu anasâna din local, sunt acum, probabil, cățarați pe burlane și pe catargele de drapel. Nu mai știi cum e cu spionii din ziua de azi.

- Observ că luați lucrurile cam în glumă, remarcă Mary.

- Ca ofițer al Gestapoului, sunt plătit și pregătit să fac apel la rațiune, și nu la delirul imaginației, îi replică el, dur. Iartă-mă, nu la dumneata mă refeream, ci la altcineva, o liniști el, strângând-o de braț. Apoi, aruncându-și ochii pe un geam care dădea în curtea interioară, se opri brusc. Ei, na, asta-i ciudat, de-a binelea!

- Ce? sări Mary.

- Elicopterul, o lămurii von Brauchitsch, cu un aer preocupat. Regulamentul prevede ca elicopterele înaltului Comandament să fie în orice clipă gata de decolare, iar ăsta e cu motorul demontat și cu o prelată deasupra, ceea ce înseamnă că o decolare imediată este exclusă, nu crezi?

- Am impresia că și elicopterele mai au nevoie de reparații, din când în când, ca orice altă mașinărie, îngăimă Mary, care-și dorea acum să se țină cât mai departe de von Brauchitsch, de teama ca acesta să nu-i audă cumva bătăile inimii, de mai-

mai să-i spargă pieptul. Ce-i așa de ciudat? adăugă ea.

- Ei bine, faptul că la „mașinărie” nu lucra nimeni nici acum o jumătate de oră, când am mai trecut noi pe-aici, îi explică von Brauchitsch. E o situație fără precedent ca pilotul personal al unui mareșal al Reichului să-și părăsească aparatul, lăsându-și treaba făcută pe jumătate.

- Cum adică, fără precedent? Nu poate omul să-și ia o piesă și s-o repare înăuntru, la adăpost? Întrebă Mary, cu glas suav. Ori poate că nu v-ați uitat deloc la termometru, în seara asta?

- Deh, o iau și eu pe urmele bătrânului comandant, vânătorul de vrăjitoare, oftă von Brauchitsch, clătind din cap. Porniră mai departe. Căpitanul continuă: Uite unde te-aduce rutina, ai în față un caz tipic. Pentru o minte întortocheată și perspicace, soluția limpede devine suspect de limpede. Să nu uit chestia asta până la noapte.

- Nu vă odihniți creierul nici la noapte? susură Mary.

- Chiar aici am treabă, de fapt, îi mărturisi von Brauchitsch, arătându-i cu capul o ușă pe lângă care tocmai trecuseră. „Salonul auriu”, o lămură el, uitându-se la ceas. Vai! mai am doar douăzeci de minute! Îți mulțumesc pentru încântătoarea dumitale companie, domnișoară.

- Oh, eu vă mulțumesc pentru amabilitatea dumneavoastră, domnule. Aveți aici o întrunire? Fata simți cum inima-i începe să-și dea iar în petec.

- O serată muzicală. Gestapoul nu-i lipsit nici el de un oarecare rafinament. Programul cuprinde un cântec de privighetoare. Sunt nevoit să mă scuz,

domnișoară, dar mai am de pregătit un raport, făcu el, grăbind pașii.

- Îmi pare rău că v-am reținut de la treburi, domnule căpitan, rosti Mary, cu o excesivă politețe, în vreme ce se întreba, în sinea ei, cu un fior de gheață: „Oare cât și ce anume știe și, dacă are vreo bănuială, ce are de gând să facă, ce hotărâre o fi luat acum? În lumea de azi, indivizii de soiul lui von Brauchitsch n-au cum să-și amintească pe neașteptate de ceva, pentru simplul motiv că nu uită niciodată, nimic.” Ați fost extrem de amabil, reluă ea, cu glas tare.

- Plăcerea a fost de partea mea, exclusiv a mea, îi replică ofițerul, galant. Ajunși în dreptul ușii de la odaia fetei, se opri, îi luă mâna într-a sa și-i zâmbi: Noapte bună, Maria dragă, ești, într-adevăr, fermecătoare.

- Noapte bună, îi zâmbi Mary, la rându-i. Mulțumesc, domnule căpitan.

- Trebuie neapărat să ne cunoaștem mai bine, încheie von Brauchitsch, deschizându-i ușa. Se înclină, îi sărută mâna, apoi se retrase, frecându-și bărbia, gânditor. Neapărat, Maria dragă, murmură el, chiar așa, scumpo.

Aplecați deasupra mesei, Carraciola, Thomas și Christiansen scriau frenetic în carnețele - mai bine zis, doar primii doi, fiindcă prăpăditul de Christiansen, care nu-și revenise încă de pe urma loviturii primite în țeastă, era mult mai lent. Angajat în conversație cu Smith, Kramer îl urmărea de la distanță, cu o ușoară nedumerire:

- Nu înțeleg motivul, dar par destul de inspirați, comentă el, prudent.

- Imaginea în carne și oase a unui proaspăt evadat stimulează gândirea, replică Smith, cu cinism.

- Mă tem că nu prea înțeleg.

- Știi ce se va întâmpla cu băieții ăștia într-un sfert de oră?

- Sunt obosit, mărturisi Kramer, pe un ton ce nu lăsa nici o umbră de îndoială asupra adevărului. Lasă vorbăria și exprimă-te clar, căpitane Schmidt, te rog.

- Smith. Sunt condamnați, iar ei o știu foarte bine, așa că se cramponează de fiecare minut în plus; când ți-a mai rămas atât de puțin timp, orice minut câștigat e ca un premiu smuls veșniciei, sau, dacă preferi, ca ultima miză disperată, a jucătorului ruinat.

- Văd că te-a apucat o criză de lirism, căpitane, cârti Kramer, care începu să se plimbe prin încăpere, ignorând masa „condamnaților”. Se proțapi apoi brusc în fața lui Smith. Bine! M-ai perpelit destul pe jăratec, mărturisesc că m-am înșelat. Să încheiem povestea. Spune-mi odată, ce se ascunde în spatele afacerii ăștea?

- Simplitatea caracteristică geniului, scumpe Kramer. Viceamiralul Rolland, șeful departamentului M.I.6. Și, te asigur eu, Rolland este un geniu.

- Mă rog, e un geniu, îl îngână Kramer, nerăbdător. Așa, și?

- Adevărații Carraciola, Thomas și Christiansen au fost prinși acum trei săptămâni. Ei bine, după cum ai aflat, teritoriul lor de acțiune se limita la zona nord-vestică a Europei, așa că aici erau practic necunoscuți.

- Ba nu, după nume îi știam.

- Ei, atât și nimic mai mult. Viceamiralul Rolland și-a făcut socoteala că dacă trei indivizi cu un instructaj perfect ar împrumuta identitatea celor trei prizonieri și ar fi trimiși aici sub un motiv plauzibil, ei ar deveni niște „persona grata” de oarecare notorietate, oaspeți bine primiți și acceptați fără rezerve. Și, bineînțeles, odată acceptați de dumneata, ar fi putut acționa în incinta castelului netulburați de nimeni și nimic, în condiții ideale de securitatea.

- Ei, și?

- Cum adică, „ei, și”? Nu înțelegi? făcu Smith, pe un ton exasperat. Rolland știa că dacă generalul Carnaby... În fine, impostorul ăsta care-l joacă pe Carnaby, ar fi adus aici, omologul lui din armata germană s-ar deplasa înapoi ca să-l interogheze personal. Smith adăugă, cu un zâmbet: Până și în Marea Britanie se știe că Mahomed se duce la munte și nu muntele la Mahomed, cu alte cuvinte, armata se duce la Gestapo, și nu viceversa.

- Continuă, te rog, continuă!

- Ei, șeful de stat major al Wehrmachtului, Reichsmareșalul Julius Rosemeyer, ar fi, pentru Aliați, o captură la fel de prețioasă ca și generalul Carnaby, în ceea ce ne privește pe noi.

- Reichsmareșalul însuși! șopti Kramer, gătit de emoție, îndreptându-și privirea spre înaltul personaj. Auzi, să-l răpească pe Reichsmareșal!

- Mde, agenții dumitale de colo, oamenii de încredere, completă Smith, turnând gaz peste foc.

- Dumnezeu mare! Păi, ăsta-i un plan de-a dreptul... diabolic!

- Ce-ți spuneam?

Kramer se îndreptă brusc spre colțul unde se afla Rosemeyer și se așează alături. Se consultară în șoaptă, preț de două-trei minute, aruncând, din când în când, priviri în direcția lui Smith. Acesta își dădu seama că, de fapt, vorbea numai Kramer; Rosemeyer asculta. După rapida succesiune de reacții de pe chipul lui Rosemeyer - curiozitate, derută, uimire și, în cele din urmă, șoc - Smith își zise că interlocutorul trebuie să fi fost foarte elocvent și convingător. După o scurtă tăcere, cei doi bărbați se ridicară și se îndreptară spre Smith. Reichsmareșalul arăta acum ceva mai palid; cu un tremur ușor în glas, roșu la față:

- Incredibil, căpitane Smith, incredibil! Și totuși, inevitabil. Nu se putea altfel. E singura explicație plauzibilă care oferă soluția completă a jocului enigmatic, prin reconstituirea tuturor faptelor. Reichsmareșalul schiță un surâs. Trebuie să recunosc că m-a tulburat, nespus de mult ultima etapă a dezlegării, adică însăși cheia enigmei, ca să zic așa, pentru a mă menține în termenii metaforei. Îți sunt pe veci îndatorat, căpitane.

- Germania îți va fi veșnic recunoscătoare pentru imensul serviciu pe care i l-ai adus, completă Kramer. Nu vom uita fapta dumitale. Sunt convins că Führerul va dori să te răsplătească personal, într-un fel sau altul.

- Sunteți extrem de amabili, domnilor, băigui Smith. Răsplata mea este conștiința datoriei împlinite. Continuă, cu un surâs vag: Poate că Führerul îmi va acorda o permisie de două-trei săptămâni - după cum mă simt în seara asta, îmi dau seama că m-au cam lăsat nervii. Până una-alta,

domnilor, cu permisiunea dumneavoastră, misiunea mea nu s-a sfârșit încă.

Cu paharul de coniac în mână, Smith se îndreptă spre masa la care ședeau cei trei, aplecați peste carnețele. Se plimbă în sus și-n jos, aruncându-le peste umăr câte o privire cinic-plictisită, a cărei semnificație nu scăpă celorlalți, în dreptul lui Thomas, se opri și dădu din cap, a mirare:

- Fantastic!

- Să isprăvim odată! exclamă Rosemeyer, nerăbdător.

- Nu vă supărați, domnule mareșal, trebuie să rezolvăm enigma până la capăt.

- Ai motive întemeiate?

- Absolut.

După ce Mary închise ușa, von Brauchitsch se îndepărtă în grabă, dar nu exagerat de iute, pașii săi militarești auzindu-se clar pe dalele de pe coridor. Cum dădu colțul, începu să alerge.

Ajunse în curte și se repezi spre elicopter. Nimeni. Urcă în goană treptele și se uită în carlingă. Cobora și-i făcu semn unei santinele din apropiere, care veni spre el șontăcând, trăgându-și de lesă dobermanul.

- Iute, răcni von Brauchitsch. L-ai văzut pe pilot?

- Nu, domnule căpitan, răspunse soldatul, speriat. Omul depășise de mult vârsta regulamentară pentru prima linie a frontului și se temea cumplit de Gestapo. Nu l-am văzut demult, adăugă el.

- Cât de demult?

- Știu eu?... O juma' de oră. Ba nu, mai mult, vreo trei sferturi de ceas, după socoteala mea, domnule căpitan.

- Mama mă-sii! Înjură von Brauchitsch. Așa de mult! Spune-mi, pilotul are pe-aici, prin preajmă, vreun atelier unde se duce când trebuie să repare ceva?

- Da, domnule, sări soldatul, cu zel, oferindu-i, în sfârșit, o informație utilă. Ușa aia, domnule, de la fostul depozit de cereale.

- Acum e acolo?

- Nu știu, domnule căpitan.

- Ar trebui să știi, îl repezi von Brauchitsch. Datoria dumatăle este să câșți ochii. Ce-ai rămas așa, du-te și vezi!

Soldatul se îndepărtă tropăind, sub privirile furioase ale lui von Brauchitsch, enervat de incompetența bătrânelului. Căpitanul străbătu apoi curtea pentru a se interesa la cele trei santinele de la poartă, soldați din trupele de asalt, care, spre deosebire de militarul de pază, aveau ochi de vultur. Răspunsul însă fu același: nu știau nimic.

Von Brauchitsch se întoarse la elicopter, încrucișându-se pe drum cu bătrânelul care venea în pas alergător.

- Nu-i nimeni înăuntru, domnule căpitan, raportă el, gâfâind, neliniștit la ideea că-i aduce vești proaste. Magazia e goală.

- Mda, logic, încuviință von Brauchitsch. Zâmbi și-l bătu pe umăr. N-ai dumneata nici o vină, prietene, dar fii cu ochii-n patru.

Se îndreptă, de data asta agale, către ușa principală și-și scoase din buzunar o legătură de chei false. Avu noroc: prima ușă cedă imediat.

Pilotul zăcea mai departe pe podea, în stare de inconștiență. Alături se afla capul de distribuție defect, acoperit cu o salopetă - dovada mută a stratagemei prin care piesa fusese demontată pe furiș. Von Brauchitsch înșfăcă de pe raft o lanternă, îl dezlegă pe pilot și-i scoase călușul. Ieși lăsând ușa larg deschisă în urma sa. Întrucât era un culoar de trecere, cineva tot avea să-și facă la un moment dat apariția pe-acolo.

Căpitanul urcă în goană scările, până la etajul de dormitoare; ajuns acolo, rări pasul. Trecu, fără să șovăie, prin fața odăii ocupate de Mary și în continuare, pe lângă alte patru uși. În dreptul celei de-a cincea, se opri. Descuie cu una din cheile false și aprinse lumina. Se duse apoi la fereastră și trase în sus partea inferioară. Clătină din cap, constatând că presupunerea sa fusese corectă: pe pervaz, stratul de zăpadă era șters. Se aplecă în afară și îndreptă lanterna în jos, spre acoperișul stației de funicular: urmele clare de pe omăt nu lăsau nici o umbră de îndoială asupra celor petrecute.

În încăpere, observă o schimbare ciudată: patul fusese tras în dreptul șifonierului. Îl dădu la o parte. Pe podea, se rostogoli un individ legat fedeleș, cu căluș la gură. Von Brauchitsch nu se miră de nimic. Pe față nu i se clinti nici un mușchi. Omul începu să scoată gemete înfundate, semn că avea să-și recapete în curând cunoștința. Căpitanul îl dezlegă, îi scoase călușul și ieși. Avea probleme mai urgente de rezolvat decât să corcolească tineri locotenenți pe punctul de a-și reveni din leșin, cu icnete și gemete.

Când ajunse în dreptul odăii ocupate de Mary, își lipi urechea de ușă; liniște deplină! Privi prin

gaura cheii: întuneric. Bătu. Nici un răspuns, își scoase atunci cheile false și găsi una potrivită. Intră, înăuntru, nimeni.

- Măi, să fie, murmură el. Extraordinar de interesant!

- Gata? întrebă Smith.

Thomas dădu din cap că da. Christiansen și Carraciola îi răspunseră cu o privire ursuză. Smith le luă carnețelele și le așeză pe măsuta de lângă fotoliul lui Kramer.

- Clipa adevărului, rosti el, calm. Unul singur e suficient.

Cam fără chef, Kramer luă carnețelul de deasupra și începu să citească, întorcând lent, filă după filă. Smith își goli paharul și se îndreptă, cu un aer firesc, spre bufet, își mai turnă niște coniac și înșuruba, cu grijă, dopul sticlei la loc. Mai făcu câțiva pași prin salon, apoi se opri lângă soldatul de pază. Sorbi o înghițitură.

- Ei, suficient?

Kramer încuviință din cap.

- Bun, atunci să confruntăm cu originalul.

- Cum ziceai, clipa adevărului, fu de acord colonelul.

Luă carnetul lui Smith, scoase zgârciul și-l deschise. Prima filă, albă. Următoarea, la fel. Apoi încă una și încă una... Încruntându-se, Kramer se uită nedumerit la Smith.

În clipa următoare, acesta zvârli paharul. Cu muchia palmei, îi izbi fulgerător pe Hartmann, în ceafă. Sergentul se prăbuși ca retezat de secure, corpul său greu stârnind, în cădere, clinchetul paharelor de pe bufet.

Nedumerirea de pe chipul lui Kramer dispăru brusc, lăsând loc unei expresii de cumplită mâhnire. Înțelese, în sfârșit, cum stăteau lucrurile. Întinse mâna către butonul de alarmă.

- Ne-ne-ne, jos laba de pe sonerie, Mac! răsună scurt un ordin răstit, la fel de tăios ca fulgerul care-l doborâse pe Hartmann. Lungit pe burtă, pe podea, Schaffer se afla acum în poziție de tragere, cu Schmeisserul recuperat ațintit asupra lui Kramer. Pentru a doua oară în acele ore, colonelul fu nevoit să-și retragă mâna de pe butonul de alarmă.

Smith se aplecă și luă carabina santinelei. Traversă încăperea și o schimbă cu Lugerul silențios. Schaffer se ridică în picioare, fără a-și schimba ținta, îi aruncă maiorului priviri furioase:

- American primitiv, un gunoi, ai? clocoti el de indignare. Habar n-am ce zi e azi?

- Ei, ce vrei, nu mi-a venit nimic altceva în minte în clipele alea, răspunse Smith, în chip de scuze.

- Asta-i și mai grav, cârti Schaffer mai departe. Ce nevoie aveați să mă zugrăviți în asemenea imagini?

- Păi, culoarea locală, ce te plângi? Uite c-a ținut, zise Smith, băgându-și în buzunarul din interiorul tunicii cele trei carnețele de pe măsuta din dreptul lui Kramer. În ceea ce-i privește pe băieți, continuă el, sper că s-au lămurit cum stă chestia... Ei, a sosit momentul s-o luăm la picior. Gata, domnule Jones?

- Și încă iute, completă Schaffer. Trebuie să prindem tramvaiul... mă rog, funicularul.

- Păi, chiar dac-aș da de un ghețar în deșert, pentru mine ar fi tot una, mărturisi Jones, cu un aer

năucit. Teatru? Care teatru? Doamne, sunt total pe dinafară!

- Asta-i tot ce dorești? Kramer își redobândise calmul și sângele rece, caracteristic ofițerului de carieră. Atât? Doar carnetele alea?

- Mda, cam atât. O listă frumușică de nume și adrese interesante, pentru lectura de seară a lui M.I.6.

- Deci, asta era. Prin urmare, indivizii de față n-au mințit când și-au declarat identitatea?

- Erau suspecti, îi verificam de câteva săptămâni. S-au produs scurgeri de informații secrete de mare importanță, în vreme ce primeam date false, ori lipsite de semnificație. După două luni de cercetări, am reușit să depistăm canalele de transmitere în ambele sensuri, și astfel am ajuns la sectoarele de care răspundeau ei. Nu dispuneam însă de dovezi palpabile - nu eram nici măcar siguri dacă aveam de-a face cu un singur trădător sau cu mai mulți, darămite care anume era vinovatul. Oricum, ar fi fost inutil să-l dăm în vileag fără a-i afla mai întâi agenții de legătură din țară și din străinătate. Așa că... hm... ne-am gândit la formula asta.

- Mai curând, ideea dumitale, așa-i? interveni Rosemeyer.

- Are vreo importanță? întrebă Smith, sec.

- Ce-i drept, n-are; mai există, totuși, ceva, continuă Rosemeyer, cu un surâs vag. La întrebarea colonelului Kramer dacă numai carnețelele acelea te interesează, dumneata ai răspuns: „Mda, cam atât”, sugerându-ne că ar mai fi și altceva la mijloc. Cu speranța că ai prinde doi iepuri deodată, mă inviți, cumva, să te însoțesc?

- Dacă asta e convingerea dumneavoastră, domnule mareșal, înseamnă că a venit momentul să predați ștafeta altcuiva, îl lămuri Smith, fără menajamente. N-am nici cea mai mică intenție să vă leg fedeleș și să vă car în spinare dincolo de Alpi. Singura modalitate de a vă lua cu mine ar fi sub amenințarea armei, dar tare mă tem că sunteți un om de onoare, pentru care patria e mai presus de propria-i piele. Dacă v-aș amenința acum cu împușcarea în situația că n-ați vrea să mă urmați, nimeni dintre cei de față nu se îndoiește că ați rămâne pe scaun, neclintit. Așadar, suntem nevoiți să ne despărțim.

- Curtoazia nu-ți dezmente logica, îi răspunse Rosemeyer, cu un surâs amar. Regret că n-am dat dovadă de aceeași perspicacitate, în urmă cu câteva minute, când am discutat chestia asta.

- Nu știu dacă situația ar fi fost diferită.

- Dar... și atunci, cum rămâne cu colonelul Wilner, șeful serviciului secret al mareșalului Kesselring? Doar nu-i... băigui Kramer.

- Liniștește-te! Willi-Willi nu-i în serviciul nostru. A fost de bună credință, fiind convins că sunt agentul vostru dublu numărul unu din Italia. Îi furnizez informații - false, inutile sau depășite - de aproape doi ani. Fii, te rog, amabil și transmite-i chestia asta din partea mea.

- Un soi de agent triplu, pricepi? interveni Schaffer, explicând: Mai mult decât un agent dublu, e un grad superior.

- Heidelberg? întrebă Kramer.

- Doi ani la universitate. Cu sprijinul... hm... Ministerului de Externe al Marii Britanii.

- Totuși... nu văd cum...

- Regret, ne grăbim.
- De fapt, ne-am și cărat, adăugă Schaffer. Veți afla amănunte din memoriile lui Pimpernel Schaffer, care vor apare după război...

Tăcu, brusc. Ușa se dădu de perete și în prag apăru Mary, ca o statuie a amenințării, cu Mauserul pregătit de tragere. Cu un oftat de ușurare, lăsă brațul în jos.

- Cam târziu, o admonesta Smith. Începuserăm să ne facem griji din pricina ta.

- Iertați-mă, n-am putut să scap. Von Brauchitsch...

- Nu face nimic, domnișoară, sări Schaffer, cu un gest larg, ceremonios. Contați pe mine!

- Fetișcana cea nouă! șopti Kramer, uluit. Verișoara ăleia de la...

- Chiar ea, colaboratoarea mea veche în materie de informații plăcute urechilor lui Willi-Willi. Și tot ea ne-a invitat înăuntru în seara asta, îl lămuri Smith.

- Șefule, îl întrerupse Schaffer, profund îngrijorat. N-aș vrea să vă zoresc, dar...

- Îndată. Smith se adresă lui Rosemeyer, cu un zâmbet: Ați avut dreptate, carnețelele nu erau totul. Da, așa e, doresc să fiu însoțit, dar nu de dumneavoastră, domnule mareșal, ci de niște indivizi care-și păzesc pielea mai presus de orice pe lume, fiind lipsiți de orice sentiment al onoarei. Așa că mă vor însoți ăștia, explică el, indicându-i cu patul armei pe Carraciola, Thornas și Christiansen, cărora le ordonă: Drepti! Urmați-ne!

- Să ne urmeze? Unde, în Anglia? întrebă Schaffer, nedumerit.

- Pentru proces de trădare. Sarcinile mele nu o includ și pe aceea de călău... numai Dumnezeu știe câte sute sau mii de vieți au până acum pe conștiință, ca să nu-i mai pomenim pe Torrance-Smythe și Harrod. Smith îl fixă pe Carraciola cu o privire de gheață. Nu voi afla niciodată, dar cred că tu ai fost creierul operațiunii. Tu l-ai ucis pe Harrod acolo în munți. Dacă ai fi pus mâna pe codul transmisiilor radio, ne-ai fi distrus rețeaua din sudul Germaniei. Ar fi fost o mare reușită, pentru ca acolo nu s-a infiltrat nimeni... numai că arcul capcanei n-a funcționat! Așa că i-ai venit de hac și lui Smithy. Ai plecat din cârciumă imediat după ce am ieșit eu, iar el te-a urmărit, dar n-a izbutit să țină piept unui...

- Jos armele! ordonă von Brauchitsch, din prag. Nu-l văzuse și nu-l auzise nimeni intrând. Se apropie de Mary, amenințându-i pe toți cu un pistol automat de calibru mic. Smith se răsuci pe călcâie, cu Lugerul pregătit să secere intrarea, dar, într-o fracțiune de secundă își dădu seama că, din nefericire, fata era chiar pe traiectorie. Von Brauchitsch, în schimb, nu avu nici un motiv de reținere. Cavalerul curtenitor de până atunci redeveni, brusc, profesionistul rece și dur. Cu un zgomot surd, glonteile trimis de el sfâșie mâneca rochiei lui Mary, deasupra cotului, iar Smith scoase un strigăt de durere; pistolul îi zbură din mână-i rănită, izbindu-se, undeva, de o mobilă. Mary încercă să facă o mișcare, dar von Brauchitsch fu mai rapid și mai puternic. Sări și o imobiliza. Mary se zbatu, căutând să se smulgă din strânsoare. Gestapovistul îi răsuci mâna. Cu un țipăt de durere, fata scăpă arma, care se rostogoli pe podea.

Neamțul era însă cu privirea ațintită asupra lui Schaffer. Acesta își azvârli automatul.

- N-ar fi trebuit să încerci o asemenea figură, îi spuse von Brauchitsch lui Smith. Mare prostie... În situația dumitale însă, și eu aș fi procedat la fel. Își întoarse apoi privirea spre Kramer. Îmi cer scuze pentru întârziere, domnule colonel, dar domnișoara mi s-a părut cam prea neliniștită și nervoasă, nu știe mare brânză despre orașul ei natal, Dusseldorf, după cum nu știe nici că nu trebuie să se lase ținută de mână când spune gogoși, ceea ce face cam tot timpul. Dându-i drumul, o răsuci spre el și-i zâmbi. O mână superbă, scumpo, dar ce fascinante modificări de puls!

- Nu înțeleg despre ce vorbiți și puțin îmi pasă, zise Kramer. Trase un căscat prelung - acum era calm și relaxat. Bravo, tinere, bine lucrat! Dumnezeuule, încă un minut și... Se ridică greoi în picioare, se îndreptă spre Schaffer, ocolind, prudent, raza de bătaie a armei lui von Brauchitsch. Îl percheziționa, pentru a se lămuri dacă nu are arme ascunse. Nu avea. Trecu apoi la Smith, operațiunea soldându-se cu același rezultat. Ii întinse acestuia o batistă albă, pentru a-și pansa mâna. Se uită apoi la Mary și avu o ezitare; în fine, nu prea văd cum să fie ea... dar, știi eu? Anne-Marie?

- Desigur, domnule colonel. Va fi o plăcere. Ne-am cunoscut mai înainte, și-mi știe metoda, nu-i așa, iubito? Cu rânjetul ei lupesc, de frumusețe tipic ariană, Anne-Marie se repezi la Mary și-i arse o palmă răsunătoare peste obraz. Mary țipă de durere. Se clătină și se propti de perete, sprijinindu-se cu palmele. În colțul gurii i se ivi o șuviță de sânge. Ei? Ai vreo armă? răcni Anne-Marie.

- Anne-Marie! protestă Kramer. De ce trebuie tu să...

- Știu eu cum trebuie să mă port cu de-alte astea, spioane infame și, pe deasupra, tâmpite! Se întoarse spre Mary. Se pare că nu le place să vadă pe viu cum obțin eu rezultate în muncă. Marș înăuntru!

O înșfacă de păr și o târî după ea către o ușă laterală. Deschise și o îmbrânci înăuntru. Se auzi bufnitura unui trup prăbușit la podea, pe urmă un geamăt. Anne-Marie trânti ușa. Urmă o serie de bușituri și icnete. Von Brauchitsch le ordonă cu un gest, lui Smith și Schaffer, să se dea înapoi, iar el se așează pe brațul fotoliului. Zgomotele luptei ce se desfășura alături îi făceau să tresară. Se adresă lui Kramer, pe un ton sec:

- Am impresia că juna ar fi preferat s-o percheziționez eu. Falsa pudoare are și ea o limită.

- Mă tem că în entuziasmul ei, Anne-Marie dă uneori drumul căruței la vale, recunoscui Kramer, cu o grimasă de dezgust.

- Uneori? Von Brauchitsch tresări din nou la auzul celor ce se petreceau dincolo: un trup bușit de perete, un țipăt, sughițuri de plâns - după care se așternu tăcerea. De fiecare dată, îl corectă el. Când te gândești că cealaltă fată e la fel de tânără și de frumoasă ca ea...

- S-a isprăvit, oftă Kramer. Își întoarse privirea spre Smith și Schaffer. O să ne ocupăm mai întâi de mâna rănită, pe urma... hm... Un avantaj al castelului nostru e că are temnițe berechet... Tăcu brusc, ochii i se îngustară, iar umerii i se lăsară. Rosti rar, cu voce scăzută: Căpitane von Brauchitsch, ești un om mult prea capabil ca să te

pierdem. Se pare că ne-am irosit sentimentele de compasiune pe cine nu merita. La nici doi metri de dumneata, ai o armă ațintită în ceafă.

Cu mâna în șold, von Brauchitsch se răsuci lent și privi peste umăr într-adevăr, o mână fermă ținea un Lilliput 21 automat îndreptat asupra lui. Rămase ținut sub privirea ochilor negri care-l fixau cu răceală. De n-ar fi fost șuvița minusculă de sânge de pe buza crestată și părul ciufulit, Mary arăta ca-n zilele ei cele mai bune.

- Orice părinte are datoria sacră de a-și încuraja copila să ia lecții de judo, decretă, emfatic, Schaffer, confiscându-i lui von Brauchitsch pistolul. Își recuperează Schmeisserul, se duse la ușa cea mare a salonului și o încuie. Prea mulți indivizi își fac apariția aici fără să bată, comentă el. Se întoarce și aruncă o privire în odaia de alături. Fluieră a mirare și-i zise fetei, rânjind: Bine că m-am orientat asupra alteia. Nu mi-ar plăcea să fiu însurat cu una ca tine, după ceea ce faci când îți ieși din sărite. Aici avem o veritabilă infirmerie. Pansează-l pe maior cum știi mai bine, eu îi păzesc pe ăștia. Săltându-și Schmeisserul pe umăr, zâmbi, încântat: Ohoho, frățioare, și cum am să ți-i mai păzesc!

Se ținu de cuvânt în timp ce Mary, în cămăruța în care Anne-Marie tocmai pășise înfrângerea vieții ei, se ocupa de rana lui Smith, Schaffer își adună munițiile pe unul din fotolii. Luând ca post de observație un loc lângă cămin, își turnă puțin coniac, din care sorbi delicat. Din când în când, le arunca prizonierilor câte un surâs încurajator. Nimeni nu-i întoarce însă zâmbetul. Le era limpede că dincolo de nonșalanța pe care o afișa și de aerul său de zeflemist cumsecade, aveau de-a

face cu un tip sigur de sine, competent și cu sânge rece, care, dacă împrejurările ar fi cerut-o, n-ar fi ezitat o secundă să apese pe trăgaci. Când te afli în bătaia unui pistol automat marca Schmeisser, e foarte greu să stabilești relații cordiale cu posesorul lui.

Însoțit de Mary, care căra o tavă acoperită cu tifon, în salon își făcu apariția Smith, palid, cu mâna înfășurată într-un bandaj gros. Schaffer se uită, întrebător, la Mary.

- Cam urâtă, rana?

- Două degete zdrobite, degetul mare și arătătorul. Am făcut tot ce-am putut, dar mă tem că va fi nevoie de intervenția unui chirurg.

- Dacă voi supraviețui după primul ajutor dat de Mary, filozofă Smith, cu glas tare, înseamnă că pot să scap în orice situație. Avem însă o altă mică urgență de rezolvat legată de numele și adresele din carnețelele astea, explică el, bătându-se cu mâna validă peste buzunarul de la piept. Într-o oră - două, le putem transmite în Anglia, încă pe atâta și agenții aflați acum vor fi ridicați. Cât despre voi, se adresează el celor de pe canapea și din fotolii, întrucât ați putea să-i avertizați pe trădători mult mai repede, trebuie să luăm măsuri pentru a ne asigura de discreția voastră vreme de câteva ceasuri.

- Ne-am putea asigura pe vecie, șefule, sugeră Schaffer pe un ton alb.

- Nu-i neapărat necesar. După cum ziceai mai adineaori, avem la dispoziție un veritabil dispensar, îi răspunde Smith ridicând tifonul de pe tava cu sticlute și seringi hipodermice. Luă o sticlută și citi, cu glas tare: neambutal. Nici măcar nu simți înțepătura acului. Avem destul pentru gazde...

- Neambutal! Kramer se holbă la el. S-o credeți voi c-am să mă las.

- Mă rog, dacă n-o să te lași, o să crăpi, i-o întoarse Smith, cât se poate de convingător. Iar pe astea trei canalii le luăm cu noi...

Capitolul 9

Ajuns în dreptul ușii cu inscripția „RADIO RAUM”, Smith ridică mâna, ordonând liniște. Îi fixă cu privirea pe cei trei prizonieri furioși și le zise:

- Să nu vă faceți vreo iluzie că veți reuși să transmiteți informații sau da alarma. Nu țin cu tot dinadinsul să vă car înapoi, în Anglia. Locotenent Schaffer, am impresia că le-am mai putea limita întrucâtva libertatea de mișcare.

- Ce-i drept, e drept, așa e, încuviință Schaffer, trecând la acțiune. Rupându-le, fiecareia, nasturii de sus ai tunicii și trăgându-le-o, apoi, pe spate, în jos, până la coate, adăugă, suav: Asta o să le îngreuneze, pentru o vreme, mișcarea brațelor.

- Dar nu și a picioarelor. Ferește-te de ei, nu-lăsa să se apropie, o sfătui Smith pe Mary. Sunt în stare de orice, căci nu mai au nimic de pierdut. E-n regulă; locotenente, ești gata?

- Gata. Acum!

Tânărul apăsă clanța încet, fără zgomot. Ușa se deschise într-o încăpere spațioasă, bine luminată, dar sumbră ca înfățișare. Singurele piese mai importante de mobilier erau o masă uriașă, așezată în dreptul ferestrei, și pe ea un transmițător radio, într-o carapace de metal strălucitor, ce ocupa aproape întreaga suprafață, în rest, două scaune și un dulap de birou, cu sertare. Atât și nimic altceva, nici măcar un covor. Ghinionul lor, fiindcă le-ar fi acoperit pașii. În clipa în care Schaffer se strecura, tiptil, în odaie, operatorul fuma liniștit, cu spatele la ușă, delectându-și urechea cu vesele melodii vieneze. La auzul unui scârțâit de podea, sau, poate,

cine știe, alertat de un al șaselea simț, se răsuci brusc și sări în picioare. Reflexele îi funcționară ireproșabil. Concomitent cu ridicarea brațelor, în semn că se predă, se deplasă ușor spre dreapta și apăsă cu talpa... Pe coridor, se declanșa urletul strident al soneriei de alarmă. Dintr-un salt, Schaffer fu lângă el. Sub lovitura patului de armă, operatorul se prăbuși fără cunoștință. Prea târziu, însă. Alarma nu mai contenea.

- Taman ce ne lipsea, șuieră Smith, scos din minți.

leși în goană pe culoar, căutând soneria. O găsi la câțiva pași mai încolo și izbi, furios, geamul de protecție cu tocul pistolului. Cioburile zăngăniră, iar urletul încetă brusc.

- Înăuntru, cu toții! Repede! ordonă Smith, făcându-le semn spre camera de transmisii. Rotindu-și ochii împrejur, zări o ușă laterală, la dreapta. Iute, Mary, vezi ce-i acolo! Schaffer, bagă de seamă ce faci!

- Am înțeles, prințe, îngăimă Schaffer, postându-se în prag. Ne-am fi descurcat și fără asta, șefule.

- Ne-am descurca noi mult mai bine fără multe alte chestii. Ei, ce-i acolo? Întrebă pe Mary.

- Pare a fi o debara pentru aparatură radio, piese de schimb, cam așa ceva.

- Tu și Jones băgați-i înăuntru, acolo, pe ăștia. La cea mai mică mișcare, lichidați-i!

Jones își privi arma:

- Eu nu-s militar, domnule.

- Am o știre caldă pentru dumneata: nici eu, îi replică Smith.

Se așeză iute în fața transmițătorului și se apucă să cerceteze complicatul tablou cu cadrane, butoane și mânere. Rămase așa câteva secunde lungi, fără a scoate nici un cuvânt.

- Știi să umbli la el, șefule?

- Ți-ai și găsit momentul să mă întrebi! O să aflăm în curând, nu? Răsuci butonul pe care scria „Emisie”, selectă banda de ultrascurte și fixă scala pe frecvența de transmisie: Broadsword cheamă pe Danny Boy, Broadsword cheamă pe Danny Boy! Mă auzi? Mă auzi?

Nici un răspuns, nici un semnal. Smith modifică frecvența de transmisie cu o fracțiune și repetă apelul. O nouă tăcere. Încă o dată și apoi încă o dată. La a șasea sau a șaptea încercare, tresări și se răsuci spre ușă, la auzul unei rafale. În prag, Schaffer se aruncase la pământ; din țeava Schmeisserului ieșea un fir de fum.

- Am avut niscăi oaspeți, șefule, se scuza Schaffer. N-am ucis pe nici unul, vă rog să mă credeți, dar un exces de adrenalină tot le-am provocat.

- Broadsword cheamă pe Danny Boy, insistă Smith, cu sufletul la gură. Broadsword cheamă pe Danny Boy! Pentru Dumnezeu, de ce n-or fi răspunzând?

- Ăștia de-aici n-au cum să dea colțul culoarului fără să-i sfârtec în două, îl lămurii Schaffer, cu nonșalanță, de pe podea, unde rămăsese în incomoda poziție culcat. Pot să-i țin până la Crăciun, așa că nu-i nici un zor.

- Broadsword cheamă pe Danny Boy, repetă Smith, pe un ton de parcă l-ar fi implorat pe Danny

să-i răspundă odată. Oare cât răgaz avem până nu ne întrerupe cineva curentul?

- Of, ce naiba, Danny Boy, de ce nu răspunzi? făcu la rându-i, Schaffer.

- Danny Boy îl cheamă pe Broadsword, țâșni de-odată o voce din cutia de radio, atât de limpede, de parcă ar fi vorbit din odaia de alături. Danny Boy...

- O oră, îl întrerupse Smith pe Danny Boy. Mă auzi? O oră! Terminat.

- Te-am auzit. Ai obținut ce trebuia, Broadsword? Terminat.

Smith recunoscuse timbrul de neconfundat al viceamiralului Rolland.

- Da, tot.

- Ești absolvit de păcate. Mama Machree o ia din loc chiar acum ca să-ți iasă în cale. O nouă rafală îl nedumeri pe viceamiral. Ce-a fost asta?

- Rupere de nori, trăsnete, răspunse Smith, fără a se mai osteni să închidă aparatul. Terminat. Se ridică iute, se dădu puțin înapoi și-și descarcă pistolul în transmițător. Din pricina reculului, chipul i se schimonosi de durere. Mâna zdrobită îl ardea cumplit. Nimeni nu va putea repara vreodată radioul ăsta. Îi aruncă lui Schaffer o privire furișă.

Deși încordat, americanul avea o mină calmă. Era clar că nu făcea parte din categoria celor care au nevoie de vorbe de îmbărbătare, pentru a fi scoși din apatie sau ajutați să-și înfrângă spaima. Maiorul se duse la fereastră și o deschise, folosindu-se de mâna stângă.

Luna era aproape complet ascunsă sub un nor negru. O rază anemică lumina, vag, valea. Începuse iar să fulguie. În frigul năpraznic, aerul îi dădu

senzația unei stranii materialități. În încăpere năvăli un ger polar.

Constată că se aflau tocmai în partea cealaltă a castelului, în aripa de răsărit, de unde nu se vedea stația de teleferic. Poalele stâncii vulcanice erau învăluite în beznă, astfel că nu se zăreau nici patrule, nici câini de pază. Oricum, ce mai conta, n-aveau de ales, trebuiau să lupte pentru a se salva. Smith scoase din trusă frânghia de nailon și-i legă strâns capătul de unul din picioarele metalice ale mesei pe care trona transmițătorul radio. Aruncă apoi sulul pe fereastră, iar cu palma stângă șterse stratul de omăt de pe pervaz și de pe zidul de dedesubt, până unde putu să-și întindă brațul. N-ar fi fost deloc nevoie de un neobișnuit simț de observație pentru ca urmele să le fie remarcate. Oare frânghia era suficient de lungă pentru a ajunge pe sol? Își reprimă, însă, gândul. Mai avea vreo importanță?

Se depărtă de la fereastră și se duse la ușa păzită cu strășnicie de Schaffer, rămas în poziția culcat.

- Hai, e momentul să tragem obloanele, zise, constatând cu satisfacție că broasca uriașă, tip „Schloss Adler”, avea cheia pe dinăuntru.

- Doar o clipă, să se mai ivească o mutră-două și să-i mai băgăm nițel în sperieți, îl rugă Schaffer. Ultimul flăcăiaș a apărut în capătul culoarului acum două minute: Dacă mai vine unul să se holbeze înapoi, mai arde băiatul o salvă și mai câștigăm două minute - atât cât ne trebuie să ne dăm drumul pe sforărică și să ne luăm tălpășița.

- Mda, nu mi-a dat prin minte. O nouă rafală de aer polar pătrunse în odaie. Smith se zgribuli. Brr, năpraznic frig!

- Ați pierdut sânge, îi reaminti locotenentul, după care adăugă, pe un ton lipsit de compătimire: Și când mă gândesc la coniacul ăla pe care l-ați turnat pe gât cu ghiotura! Când se deschid porii... Brusc, încremeni cu obrazul lipit de țeava Schmeisserului. Dați-mi lanterna dumneavoastră, rosti el, în șoaptă.

- Ce-i?

- Discreție. Schaffer aprinse lanterna și o împinse pe podea, cât putu de departe. Socot că dacă aș fi în pielea lor, m-as purta și eu discret. De după colț, manevrează un baston de care au fixat o oglindă, numai că n-au nimerit unghiul potrivit.

Din ușă, Smith își întinse, precaut, gâtul și reuși să zărească obiectul, doar cu o fracțiune de secundă înainte ca acesta să dispară după colț, pesemne pentru a fi reglat din nou. Bastonul reapăru după câteva clipe, de data asta cu oglinda proptită la 45 de grade. Schaffer trase. Bastonul și oglinda se făcură zob. Se ridică în picioare și ținti în unicul bec aprins de pe culoar. Acum, singura sursă de lumină rămăsese lanterna de pe jos, așezată în așa fel încât nemții nu aveau cum să vadă camera de transmisii, din poziția lor, nu se putea nici măcar distinge dacă ușa era închisă sau deschisă.

Cei doi se retraseră în încăpere. Schaffer răsuci ușor, fără zgomot, cheia, după care o îndoi cu patul armei, fixând-o, definitiv, în broască.

Se scurseră două minute de așteptare. Auziră voci îngrijorate, urmate de tropăituri de cizme. Intrară iute alături, în cămăruța cu piese de schimb,

lăsând ușa întredeschisă pentru a avea cel puțin un firicel de lumină;

- Mary, tu, împreună cu domnul Jones, veți răspunde de Thomas, șopti Smith. Îl escortați cu pistolul la tâmplă.

Pe Christiansen și-l rezervă sieși și-l obligă să îngenuncheze, sub amenințarea automatului proptit în ceafă. Schaffer îl avea în grijă pe Carraciola, pe care îl înghesui de perete, lipindu-i țeava Schmeisserului de buze. Locotenentul rânjea, vesel, iar dinții îi sclipeau în întuneric ca o dungă palidă de lumină. În odăiță plutea o liniște de cavou.

Nici o asemănare între bătrânul soldat interpelat de von Brauchitsch în curte și cei șase nemți care năvăliseră la ușă. Erau niște „duri”. Ca membri ai trupelor de elită ale vânătorilor de munte, fuseseră supuși unor antrenamente speciale. Nimeni nu se apropie de clanță. Eficiența asaltului avea să demonstreze, cu prisosință, pregătirea lor, militară pentru a face față unor asemenea situații. Riscul fu eliminat.

La un semn al locotenentului major, unul din soldați făcu un pas înainte și-și descarcă pistolul în ușă, pe o diagonală și pe cealaltă. Un al doilea decupa cu gloanțele un cerc și împinse cu patul armei petecul de lemn din mijloc. Al treilea aruncă cu precizie, prin gaură, două grenade armate, în timp ce altul trase în broască. Soldații săriră în lături, de-o parte și de alta a ușii, adăpostindu-se. Grenadele explodară aproape simultan, iar fumul se răspândi pe coridor. Se năpustiră înăuntru. Orice precauție era, de-acum, inutilă, căci nimeni n-ar fi putut supraviețui unei asemenea explozii într-un

spațiu atât de mic. După un moment de derută și de confuzie generală, în fumul albăstrui, acru, din odaie, locotenentul se repezi la geamul deschis, prin care pătrundea un puternic curent de aer rece. Cercetă cu lanterna frânghia care atârna în gol și se aplecă peste pervaz. Ochii-i lăcrimau, își frecă pleoapele și-și încorda privirea, străduindu-se să deslușească ceva în hăul de dedesubt. Fascicolul lanternei ajungea cam până la jumătatea stâncii vulcanice. Nu se vedea nimic. Smuci frânghia cu putere, efort inutil, căci se dovedi a fi ușoară. Observă atunci că zăpada fusese ștersă de pe pervaz și trase o înjurătură.

- Au șters-o! Trebuie că au și ajuns jos. lute, la cel mai apropiat telefon, răcni el.

- Așa, vasăzică... Schaffer ascultă, atent, tropăitul repezit al cizmelor care se îndepărtau. Coborî arma. Bravo, băiete, ai fost cuminte, îl laudă el pe Carraciola, cu un zâmbet aprobator, îmboldindu-l de la spate, cu arma, să iasă.

Trecură împreună alături, în camera de transmisii radio.

- N-o să le ia prea mult timp ca să descopere absența oricăror urme de pași pe zăpadă, reflectă Schaffer.

- O să le ia și mai puțin ca să vadă că a dispărut și frânghia, completă Smith care, ignorând durerea chinuitoare din mâna rănită, se apucă să strângă nailonul la loc. O să avem nevoie de frânghiuța asta, ca și de alte niscai „distracții” băiețești.

- În ce mă privește, eu m-am distrat strașnic și până acum.

- la cu tine patru, cinci explozibile, pe care le poți detona de la distanțe diferite. Amorsează-le în câteva camere de pe coridor.

- Sosesec „distracțiile”! Schaffer scoase niște explozibile din trusă, tăie fitilele cu ardere lentă la lungimi diferite și le fixă scăpărătoarele. Zis și făcut!

leși. Primele trei odăi erau încuiate, dar nu-și irosi nici vremea, nici prețioasele muniții ca să pătrundă în ele. În schimb, următoarele cinci uși erau descuiate. În cele trei dormitoare, înșiruite la rând, plasă încărcătura într-o fructieră de porțelan de Dresda, sub un chipiu, de pe un fotoliu și sub o pernă. În a patra încăpere - o sală de baie - o ascunse sub scaunul de closet, iar în a cincea, sus, pe un raft, lângă un teanc de cartoane ce promiteau să ia foc rapid.

Între timp, Smith îi scosese pe ceilalți din fumul greu, înecăcios, pe coridor, unde aerul era ceva mai respirabil. Așteptându-l pe Schaffer, ochii îi căzură pe materiale contra incendiilor instalate pe un podium, puțin mai încolo, lângă perete: un stingător mare, cu bioxid de carbon, câteva găleți cu nisip și o toporișcă, îl încolți un gând...

- Dar știi că te streкори, domnule maior, îi zise Mary, sfortându-și un zâmbet, printre lacrimile șiroaie. Avea ochii înroșiți și chipul palid ca o coală de hârtie. „Distracții”, ziceai, nu? Până ce și eu, care nu mă pricepe deloc, m-am gândit la asta.

Smith schiță cu greu un surâs. Mâna îl ardea cumplit. Încercă ușa de lângă echipamentul de pompieri, pe care se afla inscripția „AKTEN RAUM”

- Arhiva. Era, evident, încuiată. Cu stânga, propti țeava Lugerului în broască. Apăsă și intră.

Aspectul încăperii justifica, întrutotul, inscripția. Pereții erau acoperiți, de jur împrejur, cu rafturi până în tavan, pline de dosare și documente. Smith trase în sus fereastra ghilotină, ca să se facă curent, apoi împrăstie pe jos conținutul unor dosare și scapără un chibrit. Hârtia se aprinse de îndată, iar văpăile se înălțară în câteva clipe.

- De ăsta ați uitat, așa-i? În prag apăru Schaffer, căznindu-se cu un stingător uriaș. Hop-hop, ferțiți capetele! răcni, aruncând aparatul pe geam.

Flăcările se întetiseră. Afumat ca un coșar, Schaffer își croi cu greu drum înapoi, spre ușă, se împleticea, iar părul și hainele începuseră să miroasă a pârlit. De undeva, de departe, din fundul castelului, izbucni sunetul strident al unei sonerii de alarmă.

- La naiba, ce mai e și asta? Brigada de pompieri? întrebă Schaffer, disperat.

- Cam așa ceva, răspunse Smith, pe un ton sumbru. Cum de n-am verificat mai înainte? Acum ne-au reperat.

- Vreun dispozitiv de control al temperaturii conectat la sistemul de alarmă?

- Bineînțeles. Haidem.

O luară la goană pe coridorul principal, mânându-i pe prizonieri de la spate. N-apucară să coboare bine treptele până la primul palier când, din curtea castelului, răzbătură până la ei strigăte și tropăituri. Soldații alergau spre clădire.

- Lute, intrați aici! ordonă Smith, indicându-le o nișă din dosul unei draperii. Of,...am uitat ceva! Se răsucii pe călcăie și fugi înapoi.

- Unde naiba s-a mai... Dar Schaffer își înghiți, vorbele, fulgerat de gândul că în câteva clipe aveau să dea nas în nas cu gărzile. Îl împuse pe ostatecul de lângă ei cu țeava armei: Mișcă, bagă-te colo, după perdele! În semi-întunericul din nișă, își schimbă Schmeisserul cu Lugerul silențios. Să nu vă dea dracu prin minte să vă foiți, îi avertiză el, sau măcar să atingeți draperia, că vă lichidez, și în hărmălaia asta, n-o să audă nimeni cum vă luați tâlpășița pe lumea aialaltă.

Stătură toți smirnă. Gâfâind, soldații tropăiră pe lângă ei și se năpustiră pe scări, în sus; se opriră, însă, brusc. După răcnetele care urmară, era clar că la vederea flăcărilor, fuseseră copleșiți de dificultatea misiunii pe care o aveau de îndeplinit.

- Situație de urgență! Sergent, du-te la telefon! se auzi vocea locotenentului major care condusesese operațiunea de descindere în camera de transmisii radio. Detașament, pas forțat! Aduceți salopete și stingătoare! Unde-o fi colonelul Kramer? Caporal, caută-l pe colonel!

Fără a-i mai da răspunsul regulamentar, caporalul o luă la goană pe scări, în jos, de-i scăpărau blacheurile. Zgomotul pașilor se pierdu în târâitul strident al soneriei de alarmă. Schaffer se încumetă să arunce un ochi printr-o crăpătură, a draperiei: Smith alerga în vârful picioarelor.

- Unde naiba ați fost? șuieră tânărul, încrâncenat.

- Haideți, ieșiți de-acolo! ordonă Smith, agitat. Nu, Jones, nu pe-acolo, ții neapărat să te războiești cu tot regimentul de vânători de munte care urcă acum? O luară pe culoarul care ducea în aripa de vest. O să folosim scara de serviciu. Haideți odată,

dați-i zor! Peste câteva clipe, aici o să fie o îmbulzeală și o forfotă ca la Piccadily Circus.

Schaffer își potrivește pasul cu al lui Smith și repetă întrebarea, de data asta pe un ton de reproș plângăreț:

- Ei, și până la urmă, unde Dumnezeu ați fost?

- Individul pe care l-am lăsat legat în biroul de lângă centrala telefonică. Arhiva e chiar deasupra. Mi-am amintit în ultima secundă. L-am dezlegat și l-am târât afară, pe coridor. Ar fi ars de viu.

- Cum? De-aia v-ați...!? Schaffer era uluit la culme. Nu vă scapă nici măcar amănuntele cele mai lipsite de importanță, ai?

- Punctul tău de vedere. Amicul nostru care zace pe culoar nu ți-ar împărtăși părerea. Dreapta; copii, coborâți treptele alea și pe urmă o țineți tot înainte. Mary, știi care-i ușa.

După cincisprezece pași de la capul scării, Mary se opri. Smith aruncă o privire fugară pe fereastra din stânga sa. Flăcările și trombele de fum care ieșiseră prin ferestre și ambrazuri învăluiseră turnul dinspre nord-vest. Jos, în curte, zeci de soldați alergau învălmășindu-se. Un singur om stătea nemișcat: pilotul elicopterului. Aplecat peste motor, îl studia cu maximă concentrare. Deodată, Smith îi surprinse un gest de furie, îndreptându-se din șale, pilotul își ridicase pumnul în direcția turnului în flăcări.

Maiorul se întoarse către Mary:

- Ești sigură că aici e odaia? Două etaje sub fereastra pe care am intrat?

Mary încuviință din cap și șopti:

- Negreșit.

Smith încercă clanța, încuiat. Cum nu mai aveau - timp pentru șperacle sau alte „manevre delicate”, propti țeava Lugerului în broască și apăsă pe trăgaci.

Caporalul trimis să-l caute pe colonelul Kramer se izbi de același obstacol: ușa „salonului auriu” era încuiată. Când ieșise ultima oară de-acolo, împreună cu Smith, Schaffer avusese grijă să întoarcă cheia și apoi s-o arunce pe o fereastră din apropiere. Caporalul ciocăni respectuos. Nici un răspuns. Bătu mai tare. Tăcere, împinse puternic ușa cu umărul, dar zadarnic, aceasta nu cedă. Lovi broasca cu țeava Schmeisserului, dar fără rezultat. Meseriașii care construiseră castelul își făcuseră treaba temeinic. După o ezitare, apăsă pe trăgaci, rugându-se la toți sfinții ca glonțul să nu-l nimerească cumva pe colonel, dacă acesta, ferească Dumnezeu, ațipise în vreun fotoliu situat în linie dreaptă cu gaura cheii. Colonelul, ce-i drept, dormea tun, dar în afara traiectoriei glontelui. Zăcea întins, cât era de lung, pe covor, cu capul pe o pernă. Caporalul înainta, precaut, în salon, din ce în ce mai uluit de priveliștea incredibilă care i se desfășura în fața ochilor. Mareșalul Rosemeyer zăcea alături de colonel. Von Brauchitsch și un sergent erau lungiți, fiecare în câte un fotoliu, cu capetele spânzurând într-o parte. Anne-Marie, despletită și smotocită bine, o Anne-Marie într-o ipostază inedită, „ațipise” pe o canapea.

Mișcându-se în transă, caporalul se apropie de Kramer și îngenunche lângă el. Îl zgâlțâi de umăr, mai întâi ușor, apoi din ce în ce mai tare. În cele din urmă, își dădu seama de inutilitatea efortului.

Observă că bărbații erau fără vestoane și că toate persoanele din încăpere, inclusiv Anne-Marie, aveau mâneca stângă suflecată până la cot. Rotindu-și lent privirile în jur, zări, în sfârșit, tava cu flacoane și seringi. Se dumiri și o zbughi pe ușă cu viteza unui concurent favorit în proba olimpică de o sută de metri.

După ce legă strâns capătul frânghiei de nailon de piciorul patului, Schaffer trase în sus fereastra-ghilotină și aruncă sulul peste pervaz. Contemplă valea cu un aer de deznădejde. În depărtare, la marginea satului, pâlpâiau, mocnit, ultimele rămășițe ale clădirii ce fusese, nu de mult, o gară. Luminile așezării se vedeau clar. Jos, în dreapta, zări patru soldați care asigurau paza, fiecare însoțit de un câine. Kramer nu vorbise aiurea când le zisese că paza din jurul castelului fusese dublată. Ridicându-și privirea, înțelese de ce putea distinge atât de limpede siluetele celor de jos: fulgii se cerneau rar, iar luna, ce-și făcuse din nou apariția dindărătul unui nor negru, înainta printre stele, pe o mare de cer senin.

- Mă simt ca mielul pierdut, șefule, se lamenta Schaffer, în vreme ce sub noi, colo, pândește o haită de lupi...

- Lupii ca lupii, dar chiar cu o baterie întreagă de reflectoare ațintite asupra ferestrei, tot trebuie s-o întindem, i-o reteză Smith. N-avem încotro, așa că dă-i bătăi!

Schaffer încuviință din cap, posomorât, încalecă pervazul și-și dădu drumul pe frânghie, oprindu-se o clipă la auzul unei explozii înfundate, din aripa de est a castelului.

- Primul număr s-a încheiat! exclamă el, brusc înveselit. Bang! S-a dus și fructiera de Dresda. Sper, adăugă el, în grabă, că nu se afla nimeni în toaleta de alături, unde s-a petrecut explozia.

Nervos, Smith dădu să-i răspundă, dar nu mai avu cui. Schaffer se opri în picioare, pe acoperișul stației, la cinci metri mai jos. Maiorul se cațără, anevoie, peste pervaz, își înfășură frânghia în jurul brațului drept, lăsându-și toată greutatea pe stângul. Se uită la Mary. Fata îi răspunse cu un zâmbet încurajator, dar chipul ei trăda o cu totul altă expresie, când își întoarse privirea spre cei trei indivizi aliniați cu fața la perete și mâinile încrucișate la spate. Ce-i drept, îi mai păzea și Carnaby, alias Jones, numai că, în mâinile sale, arma arăta ca un obiect gata-gata să se răsucească împotriva-i și să-l muște.

Smith alunecă pe frânghie și poposi alături de Schaffer. Se ghemuiră pe vine, pentru a reduce la maximum riscul de a fi observați. Pe o porțiune de circa trei metri de la zid, suprafața acoperișului era dreaptă, după care se cobora brusc, într-un unghi de treizeci de grade. Contemplând, gânditor, povârnișul abrupt, Smith rosti:

- N-aș vrea să mai trecem prin ce-am trecut când am „aterizat” aici. Ne-am descurca bine cu un piton zdravăn, pe care să-l batem în zidul castelului, colo, sau în acoperiș, să putem lega frânghia de el.

- Nu-i nevoie de nici un piton. Ia uitați-vă! Schaffer scormoni zăpada cu degetele, scoțând la iveală un mănunchi de cabluri subțiri, sub care se aflau bare de fier, deasupra unei plăci de sticlă, de circa 60 de centimetri pe 30. Cred că-i un luminator. Barele astea mi se par destul de solide.

Își încleștă ambele mâini de una dintre ele și trase, cu toată forța. Bara nu se clinti. Smith o apucă și el, cu stânga. O zgâlțâiră împreună, dar nimic. Rânjind, încântat, Schaffer legă frânghia strâns, într-un nod sigur. Smith se așează și puse mâna pe coardă, dar celălalt îl opri cu un gest autoritar, prinzându-l de încheietură:

- Nu, în nici un caz, protestă el, ridicându-i cealaltă mână, cu bandajul îmbibat tot de sânge. O să căpătați Crucea Reginei Victoria cu altă ocazie, că acum n-aveți nici o șansă. De data asta, o s-o primesc eu. Parcă mirat de ce-i ieșise din gură, adăugă: Vorbești prostii, Schaffer, măi băiete!

Își scoase trusa pe care o purta la gât, se târî până la linia de unde acoperișul se înclina brusc și-și dădu drumul ușor, să alunece, ținându-se de coardă. Ajuns la muchia acoperișului, se răsuci cu infinită precauție, întorcându-și capul în jos. Se mai lăsă să alunece puțin, doar câțiva centimetri, până ce reuși să aibă în raza privirii întreg peisajul de dedesubt.

Descoperi că se aflau chiar deasupra unuia dintre cablurile de teleferic, la vreo șaptezeci de metri de sol. Zări, din nou, de data asta în stânga, santinelele și câinii, cum își croiau anevoie, drum printre nămeți, îndreptându-se spre intrarea principală a curții castelului. Schaffer își dădu astfel seama că alarma fusese recepționată peste tot și că fiecare soldat era mobilizat, fie la stingerea incendiului, fie la acțiunea de urmărire, a celor care-l provocaseră. Prin urmare, raționa el, apucaseră să cerceteze terenul de sub fereastra camerei de transmisii, radio și constataseră, deci, absența urmelor pe stratul imaculat de nea...

Se uită în sus. După cum se așteptase, la creneluri nu se profila nici o siluetă, din moment ce logica indica prezența dușmanului în interiorul castelului. Riscă, și mai lunecă puțin la vale. Era musai să afle dacă în stația telefericului se afla cineva, vreun mașinist sau paznic, și dacă da, cum ar reuși el oare să-l lichideze, în condițiile în care trebuia să-și mențină echilibrul, cu pistolul într-o mână, iar cu cealaltă, agățat de frânghie? Nu-și putea da seama. Serviciile strategice, unde făcuse antrenamente intensive, prevăzuseră tot soiul de situații năstrușnice, mai puțin însă ipostaza acrobatului de circ care merge pe sârmă, sub cupolă, legat la ochi. Cu gura uscată și inima bătându-i de să-i spargă pieptul, spânzurat cu capul în jos, în pericol de a scăpa, de emoție, coarda din strânsoarea mâinilor, tânărul își adună toate puterile, își încorda atenția, străduindu-se să deslușească ceva prin geam.

Nu părea a fi nimeni în stație, doar dacă nu se ascunsese cumva atât de bine, încât să nu poată fi zărit din afară. Logica excludea prezența oricărei persoane. Ce rost ar fi avut să se ascundă? După toate probabilitățile, fuseseră chemați cu toții la castel, să dea o mână de ajutor pompierilor și gărzilor. Dinspre partea asta, deci, nu era nicidecum motiv de îngrijorare, își zise, nevăzând altceva decât cabina și uriașele mașinării, acționate de baterii masive. Constată, în schimb, cu dezamăgire, că n-avea decât o singură posibilitate de a pătrunde în stație. De coborât pe frânghie exclus pentru simplul motiv că acoperișul, cu cornișa atârând în afară, în stilul arhitecturii alpine tradiționale, depășea latura podelei cu cel puțin doi metri. Unica soluție rămânea

să-și dea drumul mai întâi pe cabina telefericului și, de-acolo, să plonjeze în interior. Schaffer n-avea vreme de pierdut, ca să-și analizeze șansele de a face față efortului fizic cerut de o asemenea operațiune. Cum-necum, trebuia să reușească, n-avea de ales!

Cu o infinită precauție, se cațără înapoi, pe coardă, târându-se încet de tot pe povârnișul acoperișului și se opri cam la un metru de muchie, își desprinsе tălpile de pe frânghie și se răsuci într-un unghi de o sută optzeci de grade, astfel că ajunsе din nou cu fața în jos și picioarele bălăbănindu-i în gol. Ridică ochii și-l văzu pe Smith, ghemuit, cu chipul crispat de încordare. Desprinsе o mână, făcu gestul izbânzii și sări. Se propti apoi țeapăn, cu picioarele larg depărtate, lăsă frânghia și se întoarse cu burta în jos, agățându-se cu unghiile de învelișul de zăpadă înghețată. Din poziția oblică în care se găsea, își ridică gâtul, ca să se uite pe cer. Priveliștea era infinit mai reconfortantă decât peisajul din prăpastia de șaptezeci de metri. Începu cățărătul, cu forțări cumplite, veșnic sub semnul nereușitei. Doi centimetri în sus, unul înapoi. Luneca îngrozitor pe teaca de gheață murdară de lubrifiant, care mai era și înclinată într-un unghi de treizeci de grade. În asemenea condiții, înaintarea presupunea un efort aproape supraomenesc. Cu pumnii încheștați, Schaffer se țâra sprijinindu-se pe coate, iar durerea devenise de-a dreptul insuportabilă. Pentru unul ca Smith, cu o singură mână validă, cazna ar fi însemnat curată sinucidere, dar nici Mary, nici Carnaby-Jones n-ar fi făcut față încercării. La un moment dat, după ce reușise să parcurgă vreo patru metri, Schaffer își luă inima în dinți,

Încumetându-se să arunce o privire în jos, pentru a-și cântări șansele. Dacă-și dădea drumul să pice în linie dreaptă, pe podea, risca să-și fractureze ambele picioare. Dacă nu nimerea drept și devia în cădere, avea să se prăbușească în vale, de la înălțimea celor șaptezeci de metri. Când, mai târziu, și-a reconstituit clipa deciziei, și-a dat seama ce stimulent uriaș fusese revelația momentului; parcă îi picase din cer încă o pereche de brațe. După câteva clipe de amețeală, își reluă târâșul, gâfâind și asudând ca un alergător de cursă lungă în pragul epuizării totale, și al prăbușirii. Zăcu apoi preț de un minut, ca să-și mai adune, cât de cât, puterile. Brațele îi tremurau, iar tâmplele și le simțea zvâcnind, ca unui bolnav cu febră mare. După ce-și mai recapătă nițel răsuflarea, își dădu drumul pe podea. Scoase pistolul și-i ridică piedica. Se apucă să cerceteze locul, pentru a se asigura că înăuntru nu se afla nici un suflet. Se uită în dosul troliurilor, al generatoarelor: nimeni.

Următoarea sarcină fu să verifice riscurile unei apariții nedorite. Ușile masive de fier de la capătul arcadei care ducea înspre curtea castelului erau larg deschise. Sub cerul liber, merse, cu pași de pisică, pe pietrișul terasamentului până la ieșirea străjuită de o altă poartă de fier, de asemenea deschisă. Mai înainta puțin, grijuliu să nu iasă de sub cornișă și să se expună primejdiei de a fi reperat, și aruncă o privire în jur.

Curiozitatea îi fu din plin răsplătită, căci avea, într-adevăr, ce vedea. În alte împrejurări, mai propice, s-ar fi veselit nespus. În curtea interioară, forfota nebună continua, doar că acum totul părea a se desfășura sub semnul eficienței și al unei

riguroase organizări. Gesticulând și răcnind, supraveghetorii dirijau distribuirea salopetelor de pompieri, de cuplare a hidranților, de transmitere din mână în mână, a stingătoarelor și găleților cu nisip. Porțile principale rămăseseră deschise și nepăzite, căci până și santinelele fuseseră mobilizate. Ce-i drept, nici nu se simțea îmbiat să se strecoare, agale, printre ele, călăuzindu-se după steaua strălucitoare a libertății. A cuteza să o șteargă traversând curtea împânzită de vânătorii de munte ce se foiau, tropăind, peste tot, însemna sinucidere curată.

În stânga, elicopterul părăsit arăta ca o relicvă. De pilot, nici urmă. Pe neașteptate, de undeva din aripa de est a castelului răsună o bubuitură. Schaffer se uită într-acolo și văzu o trombă de fum teșind printr-o fereastră de la etaj. Își zise că trebuia să fie una dintre exploziile pregătite de el însuși, ca diversiune, dar care anume oare? Curiozitatea îi părăsi imediat. Instinctiv, întoarse capul spre dreapta, înlemni de-a binelea: pe poarta principală năvălise o hoardă de nemți, însoțiți de câini. Gâfâind, înaintau cu greu prin troienele până la genunchi. Din gură le ieșeau aburi. Schaffer se retrase, pâș-pâș. Cu nemțălăii s-ar mai fi descurcat el, cumva, dar ce se făcea cu dobermanii? Închise porțile, fără zgomot, trase cele două zăvoare și o luă iute la picior înapoi, pe sub arcadă, încuie și a doua ușă în urma sa, vârandu-și cheia în buzunar.

Tresări brusc la auzul unei alte bubuituri, urmate de zăngănitul unor cioburi de sticle, își răsuci gâtul în direcția zgomotului, cu pistolul pregătit.

- Lasă arma jos! sună un ordin răstit. Schaffer desluși clar mutra lui Smith lipită de barele de fier ale luminatorului. Cine credeați, mă rog, c-ar fi aici, deasupra: Kramer și compania?

- Nervii mei sînt de vină, replică locotenentul, sec. N-ați trecut prin ce-a trecut bietul Schaffer acum câteva clipe. Care-i situația acolo sus, la voi?

- Carraciola și-ai lui sunt în poziția „culcat”, iar Mary îi supraveghează cu arma. Jones a rămas, nu vrea nici măcar să-și arunce un ochi în jos, cică suferă de vertij. Am renunțat să-l conving. La tine, cum stau lucrurile?

- E liniște. Nu-s semne că s-ar fi gândit vreunul, fie și pentru o clipă, la teleferic, se pare că nu le-a venit ideea. Porțile care dau în curte sunt încuiate. Ambele-s de fier, iar dacă i-ar trăsni cuiva niscăi bănuiești, tot câștigăm timp până le vin ei de hac. Șefule, pot dară să zic că metoda prin care pătrunsei eu aici e numai pentru păsărele, fără glumă, îți trebuie aripioare ca să ajungi. În halul în care arată mâna dumneavoastră, exclus. Idem, pentru Mary și moș Jones. Imposibil și pentru Carraciola sau ălalți, în fine, cui i-o păsa de ei.

- Cum funcționează troliurile? întrebă Smith.

- Ăăă, păi să vedem. Pe o manetă scrie „Normal” și „Notfall”...

- Baterii sunt? îl întrerupse Smith.

- Îhî, cu ghiotura.

- Răsuțește spre „Notfall”, adică alarmă. Ția de la castel ar putea întrerupe curentul.

- OK, zis și făcut. Așa. Pe urmă, mai avem butoanele de oprire și pornire, o frână mecanică de mână și un schimbător de viteze, pe care scrie „înainte” și „înapoi”, cu o poziție intermediară zero.

- Pornește motorul, ordonă Smith. Schaffer făcu întocmai. Generatorul începuse să zumzăie ușor, dar după câteva secunde, când atinse rotația maximă, zumzetul se transformă în uruit. Acum ia mâna de pe frână și întoarce spre „înainte”. Dacă funcționează și cabina o ia din loc, apasă pe „stop” și încearcă direcția opusă.

Schaffer lăsă frâna și începu să manevreze maneta, cu scurte pauze. Cabina se urni lent, apoi luă viteză și înainta până ieși de sub acoperișul stației. Schaffer o mai lăsă puțin, după care răsuci maneta în direcția opusă și cabina lunecă înapoi.

- Merge strașnic, așa-i? îl întrebă pe Smith, uitându-se în sus.

- Dă-i drumul mai jos, să ajungă exact în mijlocul sălii. Coborâm frânghia pe cabină și ne lăsăm și noi.

- Așa minte, mai zic și eu - brici - comentă junele, pe un ton admirativ. Puse telefericul în mișcare.

- Mai întâi, ți-i expediez pe Carraciola, Thomas și Christiansen. Crezi că poți să-i ții în frâu până ajungem și noi?

- Nu cu insulte se susține și se ridică moralul ofițerilor în subordine, făcu Schaffer, jignit.

- Nu știam dacă ai mai păstrat niscai rămășițe de așa ceva. Cât te ocupi tu de ei, mai fac o încercare s-o conving pe Julieta noastră să coboare din balcon. Hai, dă-ți drumul pe frânghie, îl îmboldi el pe Carraciola, însoțindu-și vorbele cu o lovitură, deloc blândă, de picior.

Carraciola se lăsă în genunchi și se uită în jos. Zări acoperișul în pantă și prăpastia.

- N-o să mă forțezi să fac asta, în ruptul capului! Niciodată, se opuse el, cu îndârjire. Ochii-i negri aruncau fulgere de ură. Hai, ce mai aștepti? N-ai decât să mă împuști!

- Numai să încerci s-o ștergi, și te lichidez, doar știi, nu?

- Da, cum să nu. Dar n-o să mă ucizi tu cu sânge rece, pur și simplu, fiindcă n-am chef să mă urnesc de-aici. Chestie de etică, maiorule, că ești un tip cu principii, n-o să mă contrazici. Nătărăul tipic cu suflet nobil care-și riscă viața pentru a-l salva pe soldatul inamic, gata-gata să ardă de viu. De ce nu tragi, domnule maior?

- Fiindcă nu-i neapărat necesar.

Smith își înfipse mâna stângă în chica lui Carraciola și-i împinse capul pe spate până ce individul icni, cu ochii holbați spre cer. Maiorul slăbi strânsoarea și ridică brațul celălalt în aer, cu degetele încheștate pe pistol. Gestul îi pricinui o durere și o amețeală cumplită, dar chipul îi rămase stană de piatră.

- Te fac knock-out, îți leg frânghia de mijloc și-ți dau drumul în jos, pe acoperiș, vreo doi-trei metri, până ajunge cabina în dreptul tău. Schaffer o să intre prin ușa din spate, se va rezezi la cea din față și te va trage înăuntru. După cum vezi, mâna mea dreaptă nu e tocmai zdravănă, așa că s-ar putea să nu fiu în stare să te leg prea strâns, sau să te susțin cu suficientă forță. Și cine știe dacă Schaffer n-o să te scape în vale, în momentul în care te va târî în cabină. Dar nici că-mi fac eu mari griji dintr-asta, mă Carraciola!

- Șantajistule! Bestie! șuieră Carraciola, încărcat de venin. Ii dăduseră lacrimile de durere. Pe

Dumnezeul meu, o să te fac să-ți muști mâinile că m-ai cunoscut!

- Prea târziu, îi replică Smith, cu dispreț, dându-i un brânci și forțându-l, astfel, să se agate de coardă, ca să nu se prăbușească în gol. Dorința ți-a fost satisfăcută în clipa în care am aflat ce pui de lele îmi ești. Vierme! Pfui! Mi se face greață numai la ideea că te-am atins. Mișcă odată, altminteri chiar că trag, la ce dracul mi-aș rișca pielea ca să te aduc înapoi, în Anglia.

Carraciola nu mai cârți, își dădu drumul pe frânghie și ateriză, în patru labe, pe acoperișul funicularului. Cu un gest scurt, Smith îi făcu semn lui Thomas să coboare. Acesta se supuse, fără să crâcnească. Christiansen le urmă după câteva clipe. Maiorul urmări, atent, punerea în mișcare a cabinei în interiorul stației, și-și ridică privirile:

- Hei, Jones?

- Aici, tot aici sunt, răspunse Jones, zis și Carnaby, cu voce tremurată, neîndrăznind să se uite în jos.

- Destul, domnule Jones, nu mai ai timp. Sunt pe urmele dumatăle, îl avertiză Smith, pe un ton grav. Câteva clipe mai ai la dispoziție, doar atât. Regret, dar e de datoria mea să te informez că, în eventualitatea că te înhață, vei fi tratat ca orice spion inamic: te vor tortura, dar nu cu metode simple, gen smuls unghiile de la picioare, ci într-un chip cumplit, pe care nu-mi permit a ți-l descrie, cu domnișoara Ellison, aici, de față. Pe urmă, au să te azvârle într-o cameră de gazare. Asta, dacă vor mai considera necesar.

Mary îl înșfăcă de braț:

- Chiar așa! Vorbești serios!?

- Of, Sfinte Sisoie, sigur că nu! exclamă uluit de naivitatea fetei. Ce motiv ar avea? Își reluă argumentația, ridicând glasul: O să mori în chinuri cumplite, domnule Jones, mai rău decât în cele mai înfiorătoare coșmaruri. Reprezentația va dura ore, poate chiar zile în șir. Vei scoate urlete îngrozitoare...

- Vai de mine, ce mă fac? De sus, glasul disperat vibra ca un arc de canapea rupt. Ce trebuie să fac?

- Păi, să-ți dai drumul pe frânghie, ce altceva, i-o reteză Smith, dur. Cinci metri, nu mai mult, ce Dumnezeu, ce mare scofală? Asta ai putea-o face și dintr-un salt cu prăjina, domnule Jones.

- Nu pot, se tângui, pur și simplu, nu pot!

- Ei, nu, pe naiba, apucă-te de funie în clipa asta, închide ochii, sări pervazul și... hop-jos! Ochii închiși, nu uita! Te prindem noi.

- Ah, aoleu, mi-e imposibil!

- Ah, ah, Dumnezeule, făcu Smith, disperat, acum e prea târziu!

- Cum? Cum adică, prea târziu?

- Luminile de pe coridor s-au aprins una după alta, îi explică el, cu glasul gătit de spaimă. Ah, uite încă una. Și ailaltă, de-alături! Vin după dumneata, Jones! Când o să te despoaie și o să te întindă pe masa de tortură, doamne...

În două secunde, Carnaby-Jones sări pervazul și alunecă pe funia de nailon, cu pleoapele strânse.

Mary rosti, admirativ:

- Ești cel mai mare mincinos din istoria omenirii.

- Așa zice și Schaffer, tot timpul, recunosc Smith. O fi adevărat, din moment ce sunteți doi de aceeași părere. Doar n-oți greși cu toții.

Cabina, pe al cărei acoperiș se aflau cei trei agenți, cu mâinile încleștate de armătura de suspensie, ca să nu alunece în prăpastie, porni să urce lent din stație, dar se opri brusc, cu o hurducătură. Cu pistolul, Schaffer le indică, pe rând, mișcarea următoare. Susținându-se în mâini, săriră pe podea. Ultimul care ateriza fu Thomas, căzând pe o parte, cu un geamăt de durere. Se agăță instinctiv de gleznele lui Schaffer, care-și pierdu echilibrul și ridică brațele să se apere. Nu mai apucă, fiind atacat, prin surprindere, de Christiansen, printr-o figură de rugby. Se prăbuși pe spate, pe un generator. Izbitura îi tăie răsuflarea. Christiansen îl dezarma într-o clipită, și-i propti țeava Sctimeisserului în beregată. Carraciola se repezi la prima poartă de fier și începu s-o zgâlțâie, furios. Ochii-i căzură pe lacătul zăvorât. Se răsuci pe călcâie și fugi înapoi, la Schaffer. Îmbrâncindu-i de o parte pe Christiansen, îl înșfăcă de gât pe locotenent.

- Lacătul... unde ai pus cheia de la lacăt, ai? sâsâi el, ca un șarpe. Poarta, e încuiată pe dinăuntru. Numai tu puteai s-o faci. Unde-i cheia?

Schaffer se opinti cu greu să se ridice în capul oaselor, încercând să scape din cangea ghearelor înfipte în gât.

- N-am aer! Mă sufoc, gemu el, gâfâind sacadat. Nu... mai... pot... leșin.

- Unde dracu ai pus-o? răcni Carraciola.

- Ah, Doamne, mi-e rău! Adunându-și puterile, Schaffer izbuti să se ridice în genunchi, cu grumazul în pământ. Din gât îi ieșea un soi de găâit. Scutură din cap, ca pentru a-și reveni din amețeală. Ridică lent, privirea:

- Ce vrei? Ce-ai zis? Îngăimă, buimac.

- Cheia! Conștient de riscul de a stârni un tă răboi și de a se face auzit, Carraciola se străduia din răputeri să nu ragă de furie. În schimb, îi rase lui Schaffer, cu sete, câteva perechi de palme. Zi, unde-i cheia?

- Hei, mai domol, potolește-te! interveni Thomas, apucându-l de braț. Nătărăule, ai uitat că vrei să-l faci să ciripească?

- Cheia, aha, da, cheia. Clătinându-se, Schaffer se ridică, în sfârșit, în picioare, își roti, lent, ochii întredeschisi, ca un bețivan care încearcă să se dezmeticească. Avea chipul pământiu, iar din colțurile gurii i se scurgea câte un firicel de sânge. Bateriile de colo, parc-am ascuns-o în dosul lor... nu, nu mai mi-amintesc, am o ceață pe creier... Ba nu, stai nițel, îngăimă, cu respirația întretăiată, începu să se scotocească prin buzunare, în cele din urmă, scoase cheia și i-o întinse, cu o mână tremurândă.

Carraciola se repezi s-o înșface, dar Schaffer fu mai iute decât el. Se îndreptă brusc din șale și cu o mișcare dibace o aruncă departe, în prăpastie, unde nimeni nu mai avea s-o găsească vreodată. Cu ochii ieșiți din orbite, Carraciola urmări traiectoria obiectului mult râvnit dispărând în neant. Uimirea de pe chip lăsă loc furiei dezlănțuite. Apucă Schmeisserul de pe jos și-l izbi, cu ură, în cap. Schaffer se prăbuși ca un copac doborât.

- Ei, și-acum, interveni Thomas, ironic, acum că am eliminat „elementul-cheie” din schemă, nu ne mai rămâne decât să tragem în broască.

- Adică sinucidere prin ricoșeu, porțile-s de fier, nenică, îl repezi Carraciola, care-și redobândise calmul, pesemne că-și scosese „elementul-cheie” din schemă. Mutra i se destinase. După o pauză, reluă, cu un rânjat: Ce-o fi în mintea noastră? Hai să jucăm inteligent, ce dracu'! Dacă spargem ușa, vom căpăta o rafală de gloanțe în piept, drept prim cadou. Nu uita că singurii care știu cine suntem, de fapt, zac fără cunoștință, sub efectul neambutalului, și vor rămâne în halul ăsta încă multă vreme. Pentru toți, ăilalți din garnizoană suntem niște necunoscuți. Cât despre puținii care ne-au zărit sosind... ne cred prizonieri. Prin urmare, și într-un caz și-n celălalt, vom fi tratați, automat, drept inamici.

- Bun, și? Întrebă Thomas, pierzându-și răbdarea.

- Păi, cum ziceam, concepem o schemă deșteaptă, dacă ne punem mintea la contribuție. Coborâm cu cabina asta și trecem la următoarea mutare: îi dăm telefon lui moș Weissner și îi cerem să sune la Schloss Adler. Îi spunem cine-i Smith și dacă ăsta, totuși, izbutește să vină după noi cu cealaltă cabină, îl punem pe bătrân să-i trimită o delegație ca să-l întâmpine în stația de jos. Pe urmă, ne ducem la barăci, unde nu se poate să nu găsim un radio, și luăm legătura cu omul nostru. Ei, vezi vreo fisură în plan?

- Nimic, beton armat! rânji, încântat, Christiansen. „Ta-ta-ta, și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. He! He! Atunci, haidem, ce mai așteptăm?

- Voi doi intrați în teleferic, le ordonă Carraciola. După ce-i văzu înăuntru, se îndreaptă spre mijlocul încăperii, oprindu-se chiar sub luminatorul cu geamul spart: Hei, șefule! strigă el.

Era înarmat cu pistolul silențios al lui Schaffer. Sus, pe acoperiș, Smith se crispa. Pe Carnaby-Jones îl dădu în grija lui Mary. Actorul continua să tremure, încă neîndrăznind să-și deschidă ochii. Maiorul făcu doi pași spre luminator, dar se opri brusc. Radarul său interior, cel de-al nu știu câtelea simț, de care pomenise Wyatt-Turner cu atâta admirație, îi lansă un semnal de alarmă, funcționând cu o precizie și o claritate demne de invidie, ca un dispozitiv ultra-perfecționat.

- Schaffer, îl chemă el pe locotenent, cu glas mai mult șoptit. Băietе, mai ești acolo?

- Aici, șefule.

Era Schaffer, negreșit, Schaffer în carne și oase, cu accentul lui tipic de american din Vestul Mijlociu. Smith își îndreaptă antena „radarului” înspre înalt. Dacă o mai ținea așa, avea toate șansele să rămână surd pe viață. Se târî, fără zgomot, până la buza luminatorului. Privirea-i căzu mai întâi pe un braț întins, îl zări apoi pe Schaffer, prăbușit pe podea. Se mai târî câțiva centimetri. Cu un instinct sigur, în fracțiunea de secundă în care zări un deget apăsător pe trăgaci în direcția sa, se rostogoli într-o parte.

Glonte le îi trecu razant pe deasupra creștetului, făcând să i se zburlească părul. De jos, se auzi o înjurătură.

- Asta ți-e ultima șansă, Carraciola! îi strigă Smith. Din poziția în care se afla, nu vedea decât

chipul lui Schaffer, mai bine-zis, o mască însângerată. După înfățișare putea jura că-i mort.

- Iar ai dat chix. Nu fac decât să-mi amân o plăcere. Acum ne cărăm, Smith, pornesc motorul. Dacă ții cu tot dinadinsul ca Schaffer să... ei bine, Schmeisserul lui l-a confiscat Christiansen. Lasă-te păgubaș.

- Dacă te apropii de panoul de control, primul pas pe care-l faci în raza mea de vizibilitate, îți va fi și ultimul. Îți crap țeasta, m-auzi? Schaffer e mort, văd clar de-aici.

- Mort, pe dracu'! E nițel terciuit, după lovitura cu patul armei, nimic mai mult.

- Îți crăp țeasta, repetă Smith, cu o voce albă.

- Ei, fir'ar să fie, ți-am zis doar ca nu-i mort! răcni Carraciola, exasperat.

- Am să te omor! îi comunică Smith, calm. Dacă n-o fac eu, o să-ți vină de hac santinelele de după ușă, fii sigur. Constați și tu ce-am izbutit să realizăm în superbul lor Schloss Adler, o mare de lumină. Nu te duce mintea că ordinele au și fost date? Se trage, fără somație, în orice persoană străină. Ordinul: „Să fie ucis!” Cum apare unul, pac! Iar tu, Carraciola, ești un străin.

- Pentru Dumnezeu, dar n-auzi ce-ți spun? insistă celălalt, de data asta cu o undă de disperare în glas. Dacă ții morțiș, ți-o dovedesc, individul e viu. Ce poți tu să vezi de-acolo, de sus?

Țiuiturile de alarmă emise de „radarul” mental al lui Smith începură să mai slăbească din intensitate.

- Îi văd capul și mi-e de-ajuns.

- Ei, să-ți arăt, atunci, na!

Cu o bufnitură, Lugerul căzu la câțiva centimetri de capul lui Schaffer, zvârlit de Carraciola care intră în raza de vizibilitate a lui Smith. Uitându-se în sus și zăbind țeava pistolului îndreptată asupra sa, amenințător, rosti:

- N-o să ai nevoie de el.

Se aplecă asupra lui Schaffer și-l ciupi de nas astupându-i, în același timp gura cu palma. După câteva clipe, „mortul” dădu semne că-și revine, în efortul disperat de a-și recăpăta răsufierea, începu să miște capul, schițând gestul de a-și duce mâinile spre obraji. Carraciola îl lăsă în pace și-și înălță ochii spre tavan.

- Nu uita, Christiansen e înarmat cu Schmeisserul vostru.

Cu pas vioi și sigur, se îndreptă spre panoul de control. Descoperi butonul generatorului, eliberă frâna de mână și porni motorul, împingând tare maneta până la capăt. Cabina porni brusc, cu o smucitură puternică. Sări din mers și trase ușa.

Sus, pe acoperiș, Smith lăsă deoparte arma, devenită acum inutilă și se ridică, greoi, în picioare, negru de amărăciune și furie.

- Ei, și cu asta, basta! comentă Mary, pe un ton nefiresc de calm. Gata, totul s-a isprăvit. Adio, operațiunea „Overlord”... s-a terminat și cu noi... În caz că mai are vreo importanță.

- Pentru mine, are. Apoi adăugă, scoțându-și pistolul silențios: Ai grijă de flăcău!

Capitolul 10

- Ceee? Mary se uită la el, total nedumerită. După câteva clipe lungi, ce nu se mai sfârșeau, își dădu seama, în sfârșit, de isprava pe care avea de gând s-o facă. Nu! Nu! țipă ea. Ferească Dumnezeu, nu cumva să...

Ignorând glasul frânt de spaimă și gestul ei disperat de a-l împiedica, Smith înainta până la capătul porțiunii plate unde acoperișul se înclina într-un unghi ascuțit. Zări partea din față a telecabinei, cușca în care trei indivizi schimbau rânjete de satisfacție, bătându-se, vesel, pe spate.

Smith își dădu drumul să alunece pe versantul acoperit de polei și sări; telecabina se afla acum la mai bine de doi metri distanță de el, în jos, din fericire, fiindcă, altminteri, și-ar fi fracturat ambele picioare. Sub greutatea trupului prăvălit pe acoperiș, cușca se zgudui, cu un scrâșnet asurzitor. Smith simțea că alunecă. Cum, cu dreapta-i rănită nu reuși să se agațe de armătura de suspensie, se folosi de stânga, dar, în efortul său disperat de a se apuca de ceva, fu nevoit să-și azvârle pistolul în hăul văii. Își încolăci brațele în jurul armăturii, trăgând cu sete aer în piept. Amețit de săritură, avea senzația că se sufocă.

Pasagerii dinăuntru, înlemniră, iar rânjetele le încremeniră pe buze. Christiansen rămase cu brațul întins în aer. Cum era de așteptat, Carraciola se dezmetici primul. Smulse arma din mâna lui Christiansen și ținti în sus.

Cabina parcursese vreo cincisprezece metri și se legăna puternic în vântul năpraznic. Extenuat de

forțare, de pierderea de sânge și de durerea din degetele zdrobite, Smith se lungise de-a curmezișul, agățat de brațul de suspensie. Avea senzația că un vâl de ceață i se lăsase peste ochi.

O rafală de gloanțe străpunse acoperișul, la o palmă de el. Maiorul redeveni perfect lucid și-și făcu, rapid, o serie de calcule: la Schmeissere, în cutia încărcătorului încăpeau multe gloanțe, deci vor mai aștepta câteva clipe, ca să-i vadă, pe geam, cadavrul rostogolindu-se în prăpastie, după care vor trage din nou. Numai că vântul puternic imprimase cabinei o mișcare de pendul, care făcea imposibilă alunecarea vreunui corp de-a lungul suprafeței. Ce țintă își vor alege data viitoare? Vor trage la întâmplare, sau după o schemă anume? Imposibil de ghicit. Poate că în secunda aceea, țeava era ațintită chiar în dreptul său. Gândul îl hotărî să se dea de-a dura, dincolo de porțiunea de acoperiș ciuruită. Era greu de crezut că individul va ținti în același punct, dar presupunerea nu elimina nicicum riscul ca dușmanul să fi gândit la fel.

Se dovedi că nu, fiindcă următoarea rafală străpunse tavanul la circa un metru mai încolo, înspre partea din spate.

Ținându-se strâns de armătura de suspensie, Smith se ridică în picioare și se agăță cu amândouă mâinile de cablu; astfel susținându-se, înaintă iute și fără zgomot până în partea din față a cabinei, care se legăna acum din ce în ce mai tare. Ca să-și mențină echilibrul, trebuia să se bizuie pe forța brațelor, mai bine zis, pe a mâinii stângi. Funicularul se balansa ca un derviș în spasmele finale ale unui dans ritual. Avea senzația că mușchii, încordați la maximum, erau pe punctul de a se rupe în fâșii. În

fine, asta s-ar mai putea drege, își zise, comparând, perspectiva cu imaginea unui cadavru ciuruit de gloanțe. Prin urmare, șansele de supraviețuire se prezentau cu mult mai optimiste din poziția în care se afla, decât dacă ar fi rămas întins pe burtă, după metoda tradițională a călătorilor clandestini care se țin să nu alunece de pe acoperișul vagonului.

Calculul său se dovedi a fi corect. Alte trei rafale găuriră tavanul la o distanță apreciabilă, apoi nu se mai trase. Smith știa perfect că acum trebuia să revină la poziția inițială, de sprijin pe armătura de suspensie, și încă rapid. Cum forța brațului stâng îi slăbise, fu nevoit să se lase pe dreptul. Durerea îl scutură din creștet până în tălpi, ca un șoc electric. Era musai să-și schimbe poziția. Imploră cerul ca rezerva de gloanțe din Schmeisser să se fi epuizat.

Altceva, însă, îl făcu să-și dea seama că speranța îi fusese zadarnică. Ușa din față a cabinei se deschise, iar din dosul ei apărură un cap și un braț înarmat: Carraciola. Firește, îl reperă pe Smith imediat. Individul își răsuci arma pe umăr și apăsă pe trăgaci. În condițiile date ar fi fost imposibil să nimerești cu precizie o țintă, dar de la distanța de un metru și ceva, chestiunea nu mai avea importanță. Smith se desprinse de cablu și sări înapoi. În aceeași frântură de secundă, epoletul stâng îi fu smuls de un glonte; un al doilea îi zgârie umărul, dar celelalte îi trecură pe deasupra capului. În cădere, Smith căută orbește o armătură de suspensie. Reuși, în sfârșit, să agațe de una, încolăcind-o cu brațele și picioarele, ca un crab.

Carraciola îl vâna. Mai avea, pesemne, foarte puține gloanțe și nu intra în planurile lui să le irosească. Smith îl văzu înălțându-se ca într-un

număr de acrobație - susținut de Thomas și Chistiansen - după care plonja în echer pe acoperișul cabinei.

„Curată sinucidere”, își zise Smith, râsuflând ușurat, căci individul comisese o greșeală fatală: fără nici un sprijin în mâini, pe suprafața acoperită de polei, avea să alunece în prăpastie la prima smucitură. Satisfacția nu dură decât o clipă; Carraciola nu făcuse nici o greșeală. Cunoștea un amănunt care lui Smith îi scăpase; un punct sigur de sprijin. După câteva clipe găsi, pipăind în jur, o canelură ce fusese făcută de una din rafalele anterioare, își înfipse zdravăn degetele în ea și se târî mai în față, în genunchi.

Cu un gest disperat, Smith dădu să înșface cu mâna-i rănită o grenadă din ranița de pe umărul stâng, trăgându-se în același timp îndărăt, atât cât să poată rămâne cu brațul stâng agățat de armătură - singurul său sprijin. Dar, la o asemenea distanță, explozia grenadei era la fel de periculoasă pentru aruncător, ca și pentru țintă. Picioarele îi alunecară și icni, pălit - brusc de o durere cumplită. Simți niște cange de oțel în jurul gleznelor, de parcă cineva sau ceva, cu o forță extraordinară, se străduia să i le smulgă de trup. Întoarse capul, și în lumina palidă a lunii, zări două mâini care-l țineau strâns, cu articulațiile albite de efort. Ce putere supraomenească, se minună Smith, nici un tip, oricât de solid, nu i-ar fi putut pricinui o durere atât de groaznică, în atare condiții. Trebuie că-l susține de mijloc cei din cabină, pentru a-i ușura efortul și a-l ajuta să nu-și piardă echilibrul, în secunda în care Smith ar fi căzut în vale. Cum-necum, situația era aceeași. Maiorul încercă să scape de încleștare, dar

cu o astfel de contragreutate, mult mai mare de o sută de kilograme, șansele erau nule.

Se uită în față. Carraciola nu făcuse însă nici o mișcare, preocupat să-și mențină echilibru, întrucât cabina, care străbătuse între timp jumătate din distanța dintre stație și primul pilon, se legăna înfiorător. Smith renunță la ideea de a scoate grenada care, oricum, nu i-ar fi servit la nimic, și trase cuțitul, îl apucă de mâner cu cele trei degete zdrene ale mâinii drepte, se răsuci și se căzni să ajungă la ghearele dușmane, ca să scape de menghina care-i sfârteca trupul. În zadar: îl mai despărțeau vreo treizeci și cinci de centimetri de țintă.

Simțea cum i se frâng măduarele și că puterile îl lasă. Era perfect conștient că mai avea doar câteva clipe la dispoziție și că viața îi atârna de un fir de păr. Arunca cuțitul în sus, izbutind să-l prindă din nou, de lamă. Se răsuci și, concentrându-se din răputeri ca să nu rateze, în halul de slăbire în care se afla, cu privirile împăienjenite de durere, îl aruncă cu mâna rănită. Totul se petrecu fulgerător: cangea se desprinse de glezne, se auzi un răcnet, iar Christiansen rămase cu ochii holbați la cuțitul înfipt în încheietura mâinii sale drepte. Thomas, care izbuti să-l târască înăuntru, făcu aceeași mutră tâmpă.

Pentru Smith, secunda aceea marcase o victorie, dar și o înfrângere, căci rămăsese fără nici un mijloc de apărare. Carraciola, care așteptase momentul potrivit, plonja înainte și apucă armătura de suspensie un sprijin sigur. Se ridică apoi în picioare, cu brațul stâng încolăcit în jurul armăturii și cu țeava Schmeisserului ațintită asupra lui Smith.

- Mai am un glonte, rânji el, aproape cu simpatie, doar unul. Trebuia să mă asigur, pricepi?

„Poate că nu e chiar totul pierdut”, își zise Smith. Din pricina „menghinei” de la glezne, care-l ținuse atâta vreme, nu observase că-i era cu mult mai lesne să-și mențină echilibrul pe suprafața sticloasă de gheață, dar în clipa aceea își dădu seama că legănatul cabinei aproape încetase. Carraciola nu părea a fi conștient de noua situație, poate și din cauză că-și schimbase poziția. Cu un efort de voință, căci rămăsese ca hipnotizat, Smith își smulse privirea de pe țeava Schmeisserului îndreptat asupra sa, fixând un punct în depărtare, peste umărul celuiilalt. Primul pilon se afla la mai puțin de șapte metri distanță.

- Păcat, Smith, ce să-i faci, deh, așa-i soarta, nu cruță pe nimeni, rosti Carraciola, potrivit pistolul automat. Adio!

- Uită-te în spate!

Carraciola zâmbi disprețuitor, din colțul buzelor, surprins de obrăznicia cu care i se întinde o capcană veche de când lumea. Smith mai privi odată spre pilon, apoi închise ochii și-și întoarse capul. Rânjetul ironic dispăru ca prin farmec de pe fața celuiilalt, de parcă, prin răsucirea unui buton, i se declanșase brusc o reacție de înțelegere sau intrase în priză un al șaselea simț. Își răsuci gâtul și scoase un răcnet de groază - ultimul din viața sa. Armătura de oțel a pilonului îl izbi din plin în spinare. Pârâitul oaselor zdrobite se auzi limpede pe o rază de treizeci de metri. În clipa următoare, cadavrul fu măturat de pe acoperiș, sub ochii îngroziți ai lui Thomas și Christiansen care urmăriseră scena, din dreptul ușii din spate a cabinei.

Târâș-târâș, tremurând ca un bolnav de friguri, cu mișcări nesigure și greoaie, de bătrân somnambul, Smith reuși să se proptească în capul oaselor, încolăcindu-și un braț și un picior în jurul armăturii din spate. Sforțându-se să-și limpezească privirile, cercetă valea. Cabina de pe cablul paralel tocmai trecuse de primul pilon și-și continua urcușul. Cu puțină baftă, cabina lui ar fi putut ajunge prima în dreptul pilonului din mijloc. Da, numai cu un dram de noroc, deși, în situația în care se găsea, acest factor nu mai intra, de fapt, în calcule. Ce altă soluție îi mai rămăsese?

Scoase din săculeț două pachete de exploziv și le fixă între acoperișul cabinei și cele două brațe dinapoia armăturii de suspensie, având grijă ca scăpărătorile să fie descoperite și la îndemână. Apoi, așa cum ședea, în capul oaselor, ancorat de armătura de suspensie, își adună puterile, așteptând ca furnicularul să-și amplifice arcul de pendul, pe măsură ce se apropia de jumătatea distanței până la pilonul central.

Își dădea seama perfect de riscul nebunesc la care se expunea, din pricina poziției în care se așezase. Nu mai ninge; în lumina argintie a lunii pline, ce scălda întreaga vale, putea fi lesne zărit, atât de la castel, cât și de la stația de jos. N-avea, însă, ce face; cum pe bruma de forță ce-i mai rămăsese în brațul valid nu se putea bizui, nu era în stare să se întindă pe burtă, așa cum „călătorise”, împreună cu Schaffer, în cursa lor spre castel.

Chipul locotenentului îi apărură ca prin ceață - efortul, pierderea de sânge, ca și frigul cumplit îl vlăguiseră într-atât, încât simți foarte vag, încâlcit, îngrijorarea pentru soarta acestuia, își aminti și de

ceilalți - omul în vârstă și fata - rămași pe acoperișul stației de sus, dar și de cei doi indivizi din cabină. Mary și Carnaby-Jones erau total neputincioși, iar Thomas și Christiansen, neînarmați, n-aveau cum să pună la cale un atac; în plus, văzuseră cu ochii lor cum sfârșise Carraciola, cu tot Schmeisserul lui. „Mda, clar, își zise Smith, din cei care contau, a rămas doar Schaffer!”

Starea americanului era și mai critică decât a maiorului, dar din alte motive. Capul și-l simțea ca pe o boccea de câlți. Începuse să-și revină, încet-încet, din coșmar. În gură avea gust de sare. Urechile-i deslușiră un glas îngrijorat, de femeie, care-i repeta cu insistență numele. Altădată, ar fi sărit în sus de șapte coți să se aducă chemat de o astfel de voce, fie ea și înspăimântată, dar acum, acum își dorea să înceteze, știa că vine din coșmarul care-i zdrobea țeasta, după cum știa că va scăpa de durerea atroce numai când se va trezi de-a binelea. Se propti, gemând, cu palmele de podea, și dădu să se scoale. Cu mare chin, de parcă s-ar fi opintit să se smulgă de sub un pod prăbușit, izbuti, în sfârșit, să se dezlipească de pământ, cu capul bălăbănindu-i pe piept. Minte-i era tulbure, un șomoilog de câlți. „Cum altfel, cu satârul ăla adânc înfipt între tâmpile?” Făcu greșea să-și scuture capul și avu imediat senzația că cineva îi retează calota. Văzu stele verzi. Deschise ochii, iar luminițele multicolore începură să pălească, treptat. În cele din urmă, peisajul înconjurător prinse contur. Reuși să-și recunoască propriile mâini.

Deși treaz, continua să trăiască aievea coșmarul. În gură simțea același gust sărat de

sânge, capul îl dureau înfiorător, cu senzația că la cea mai mică mișcare i se va rostogoli la pământ, iar glasul disperat nu contenea a-i striga pe nume.

- Locotenente! Schaffer! Schaffer, trezește-te! Mă auzi?

Sigur că da, mai auzise el cândva vocea asta, dar unde anume, nu-și putea aminti. Trebuie să fi fost demult, tare demult. Își răsuci gâtul în sus, în direcția din care i se păru că vine glasul. Vârtejul caleidoscopului de luminițe îl înghiți din nou. „Nu, hotărât nu, orice mișcare a capului trebuie evitată!” își zise Schaffer. Își adună cu greu genunchii sub el, se târî spre o mașinărie oarecare, în penumbră și, sprijinindu-se de ea, se ridică încet în picioare.

- Locotenente! Sunt aici, sus!

Schaffer se răsuci lent și-și îndreptă privirile, cu infinită precauție. De data asta, luminițele strălucitoare i se înfățișară grupate doar în două-trei constelații. Recunoscuse glasul îndepărtat: era al lui Mary Ellison, ba, mai mult, i se păru că-i zărește chipul palid, încordat, dar nu putea fi sigur, simțurile nu-i mai funcționau ca odinioară. Ce dracul făcea fata aia acolo, sus, de ce se holba la el prin gratiile unui luminator, că așa arăta, ca un luminator, dar spart? Mintea-i mergea cu viteză de melc ca un nenorocit de înotător ce înainta printr-un râu de melasă.

- Te... te simți bine?

Schaffer medita o vreme, înainte de a răspunde la întrebarea ridicolă a fetei:

- Sper că... ăăă... O să-mi revin, mărturisi el, prudent. Ce s-a întâmplat?

- Te-au lovit în cap cu arma ta.

- Așa mi-am zis și eu, încuviință Schaffer, regretând pe loc gestul concret de aprobare făcut cu capul. Își pipăi un cucui de pe ceafă. M-au pocnit peste față, probabil că m-am lovit la cap când... dar ce e asta? Întrebă el, îndreptându-și, cu greu, privirea către ușă.

- Câine! Lătrat de câine!

- Așa ziceam și eu, bâigui Schaffer împleticindu-se ca un bețiv, se apropie de ușa de fier și-și lipi urechea de ea. Câini, o haită întreagă de câini! Și o hărmălaie cumplită. Sunt pe urmele noastre. Unde-i maiorul?

- S-a dus după ăia... a sărit pe acoperișul funicularului, răspunse Mary, cu o voce albă.

- Așa? S-a dus, deci, comentă Schaffer, pe tonul cel mai firesc din lume, ca la auzul unei vești oarecare. Cum a făcut?

- Cum a făcut? repetă Mary, cu un aer consternat, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Tonul sec al întrebării o scosese din sărite, dar își reprimă furia. Păi, s-au luat la bătaie, iar unul a căzut de pe acoperiș, dar nu știu cine.

- Ei, unul dintre ăia, o lămuri Schaffer, cu convingere.

- Ceee? Dar de unde știi tu, mă rog?

- „Tipii ca maiorul Smith nu se prăbușesc de pe stânci” - citez din declarațiile viitoare doamne Schaffer. „Ei nu cad de pe acoperișul de teleferic” - decreta aceeași persoană mai sus-citată.

- Văd că-ți revii, îl repezi Mary, cu un aer înțepat, dar mai-mai că ți-aș da dreptate. Văd o siluetă acolo, pe acoperiș, nu cred să fie vreunul din indivizii ăia, ce zici?

- Da' de unde știi tu că-i cineva pe acoperiș?

- Fiindcă-l văd cu ochii mei, îi replică ea, enervată, e lună plină, uită-te și tu.

Schaffer îi ascultă îndemnul, ridicându-și anevoie brațul și frecându-și pleoapele care-l ardeau:

- Am niște noutăți pentru tine scumpo: nu văd nici măcar afurisitul ăla de funicular.

Până la pilonul central, cabina mai avea de parcurs vreo trei metri. Smith se îndoi din șale și smulse fitilele explozibilelor, se îndreptă la loc și, ținându-se cu stânga de cablu, se plasă pe porțiunea din mijloc a acoperișului. În ultima secundă, își desprinsе mâna și-și întinse brațele înainte, pentru a nu-și strivi trupul de armătura de suspensie. Cealaltă cabină care urca, ajunsese cam la aceeași distanță de pilon. Șansele se arătau infime.

Izbitura îl năuci, tăindu-i răsuflarea; de n-ar fi stat cu brațele întinse, și-ar fi rupt niște coaste, negreșit. Se forță din răputeri să ignore durerea și nevoia acută de aer. Răsucindu-și tălpile, și le propti de una din barele transversale și se agăță cu mâinile de cealaltă. Spre norocul său, își recăpătase mobilitatea membrelor, dar pojghița de polei îl împiedica să-și găsească un punct de sprijin în tălpi. Telecabina paralelă urca de-acum pe sub armătura de suspensie, dar Smith nu reușise să depășească linia de mijloc a acoperișului cabinei pe care se afla. Pentru prima oară în noaptea aceea, binecuvânta clarul de lună. Mai făcu doi pași și fu cât pe-acți să cadă, din pricina lunecușului. Apoi sări pe învelișul strălucitor poleit cu gheață al cabinei ce mergea în sens invers.

Reuși să se agate de cablu. Deși își calculase corect poziția brațelor, alunecarea din pornire îi modificase întrucâtva traiectoria, astfel că izbitura pe care o luă în torace fu foarte puternică și puțin lipsi să nu fie decapitat. Picioarele îi fugiră de sub el și căzu pe spate, întinzându-se cât era de lung. Își desprinse mâna stângă de pe firul de oțel, se răsuci pe burtă și se târî, orbește, în patru labe, până ce izbuti să se apuce de una dintre armături. Încremeni așa o vreme, străduindu-se să-și biruie senzația de vomă și respirația dureroasă; apoi, treptat, începu să-și vină în fire. Cabina telefericului se legăna din ce în ce mai tare, pe măsură ce se îndepărta de pilonul central. Lui Smith însuși nu-i venea să creadă că, în halul în care se afla, își mai descoperise resurse fizice și o rămășiță de instinct de conservare pentru a nu se rostogoli de pe tabla aia nenorocită, lunecoasă ca un săpun ud.

După câteva secunde de încordare, lungi cât veșnicia, simți că-și recapătă vloga. Se ridică anevoie în capul oaselor și aruncă o privire în jos.

Cabina de pe care sărise, cu câteva minute mai înainte, se apropiase acum de ultimul pilon; îi mai rămaseră de parcurs doar vreo cincisprezece metri. Thomas și Christiansen ședeau ghemuiți în mijlocul podelei. Christiansen își înfășurase mâna rănită într-un bandaj improvizat. Ușile fuseseră lăsate deschise, căci nici unul nu îndrăznise să se mai aventureze până-n prag, după ce văzuseră cu proprii ochi cum eșuase atacul asupra lui Smith - ceea ce dovedea că maiorul le inspira acum teamă și respect.

Pe acoperiș, izbucni pe neașteptate o flacără albă, strălucitoare. Urmară, aproape simultan, două

explozii. Suportii din spate, ai armăturii de suspensie, s-a rupt, iar cabina, suspendată doar de cei doi din față, se înclină primejdios de tare.

Podeaua se aplecă și ea brusc, într-un unghi de cel puțin treizeci de grade. Christiansen își căută iute, alături, un punct de sprijin; se propti, însă, în mâna rănită și alunecă peste pragul ușii deschise, rostogolindu-se în gol. Dispăru în beznă, fără a mai apuca să scoată un cuvânt, fără un strigăt, ca și cum n-ar fi existat.

Thomas, teafăr și cu reflexe bune, reuși să se salveze - cel puțin pentru moment. Își ridică privirea și văzu cum parte din acoperiș începuse să se încovoie sub greutatea cabinei, suportată acum doar de bracheții din față; din cauza sarcinii duble, butoanele amenințau să se frângă dintr-o clipă într-alta. Thomas se târî spre ușă. Unghiul de înclinație a podelei se mărise la patruzeci și cinci de grade. Dintr-un salt, se agăță cu mâinile de cablu. În secunda următoare, cabina se prăbuși în prăpastie, rostogolindu-se de câteva ori.

Eliberat de greutate, cablul se destinse, dar Thomas izbuti să rămână agățat, balansându-se în aer. Zări însă brațul de suspensie al ultimului pilon și încremeni de groază. Gura i se strâmbă, iar mâinile i se albiră. Degetele i se desprinseră de pe cablu, iar trupu-i dispăru în abis, urmat de un urlet al cărui ecou se stinse și el, curând.

În vreme ce cabina înainta către stația de sus, Smith se târî până la buza acoperișului. De-acolo, nu avea cum să vadă aripa de răsărit a castelului, dar, judecând după trombele groase de fum care pluteau în vale, incendiul nu fusese încă potolit. Luna

dispăruse iarăși după o perdea de nori, ceea ce era și bine, și rău: bine, pentru că se puteau feri mai lesne de ochii inamicului, și rău, fiindcă, în beznă, flăcările ce mistuiau clădirea străluceau mai intens. O chestie de timp, își zise Smith, până ce fumul și văpăile aveau să atragă atenția vreunuia din sat sau de la barăci. În plus, își continuă el gândul cu amărăciune; la castel exploziile se țineau lanț. Cine să le fi declanșat oare, căci Schaffer n-avusese răgazul necesar să pună la cale tot spectacolul ăsta?

Acoperișul telecabinei ajunsese la același nivel cu baza stației. Smith răsuflă ușurat, când recunoscuse silueta lui Schaffer, în picioare, lângă manivelă. Da, era chiar el în carne și oase, deși, ce-i drept, nu arăta deloc înfloritor, cu obrazul tumefiat, cu privirile tulburi și căutătura nesigură, în efortul de a se concentra asupra unui punct anume. Oricum, era Schaffer în persoană, nu încăpea nici o îndoială, iar restul nu mai conta. Smith se simți brusc înviorat, când își dădu seama cât de mult se bizuia pe americanul ăsta! Ce revelație! Cu un asemenea partener, dușmanul va avea de furcă înzecit.

Se uită în sus; acoperișul stației se vedea acum clar. Mary și Carnaby-Jones erau tot acolo, sprijiniți cu spatele de zidul castelului. Flutură cu mâna un salut, dar nu-i răspunse nici unul. „Stațiile evadate din lumea tăcerii nu cunosc gestul”, cugetă Smith, cu mâhnire.

În ciuda stării sale fizice precare, Schaffer părea a fi pe deplin stăpân pe manete. Cum-necum, cu norocul de partea sa - altfel nu se explică reușita - fixă maneta în poziție neutră și frână la țanc, în secunda în care cabina intrase, pe jumătate sub acoperiș. Mary se lăsă în stația telefericului pe

frânghie; urmă Carnaby-Jones, care tot nu cuteza a-și deschide pleoapele. Nimeni nu scoase o vorbă, nici măcar atunci când Schaffer îi împinse spre cabină.

- Haideți odată! Intrați cu toții, repede! îi zori Smith, din pragul ușii din spate a telecabinei. Culese pistolul lui Schaffer de pe jos; se răsuci, apoi, brusc pe călcâie, la auzul unor lătrături furioase și al unor lovituri grele, ca de baros, în porțile de fier ale stației. Nemții reușiseră, deci, să doboare prima poartă.

Mary și Schaffer se aflau în cabină. Jones încremenise însă în ușă cu mâna încleștată pe Schmeisserul lui Smith, ignorând, parcă, zgomotele din ce în ce mai puternice. Bâigui a scuză:

- Eu sufăr de rău de înălțime; dar de data asta e altfel.

- Vino încoace! șuieră Smith printre dinți.

- Nu, se încăpățâna bătrânul, v-am spus. Țștia vor năvăli aici într-o secundă. Eu rămân.

- La naiba! înjură Smith, exasperat.

- Am cu douăzeci de ani mai mult ca voi!

- Mă rog, deci asta era. Domnule Jones, îți urez noroc, făcu Smith, aplicându-i un croșeu de stânga, după care îl trase, mai pe sus, mai pe jos, prin ușă. Se repezi la mecanismul de pornire, împinse maneta și fugi înapoi, sărind din mers în telecabina care se pusese în mișcare.

Asaltul asupra ușii se întetșise. La Schloss Adler, nu dispun de ciocane pneumatice și nici de aparatură cu oxiacetilenă, căci n-ar fi avut de ce, își zise Smith. Oricum, asta nu mai avea importanță: două biete zăvoare de fier nu puteau să reziste prea

mult la asemenea lovituri. Închise, încet, ușa telecabinei.

Schaffer ședea cu coatele pe genunchi, cu capul sprijinit în mâini. Mary, în genunchi, pe jos, contempla frumosul cap cărunț-argintiu al lui Jones, care i se odihnea în poală. Deși nu-i putea vedea chipul, Smith nu se îndoia că trebuie să fi purtat o expresie de dojana la adresa brutelor care maltratează actorii americani vârstnici și lipsiți de apărare. După două minute de tăcere deplină, Carnaby-Jones dădu semn că-și revine. Mary se uită la Smith. Spre uimirea acestuia, schiță un surâs:

- E-n regulă! Am numărat până la zece. În situația asta, era singura metodă ca să-mi pot da seama... Tăcu, apoi reluă, cu glas schimbat: Atunci... am crezut c-ai pierit.

- N-ai fost numai tu care ai gândit așa. După ce terminăm, mă pensionezi. Mi-am epuizat fondul de baftă al unei vieți întregi în ultimul sfert de ceas. Dar nici tu nu arăți prea grozav.

- Nici nu mă simt prea bine. Mary se străduia să se țină dreaptă, sfidând legănatul năpraznic al telecabinei. Chipul îi era palid și încordat. Dacă vrei să știi, mi-e o greață, de parcă aș avea rău de mare. Nu mă dau în vânt după genul asta de călătorie.

Smith ciocăni cu degetele în acoperiș.

- Poate te tentează să-l încerci? Nu te-ai mai plânge în viața ta de călătoriile cu clasa întâi. Oho! Ne apropiem de pylonul al doilea; am parcurs drumul aproape jumătate.

- Atâta doar? Și ce se întâmplă dacă ăia sparg ușa?

- Vor răsuci maneta și ne trag în sus.

- Chiar așa?

- Chiar așa.

Carnaby-Jones se ridică, lent, în capul oaselor, cu o privire buimacă. După ce, în sfârșit, se dumiri unde se află, rosti, frecându-și bărbia:

- M-ai tras în piept.

- Așa-i, recunosc Smith. Îmi pare rău.

- Mie unul, nu! răspunse Jones, cu o umbră de surâs pe chipu-i vlăguit. N-am stofă de erou.

- Nici eu, frățioare, dar deloc, se jelui Schaffer, care-și dezlipise palmele de tâmpile și-și rotea acum lent ochii în jur. Privirea-i încă era sticloasă, nu și-o putea fixa asupra unui punct anume. Obrajii mai căpătaseră puțină culoare - mai bine-zis, obrazul drept, nevătămat. Da... da' cei trei prieteni ai noștri, unde-s? Ce-i cu ei?

- Morți.

- Morți? Schaffer gemu, clătinând din cap. Să-mi povestești și mie cum s-au petrecut faptele, dar nu acum. Altădată.

- Habar n-are ce pierde, comentă Smith, pe un ton lipsit de compasiune. El nu sesizează niciodată tragismul unei situații, ceea ce poate că n-are importanță, la urma urmei. Porțile alea de sus or mai fi întregi, sau se prăbușesc din balamale? Vede careva vreo siluetă năpustindu-se spre manete...

- Termină! i-o reteză Mary cu glas ascutit și tremurat, ca în pragul unei crize de isterie. Nu mai vorbi așa!

- Iartă-mă, făcu Smith, pocăit, bătând-o pe umăr. Fluieram și eu în pădure, să-mi dau curaj. Uite, ne apropiem de ultimul pilon. Încă puțin și suntem acasă, bine mersi.

- „Acasă, bine mersi”, ași! îl îngână Schaffer, prost dispus. Când o să mă văd la „Savoy Grill”, cu

lista de bucate pe masă, abia atunci o să mă simt acasă și ferice.

- Unii se gândesc numai la burtă, remarcă Smith, aducându-și aminte de propriul stomac. Senzația nu era plăcută deloc: parcă avea o ghiulea de plumb, pe care niște gheare înghețate se sforțau să i-o smulgă afară din trup. Inima îi bătea anevoie și pieptul îl durea. Gura i se uscaseră, își dădu seama, deodată, că instinctiv se lăsase pe spate, pentru a preîntâmpina șocul provocat de eventuala smucitură a telecabinei înainte de a o lua înapoi, în sus, la schimbarea manetei. Voi număra până la zece, iar dacă în intervalul ăsta nu se întâmplă nimic, o să reiau numărătoarea, dar până la nouă...

Privirea îi căzu pe chipul răvășit de spaimă, alb ca hârtia, al fetei; îmbătrânise, sărmana, peste noapte, cu cincisprezece ani. Copleșit de rușine, se așeză pe bancă și o strânse de umeri.

- Scăpăm noi, nu-ți fă griji, o îmbărbăta el, recăpătându-și siguranța, ca prin farmec. Doar ți-o spune nen-tu John, nu? Ai să te lămurești tu că am dreptate.

Mary îl privi în ochi, încercând să suradă.

- Unchiul John nu greșește niciodată!

- Niciodată, rosti el, apăsător.

Se scurseră douăzeci de secunde. Smith se ridică, se duse în față și se uită pe geam. Cu toate că luna intrase în nori, reuși să distingă, vag, silueta clădirii care adăpostea stația din vale. Se întoarse spre ceilalți și răspunse privirilor lor întrebătoare:

- Vreo treizeci și ceva de metri, nu mai mult. Peste un minut, nici atât, peste câteva secunde, o să deschid ușa. Până atunci, vom fi cam la cincisprezece metri deasupra soarelui, hai să zic șapte. Dacă

se oprește cabina, sărim. Stratul de zăpadă are cam un metru grosime, așa că nu riscăm să ne rupem mădularele în cădere.

Schaffer dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Își cuprinse, la loc, tâmplele în palme, cu o mină mahmură. Smith trase în lături ușa din față, înfruntând, viteaz, viscolul. Privi în jos: fusese exagerat de optimist când calculase distanța ce-i separa de sol. Se aflau, de fapt, la vreo șaptesprezece-optsprezece metri înălțime, așa că, în cel mai fericit caz, se puteau aștepta la niscai fracturi de femur sau de tibie - veselă perspectivă! Atenția îi fu răpită, căci sirenele urlau în depărtare, iar lămpile de mină ale următorilor licăreau tot mai aproape. Schaffer, căruia îi trecuse amețeala, dar nu și migrena, interveni, vioi:

- Stânga, vin întăriturile! Asta nu era în program, șefule. Radio, nix, telefon, nix, helicopterul pa și pusi...

- Ei, metodele clasice, spanac! comentă Smith, indicându-i fereastra din spate. Na, au recurs la semnalizarea cu trombe de foc.

- Măiculiță! exclamă Schaffer. Nu știam că piatra arde atât de bine!

Nu exagera câtuși de puțin. Spectacolul era, într-adevăr, uluitor. Castelul, cu zidurile sale groase, fusese cuprins de flăcări uriașe și ardea fără fum. Contururile clădirii aproape că nu se mai puteau distinge dintre limbile înalte de foc; văpăile se ridicaseră până la vârful turnului circular din nord-est. De-acolo, de sus, de pe țărșul vulcanic, unde fusese zidit, la jumătatea piscului Weisspitze, pe fundalul de negură al înălțimilor nevăzute, edificiul

strălucitor lumina întreaga vale, într-o priveliște de basm.

- Țștia trebuie că au încheiat o asigurare frumușică, zice Schaffer, care se ridicase în picioare și scruta orizontul, înspre direcția stației. Cât mai avem, șefule?

- Vreo zece metri, poate chiar mai puțin, cinci și coborâșul. Reușim, locotenente Schaffer, adăugă Smith, încurajat de farurile mașinilor din fruntea convoaielor ce se scurgeau pe lângă rămășițele fumegânde ale gării, fără să se oprească.

- Reușim, repetă Schaffer, dar trânti imediat o înjurătură, când telecabina se opri brusc, cu o scuturătură violentă. Mai bine zis, era cât pe-aci să reușim.

- Săriți! Toată lumea, jos! urlă Smith.

- Iar s-a pronunțat șeful sindicatului, comentă Schaffer. Dați-vă înapoi, mâinile mele-s zdravene și întregi...

Dintr-un salt, abia ocolindu-l pe Smith, se propti în dreptul ușii, o înșfacă pe Mary de talie, o trase înspre el și o prinse imediat de încheietura mâinii, lăsând-o în jos, peste prag, atât cât îi permitea lungimea brațului; îi dădu drumul, la nici un metru și jumătate de sol. În trei secunde, procedă la fel cu Carnaby-Jones. Încă o smucitură, și cabina o porni înapoi, în sus. Schaffer îl împinse pe Smith peste bord ca pe un balot, și făcu o grimasă de durere, căci nu-i lesne pentru nimeni să se lupte cu nouăzeci de kilograme; apoi, în sfârșit, își dădu și el drumul, proptindu-se în mâini de muchia podelei. Ateriza, clătinându-se, în troienele de nea proaspătă, de la o înălțime de șase metri.

Smith, care căzuse alături, îi întinse un explozibil, cu fitilul pregătit.

- Ține, brațul tău drept „funcționează”!

- Mda, așa-i! Nu m-oi descurca eu la cai, da' la baseball sunt as. Ținti cu precizie și aruncă explozibilul în telecabina care se îndepărta. Corect?

- Corect. Acum haidem.

Smith o apucă pe Mary de braț și, împreună cu Schaffer care-l împingea de zor pe Carnaby-Jones, o luară la goană pe lângă stație și se refugiară sub acoperișul primei case întâlnite în cale, taman când își făcu apariția un convoi de camioane pline cu soldați. Mașina din față, a comandantului, opri cu alunecare. Soldații săriră jos, urmându-și șeful, care se și năpustise pe trepte. Era însuși colonelul Weissner.

Castelul ardea năpraznic, devenise clar că incendiul nu mai putea fi stăvilit. Deodată, răsună o explozie, iar telecabina izbucni în flăcări; se răsuci în aer și-și continuă urcușul pe cablu, până ce dispăru în văpăile uriașe de la castel.

Schaffer, ghemuit sub streășină, îl trase de mânecă pe Smith.

- Chiar nu vreți să dăm foc la stație?

- Haidem în garaj, i-o reteză maiorul.

Capitolul 11

Așezat pe scaunul copilotului, colonelul Wyatt-Turner se aplecă într-o parte, își lipi obrazul de hublou și se uită în jos, cu un aer nefericit. Mosquito, o alcătuire de motoare și placaje, era, după cum o știa foarte bine, cel mai rapid avion de acest fel din lume la ora aceea, dar o asemenea viteză îl ului până și pe el.

Firește că într-un zbor obișnuit, viteza nu se simte, numai că de data asta, misiunea locotenent-colonelului Carpenter se deosebea de celelalte; lui Wyatt-Turner i se părea că participă la o cursă de-a dreptul nebunească, ce risca a se sfârși, dintr-un moment într-altul, într-o catastrofă. Carpenter efectua manevre spectaculoase la joasă înălțime, trecând razant peste vârfurile arborilor și măturând, în picaje, colinele din cale. Asta îi plăcea nespun colonelului, dar ceea ce îl neliniștea încă și mai mult era viteza amețitoare cu care umbra avionului îi urmărea, în lumina clarului de lună, ajungând adesea atât de aproape, încât avea senzația că ar putea-o atinge cu mâna. Încercă să-și alunge din minte dezastrul iminent, în situația în care avionul și umbra acestuia s-ar fi suprapus perfect. Își dezlipi cu greu ochii de pe hublou și se uită la ceas.

- Douăzeci și cinci de minute, rosti către pilotul ce ședea relaxat, în scaunul de alături, cu o mutră plictisită, ce contrasta bizar cu podoaba impresionantă a mustăților roșcate, tip „ghidon”. Reușești să ajungi la timp?

- Eu, da, răspunse Carpenter, sigur de sine. Mă întreb însă dacă și ceilalți vor reuși.

- Dumnezeu știe, eu, unul, nu prea văd cum. Amiralul, a cărui părere de altminteri o împărtășesc, e convins că băieții au rămas acolo, la Schloss Adler. În afară de asta, întreaga țară este, acum mai mult ca sigur, mobilizată până în dinți. Ce șanse ar mai avea?

- De aceea v-ați ostenit să veniți?

- Doar i-am trimis cu mâna mea, răspunse Wyatt-Turner, sec. Se uită în jos. Văzu, cu groază, cum avionul și umbra lui erau gata-gata să se suprapună, în zborul razant deasupra unei păduri de pini. E musai să te menții chiar atât de aproape de sol, ce naiba?! se tângui el, retrăgându-și privirea.

- Ne ferim de radarul dușmanului, bătrâne, îl consolă Carpenter, suntem mai în siguranță aici, printre tufișuri.

Smith, Mary, Jones și Schaffer se strecurară, în șir indian, prin dosul caselor dinspre răsăritul uliței principale a satului, croindu-și drum, tiptil-tiptil, printre hârburile de automobile, către porțile duble, din spate, ale garajului lui Sulz. Smith, cu cheile la îndemână, dădu să potrivească una din ele în broască dar ușile se deschiseră, fără zgomot, înspre interior. În prag îi întâmpină Heidi, care se uită la ei ca la niște arătări de pe altă lume. Zărind apoi castelul în flăcări, îi adresează lui Smith o întrebare mută.

- Am totul aici, în alb-negru, o lămuri el, pipăindu-și tunica. Hai, vino la autobuz!

Îi așteptă pe toți să intre, apoi închise ușa garajului. Se îndreptă către o fereastră cu gratii ce dădea în uliță, și aruncă o privire prudentă.

Afară se formase un adevărat furnicar, în majoritate cătane care ieșiseră în goană din cârciumi să prindă spectacolul incendiului de la Castelul Vulturilor. În preajmă, însă, se vedeau destui militari înarmați - două camioane pline, la nici zece metri de garaj, fără a mai pomeni de alte trei camioane oprite ceva mai sus, lângă stația de teleferic. În fața localului „La cerbul sălbatic”, câteva patrule își parcaseră motocicletele. Singurul obstacol cu adevărat serios îi constituia un mic automobil de campanie, staționat chiar în dreptul porților de la garajul lui Sulz, cu șoferul la volan. Cântărind atent situația, Smith decise că o soluție tot s-ar găsi. Se retrase de la fereastră și se duse înapoi la ușă, să verifice dacă cele patru zăvoare fuseseră trase de-o parte.

Mary și Jones, alias Carnaby, se și instalaseră în autobuz. Când Heidi puse piciorul pe scară, Schaffer o apucă de umeri, pe neașteptate, și o sărută iute, surâzându-i șăgalnic. Fata îl privi, uluită.

- Ei cum, nu te bucuri că mă vezi? Doamne sfinte, măi fetițo, prin ce încercări cumplite am trecut eu acolo, sus... era cât pe-acți s-o mierlesc.

- Nu mai arăți chiar așa de frumușel ca acum două ore, îi zâmbi Heidi, mângâindu-l ușor pe obrazul vânat „opera de artă a lui Carraciola” gândi el - adică, taman de când ne cunoaștem. Și se urcă în autobuz.

- Ei, două ore! În seara asta am îmbătrânit cu douăzeci de ani. Nu-ți dai seama, deci, de când îți trag clopotele? Păi ce, asta-i puțin? Vai de capul meu! Cu o mină de mâhnire resemnată, îl urmări cu privirea pe Smith, care se urcase între timp la volan

și răsucea cheia în contact. Na, acum ne așteaptă alți douăzeci de ani. La podea, toată lumeal

- Dar tu? întrebă Heidi.

- Cine, eu? făcu Schaffer, sincer mirat de întrebare. Cu patul armei, sparse parbrizul jos, apoi se lăsă în genunchi, cu Schmeisserul în poziție de tragere. Eu sunt conductorul, deci e împotriva regulamentului.

Cu mâna rănită, înfășurată în bandajul pătat de sânge, Smith apăsă pe demaror. Puternicul motor diesel porni imediat. Dădu în marșarier, spre fundul garajului, ignorând cele două mașini din cale, un Mercedes și un Opel în perfectă stare, pe care le transformă într-un maldăr de fiare, aidoma rablelor din curtea din dos. Autobuzul țâșni înainte, prinse viteză și spintecă porțile, ca pe un perete de mucava. În troznetul așchiilor de lemn ce se răspândiră în aer ca o ploaie de confeti, Smith vira brusc spre dreapta, croindu-și drum prin mulțimea de gură-cască ce contempla fostul Schloss Adler, acum un rug în flăcări.

Din cauza uruitului infernal al motorului ambalat la maximum și al zgomotului produs de ușile sfărâmate, oamenii fură, totuși, preveniți să se dea în lături; cei din automobilul de campanie - sergentul de la volan și maiorul care ședea alături, cu un radiotelefon într-o mână și un trabuc subțire, fumat pe jumătate, în cealaltă - n-avură, însă, nici o șansă, înainte de a se dezmetici, mașina lor fu luată pe sus, fulgerător, de plugul de zăpadă. O târî apoi câțiva metri și ateriză, ca prin minune, tot pe cele patru roți. Maiorul nu avusese nici măcar răgaz să scuture scrumul.

Motocicliștilor din trupele de vânători de munte, care urmăriseră scena din pragul cârciumii „La cerbul sălbatic”, nu le veni să-și creadă ochilor. Se gândiră întâi ori că șoferul autobuzului poștal, Zep Salzman, pe care-l cunoșteau ca pe un cal breaz, își pierduse mințile, ori că i se blocase acceleratorul la podea. Curând constatară, cu dezamăgire, că se înșelaseră. Auziră urletul motorului căruia i se schimbau vitezele, iar în mașină îi zăriră pe Smith, aplecat peste volan, în spate, pe locul din dreapta, ședea, ghemuit, Schaffer, cu țeava Schmeisserului proptită pe fereastra spartă. Farurile din față se aprinseră și autobuzul se îndepărtă. Oricum, se lămuriseră. La o comandă scurtă, patrulele se năpustiră spre motociclete.

Nu-i mai puțin adevărat că și Smith le văzuse. După un claxon de avertisment, răsucii volanul și întoarse în viteză autobuzul. Intuindu-i planul, membrii patrulelor se hotărâră, într-o fracțiune de secundă, că retragerea era de preferat unui act de vitejie egal cu sinuciderea, așa că descălecară iute și urcară în goană treptele de la intrarea în cârciumă ca să-și salveze pielea.

Sub tăvălugul plugului de zăpadă, motocicletele se transformară, cu un scrâșnet asurzitor, într-un maldăr de fiare și de așchii de lemn. Când Smith se îndreptă din nou spre mijlocul străzii, se prăbușiră pe trotuar, bucăți informe, dar o motocicletă rămase agățată de lama distrugătoare.

Apăsă pe accelerator până la fund și alternând faza lungă cu faza scurtă a luminii, porni a goni nebunește. La urletul sirenei, pietonii înspăimântați se dădeau la o parte în ultima secundă, cu mișcări

dezordonate de electrocuțați. În fine, rămaseră în urmă ultimii.

Pe drumurile alpine, autobuzul poștal are prioritate absolută asupra oricărui alt vehicul, anunțându-și supremația, zi și noapte, la orice oră, prin intermediul claxonului ce emite un triolet de neconfundat. La auzul semnalului sonor, mai înainte ca vehiculul să apară în zare, toată suflarea omenească, fie ea pe jos, pe capră sau la volan, se ferește în lături, într-atât de înrădăcinată este în mințile localnicilor, din fragedă pruncie, ideea că autobuzul poștal e regele necontestat al drumurilor, de neînfruntat nici cu o baghetă magică. Așa a fost și de data aceasta. Zidurile caselor îi atrăgeau pe toți, instantaneu, cu forța unui magnet puternic. Cum oamenii se dădeau în lături automat, luați prin surprindere, chipurile lor nu exprimau mânie sau ciudă, căci evenimentul, pur și simplu, îi depășea. Autobuzul ajunsese la capătul uliței, dar nu răsună nici o împușcătură.

În stânga, la marginea drumului, motocicletă agățată se desprinsese din încheștarea plugului, sfărâmându-se de un perete scund, de piatră. O nouă achiziție sigură pentru cimitirul de mașini din dosul garajului lui Sulz, gândi, fără să vrea, Smith. În față, drumul se întindea drept, ca tras cu rigla, paralel cu malul întunecatului Blau See. Închise butonul claxonului, dar se răzgândi și îl răsuci la loc: o asemenea urlătoare făcea, oricând, cât două mitraliere.

- Alte melodii nu mai cunoașteți? întrebă Schaffer, scos din sărite. Locotenentul dărdăia de frig și se așezase pe jos, pentru a se feri, cât de cât, de aerul înghețat ce năvălea prin geamul spart.

Dați-mi un telefon când aveți nevoie de servicii speciale, cam peste o milă, după socotelile mele.

- Cum peste o milă?

- Porțile cazărmii. Tipul din automobilul de campanie avea radiotelefon.

- Ia te uită, chiar așa? făcu Smith, privindu-l cu coada ochiului. Și de ce nu l-ai împușcat?

- Deh, m-am schimbat, am devenit alt om, șefule, zise Schaffer, cu un oftat. În viața mea s-a petrecut un eveniment nemaipomenit.

- Și, în afară de asta, n-ai avut loc de întors.

- Întocmai.

Locotenentul se răsuci la loc și se uită pe geamul din spate, să vadă dacă îi urmărea cineva. Drumul era pustiu. Oricum, meritase osteneala, își zise, căci priveliștea nu era deloc lipsită de interes: Schloss Adler, complet înghițit de uriașele văpăi stacojii, îl făcu să-și închipuie cam cum trebuie să arate iadul. Flăcările luminau terenul pe o rază de jumătate de milă, iar contrastul izbitor cu albeața strălucitoare a zăpezii îi întări convingerea că fortăreața nu mai avea nici o șansă de salvare. Din orice perspectivă ar fi privit lucrurile - visul de glorie al incendiatorului maniac sau coșmarul pompierului - era clar că se terminase cu Castelul Vulturilor. Înainte de revărsatul zorilor, nu se va mai alege din el nimic. Va rămâne doar un morman de ruine triste, fumegânde, ce vor spulbera, pentru generații la rând, legenda celei mai splendide văi de pe fața pământului.

Schaffer se smulse din reverie și-i căută cu privirile pe ceilalți trei pasageri, pitiți pe sub scaune. Trase o înjurătură când, la un viraj brusc, fu aruncat

și izbit de ușa din dreapta. Ochii-i căzură pe tabloul de bord, luminat.

- Suntem salvați! exclamă el, în al noulea cer. Nouăzeci!

- De kilometri, nu mile, îl lămurii Smith.

- Oh, se dezumflă tânărui, observând cum Smith își mută iute talpa de pe accelerator, pe frână. Fluieră în surdină când prin parbrizul făcut țandări, zări porțile cazărmii, de care nu-i despărțeau nici două sute de metri. Îndărătul lor, cabina de pază și careul de defilare se scaldau într-un potop de lumini. Zeci de soldați înarmați mișunau ca bezmeticii, încoace și încolo, într-o învâlmășeală de nedescris, dar Schaffer își dădu seama, într-o clipită, că lucrurile stăteau cu totul altfel. Indivizii se năpustiseră spre niște camioane și automobile de campanie, conformându-se unor ordine precise și neirosind timpul.

- Zumzăie ca într-un stup, dar nu aiurea, ca sa se afle în treabă constată locotenentul, cu glas tare. Mă-ntreb dacă...

N-apucă să-și încheie fraza când, de după cabina pazei, se ivi, uruind pe șenile, un tanc uriaș. Efectua o întoarcere de o sută optzeci de grade și bloca drumul de-a curmezișul. Turela se răsuci lent spre autobuz, ațintindu-se în direcția farurilor.

- Ei drăcie! exclamă Schaffer, în șoaptă, modelul „Tiger”, păi, ăsta are un tun cu calibrul de 88 de milimetri, șefule!

- Mda, ce-i drept, nu-i o jucărie, recunosc Smith. Culcat!

Se aplecă peste bord, trase de o manetă, iar acul semnalizatorului porni să oscileze. Închise mai întâi faza lungă, apoi renunță la faruri complet.

Parcurse ultimii metri numai cu luminile de poziție și imploră zeii ca tanchistului de pe cumplitul vehicol al uciderii să nu i se năzare să tragă.

Prin nu se știe ce miracol, degetele acestuia nu se atinseră de butonul infernal. Smith încetini, intră pe poartă și opri în dreptul cabinei de pază. Lăsă în jos geamul, ascunzându-și cu grijă mâna bandajată și, cu brațul stâng proptit, urlă la cele trei santinele care, în frunte cu un sergent, toți înarmați până în dinți și pregătiți de tragere, îi înconjuraseră, în goană:

- Telefonați, imediat! Să vină urgent un chirurg la infirmerie! Arată cu degetul peste umăr și adăugă, iute: Colonelul Weissner, l-au nimerit de două ori - în plămâni. Fir-ar să fie, ce stai acolo, ca o momâie?

- Da'... păi... autobuzul poștal... Ne-au zis la telefon că... băigui unul.

- Beat mort, mama lui! Înjură Smith, cu năduf, după care rosti, pe un ton amenințător: Măine în zori, îl așteaptă Curtea marțială, dar și pe tine, dacă moare colonelul. Mișcă odată!

Apăsă pe ambreiaj și o luă din loc lent, păstrând apoi o viteză mică. Convins de uniforma de maior, dar și de atitudinea sigură a lui Smith, care conducea încet autobuzul în curtea cazărmii, în sunetul autoritar al claxonului binecunoscut în Alpi, sergentul se repezi, în pas alergător, spre cel mai apropiat telefon.

Tot în viteza întâi, ocoli cu grijă un grup compact de oameni și mașini, trecu de un șir de motocicliști, în cizme și cu mâinile încleștate pe ghidoane, gata să țâșnească, apoi de mai multe vehicule blindate, cu motorul mergând - unele se și

îndreptaseră spre ieșire, dar, ce plăcută surpriză, nu cu viteza pe care o anticipase. În față se afla acum un grup de ofițeri, majoritatea grade superioare, care comentau aprins, încetini și mai mult. Aplecându-și capul pe fereastră, răcni:

- I-au încercuiți sus, la etaj, la „Zum Wilden Hrisch”! L-au luat ostatec pe coloneiul Weissner! Mișcați-vă odată, pentru Dumnezeu!

Amuți însă, când recunosc, pe dată, mutra unuia dintre ofițeri - însuși căpitanul cu care se „întreținuse”, la cârciuma cu pricina numai câteva ceasuri mai înainte, sub identitatea sa temporară de „maior Bernd Himmler”. După o clipă, fu la rândul lui, recunoscut. Căpitanul căscă gura, nevenindu-i să-și creadă ochilor, dar, până s-o închidă la loc, Smith și apăsase pe accelerator până la fund. Autobuzul țâșni către porțile dinspre sud, croindu-și drum, fulgerător, printre mănunchiurile de soldați care se aruncau în părți, plonjând în zăpadă, pentru a se salva de secera necruțătoare a uriașului plug. Manevra fu atât de neașteptată încât reușiră să parcurgă vreo treizeci de metri, înainte ca rafalele mitralierelor să le ciuruie geamurile din spate. Zgomotul cioburilor se amestecă cu răpăitul gloanțelor. Răsucind cu disperare volanul, Smith izbuti să iasă din curte, cu un viraj care îi ferea, cel puțin pentru câteva minute, de trăgătorii de elită de pe terenul de paradă.

Din păcate, așa cum se contura noua situație, săriseră din lac în puț. În locul dușmanului de care scăpaseră, provizoriu, apăruse unul și mai cumplit, în fața căruia erau total descoperiți. Smith fu cât pe aci să scape controlul volanului când simți o izbitură puternică în partea de jos a portierei din dreptul său

și imediat, un bubuit. La nici cincizeci de metri în fața lor, izbucni flacăra albă a unei explozii.

- Tancul „Tiger”, 88 de milimetri! răcni Schaffer, fir'ar al dracului de...

- Jos! Smith plonja în echer, pe podea, de-o parte a volanului. Latura de jos a parbrizului de-abia de-i trecea de nivelul ochitor. Asta a izbit jos. Următoarea...

Următoarea trecu prin ușa din spate, sus, traversă interiorul autobuzului și ieși prin acoperiș, chiar deasupra parbrizului, dar nu se soldă cu o explozie.

- O fi un obuz rebut!? presupuse Schaffer, optimist. Sau poate... un exercițiu cu obuze oarbe...

- Pe dracu! Reașezat pe scaun, Smith conducea în zigzag, nebunește, în tentativa de a-l deruta pe tanchistul care-i lua la ochi. Obuze anti-blindaj, băiete, făcute să străpungă cinci centimetri de oțel dintr-un tanc, mai înainte de a exploda. Se chirci brusc, când un al treilea obuz rase ferestrele de pe partea stângă; se treziră, amândoi, cu o ploaie de cioburi peste ei. Dacă vreunul din alea lovește sașiul, sau blocul motor, sau plugul...

- Vă rog! Lăsați-mă să mor prost, nu-mi mai explicați nimic! îl imploră Schaffer. După o pauză, reluă: Da' știu că-i calm individul, nu se zorește, parc-ar sta la rând în biserică, la cuminecătură.

- Aș! După ce privi în oglinda retrovizoare, Smith îndreptă volanul. Nu mi-aș fi imaginat niciodată c-o să ajung să-mi doresc a fi urmărit de haite de vânători de munte. Ei bine, de data asta, chestia mă încântă! Slavă Domnului!

Schaffer întoarse capul și se uită în spate. Numără cel puțin trei perechi de faruri, iar alte două

se și iviseră în pragul porților. Din cauza luminii orbitoare, tanchistul nu mai putea vedea autobuzul.

- Mă încântă, ha! îl îngână Schaffer. Mă simt în al noulea cer! Camionașele astea prăpădite nu se iau la întrecere cu un „Tiger”, nici vorbă. Se năpusti printre scaune, trecând pe lângă Mary, Heidi și Carnaby-Jones, care se căznea să se ridice, și se opri în dreptul lăzilor îngrămădite pe locurile din spate. Șase lăzi! Și noi, care cerusem doar două! Iubito, se adresă lui Heidi, m-ai făcut cel mai fericit om de pe lume! Deschise ușa din spate și se apucă să golească lăzile, aruncând sticlele pe drum. Câteva se rostogoliră, lent, în zăpadă, dar când Smith accelerează, majoritatea se facură țandări.

Primul din cele două vehicule de urmărire, aflat la ceva mai puțin de trei sute de metri de ei, intră cu roțile în stratul de cioburi. Fără a vedea clar ce se petrece, Schaffer aprecie, totuși, că spectacolul era mulțumitor. Farurile luminau când la stânga, când la dreapta drumului, iar scârțâitul frânelor acoperea uruitul motorului diesel al autobuzului lor. Mai tare se auzi însă un zăngănit metalic, atunci când mașina din frunte fu izbită în bara din spate. După șocul coliziunii, mașinile se separară - prima, cu botul în șanțul din dreapta, în vreme ce a doua alunecă cu roțile din spate în șanțul din stânga. Farurile li se stinseseră îndată după ciocnire, dar fasciculele emise de vehiculele din urmă luminau suficient de tare pentru ca oricine să-și dea seama că drumul era complet blocat.

- Curățel, se laudă Schaffer, bravo, băiețar, lucreși bine! Șefule, asta o să-i țină pe loc!

- Mda, o să-i țină, încuviință Smith, pe un ton sumbru, dar numai un minut. Cauciucurile groase de

camion nu se sparg cu una cu două, iar obstacolele pot fi lesne măturate din drum. Heidi!

- Present! Dârdâind de frig, fata făcu un pas înainte.

- Cât mai e până la cotitură?

- Un kilometru jumate.

- Și până la podul de lemn, ăla, cum se cheamă, Alten Brucke?

- Încă atât.

- Deci trei minute, cel mult. Ridică vocea. Locotenente, ai auzit? Trei minute! Te țin curelele?

- Da, zise tânărul, care se și apucase să arunce pachetele cu explozibile, lipite între ele cu fâșii de bandă adezivă. Abia azvârli ultimul pachet, când o frână bruscă îl trânti la podea. Autobuzul ieșise din șoseaua paralelă cu Blau See și înainta printr-un desiș de pini. Coti apoi la stânga, pe un drum lateral.

- Iartă-mă, te rog, îi strigă Smith, era cât pe aci să ratez curba. Locotenente, ne-a rămas aproape un kilometru.

- Nici un motiv de panică, făcu Schaffer, vesel. Scoase un cuțit ca să taie fitilele. Elanul îi scăzu însă subit, când se uită mai atent în urmă. Niște faruri puternice, cu fazele schimbate alternativ, se apropiau vertiginos. În fine, poate că avem, totuși, un motiv mititel de panică, dacă-i pe-așa, comentă el. Șefule, e groasă!

- Da, văd și eu în oglinda retrovizoare. Heidi, cât mai avem?

- Prima.

Schaffer lucra de zor la fitile, străduindu-se să le reteze cât mai scurt. Smith, încordat, se concentra din răspuțuri să nu rateze locul. În sfârșit,

trecură și de asta. Încă o sută de metri, sau chiar mai puțin, și ajungeau la pod.

Podul... deh, nu l-ar fi trecut nici cu bicicleta, darămite cu un autobuz de șase tone. Mă rog, dacă ar fi trecut peste un râuleț cu cotituri domoale, s-ar fi descurcat ei cumva, dar un pod ca ăsta, lung de cincisprezece-șaisprezece metri, improvizat din traverse de cale ferată neprinse între ele și suspendat deasupra unei prăpăstii de șaptezeci de metri... Iar pilonii vechi, de lemn, atât cât se puteau vedea de la distanță, păreau atât de putrezi, că nu valorau mai mult decât picioarele șubrede ale unei mese de grădină, Smith intră pe podul prăpădit cu patruzeci de mile la oră. Ar fi fost, poate, mai indicat să meargă încet de tot, dar se gândi că viteza va reduce considerabil riscurile. Roțile grele, cu lanțuri antiderapante, mușcau traversele, dislocându-le una după alta, cu un uruit îngrozitor; autobuzul hurducăia pe podul ce se legăna greoi, ca un crucișător în luptă cu hula. Îl fulgerase la început ideea să se oprească la mijlocul podului, dar odată pornit, n-ar mai fi făcut-o nici în ruptul capului, așa cum nimănui nu i-ar trăsni să culeagă o floare de colț, pe o cărăruie în Alpi, fugind de o avalanșă iminentă. Frână; autobuzul se opri, lunecând într-o parte, la câțiva metri de muchia prăpastiei. Avură din nou pământul sub roți.

Schaffer își pregătise două pachetele de explozibile și deschisese, din mers, ușa din spate. Când se opri vehiculul, sări jos, imediat, și se avântă, orbește, înapoi pe pod, alunecând pe traversele dislocate, până la pilonii centrali. În câteva secunde, fixă câte un pachet pe fiecare pilon, de-o parte și de cealaltă. Auzi motorul unei

mașini ce se apropia în viteză. Ridică ochii și zări farurile în clipa când lua curba, spre pod. Rupse fitilele și alergă înapoi, la autobuzul care și demarase. Sări în spate, iar fetele îl ajutară să se cațere. Se răsuci iute și se așeza pe podea cu picioarele atârinate în afară. Văzu atunci că mașina ajunsese la nici o sută de metri de pod, iar șoferul continua să accelereze. Pe moment, fu cuprins de panică: tăiasse, oare, fitilele cât trebuia de scurt? Nu-și dăduse seamă că următorii se aflau chiar atât de aproape. După chipurile încordate ale celor din jur, văzu că și ei îi împărtășeau spaima.

Exploziile, precedate, fiecare, de flacăra strălucitoare, caracteristică „plasticelor”, izbucniră la o secundă una de cealaltă. Grinzi de lemn și traverse smulse din trupul podului se împrăștiară în aer, răsucindu-se într-un dans bizar. Se prăbușiră înapoi pe construcția ce se clătina și trozneau din toate încheieturile. Pilonul central se desprinsese, iar podul dispăru. Pe malul opus, fasciculele de lumini ale farurilor trădau manevrele haotice ale șoferului, care răsucea volanul nebunește, când spre stânga, când spre dreapta, ca să nu se rostogolească în prăpastie. Prăbușirea părea inevitabilă, dar mașina derapa brusc, izbindu-se de un pietroi uriaș. Se dădu de două ori peste cap și se opri la câțiva pași de buza văii.

Schaffer se uita uluit. Se ridică, închise ușa din spate și se așeză pe un scaun, aprinzându-și o țigară. Aruncă chibritul pe geam și constată:

- Mare baftă aveți cu mine.
- Păi, cum de nu, dacă punem la socoteală și modestia, făcu Heidi, chipurile admirativ.

- O combinație rară, aprobă Schaffer. Am și alte surprize plăcute în tolbă, pentru tine, până ce o să îmbătrânim. E departe aerodromul?

- Opt kilometri. Vreo opt minute, doar că ăsta-i singurul drum care duce într-acolo. Cum însă podul a sărit în aer, n-avem nici un zor.

- Poate da, poate nu. Schaffer abia așteaptă s-o șteargă de-aici. Ia spune, scumpo, sticlele alea de bere erau chiar toate goale?

- Cele pe care le-ai aruncat, da.

- Ah, ah, pur și simplu nu te merit! îi zise, galant.

- În sfârșit, gândim și noi odată la fel, îi replică Heidi, din vârful buzelor.

Schaffer rânji, înșfacă două sticle și trecu în față ca să-l înlocuiască la volan pe Smith, care se simțea la capătul puterilor. Bandajul se îmbibase de sânge, iar chipu-i era cumplit de palid. Locotenentul observă toate acestea, dar nu rosti un cuvânt.

În trei minute, ieșiră din pădure și o luară pe un drum în plin câmp. După alte cinci minute, la indicațiile lui Heidi, Schaffer vira brusc la stânga. În lumina farurilor, apărură, pe rând, două hangare mici, o pistă îngustă și, la capătul ei, un avion tip „Mosquito”, ciuruit de gloanțe și cu un tren de aterizare prăpădit.

- Frumușică priveliște, nu-i așa? comentă Schaffer. ăsta-i „mijlocul de transport” al lui Carnaby-Jones?

Smith dădu din cap:

- Mosquito, la dus, Mosquito la întors sau, mă rog, așa sperăm. Ne aflăm pe aerodromul de la Oberhausen, cartierul general al piloților salvamont din Bavaria.

- Ura, ura, ura, de trei ori ura pentru piloții bavarezi salvamont! Schaffer opri motorul și stinse farurile. Rămaseră pe întuneric, așteptând în tăcere.

Colonelul Wyatt-Turner aruncă o privire prin hublou. Respiră ușurat când, slavă Domnului, pentru prima oară în noaptea aceea, avionul luă, pe neașteptate, altitudine.

- Ți-ai pierdut răbdarea, domnule locotenent-colonel? Întrebă, sarcastic.

- Ei, mi s-a întâmplat și la trei septembrie, o mie nouă sute treizeci și nouă, îi răspunse Carpenter, cu voioșie. E musai să urcăm, altfel nu pot repera nici un semnal din stufărișul ăla.

- Ești sigur de direcție?

- Absolut sigur. Priviți colo, Weisspitze. Trei minute de zbor. După o pauză, adăugă: la uitați-vă jos, parc-am fi în noaptea lui Guy Fawkes, nu vi se pare?

Locotenent-colonelul de aviație Carpenter nu exagera întru nimic. Silueta muntelui se profila vag în depărtare, dar pe la jumătatea distanței dintre poale și vârf, se înălțau vâpăi uriașe. Când creșteau în intensitate, flăcările se avântau în văzduh cu scânteii de un roșu aprins, aidoma unui magnific spectacol de focuri de artificii.

- Explozibile sau cutii de muniții aruncate în aer, așa zice eu, își dădu cu părerea Carpenter. Țsta trebuie să fie Schloss Adler, negreșit. Băieții dumneavoastră au luat cu ei și chibrituri?

- Se prea poate, altfel nu văd cum, răspunse colonelul, cu o figură impasibilă. O priveliște impresionantă, în orice caz.

- Da, în toate privințele, încuviință Carpenter, făcându-i semn să se uite drept în față. Iată, colo, în vale, una și mai frumoasă, poate cea mai desfătătoare pentru ochi din câte mi-a fost dat să văd.

Colonelul se uită în direcția indicată de pilot: la nici 200 de metri sub ei, și cam la trei kilometri depărtare, o pereche de faruri se aprindeau și se stingeau alternativ, semnalizând la intervale regulate de câte două secunde. Cu un efort de voință, reuși să-și smulgă privirea hipnotizată dintr-acolo, dar numai pentru o clipă, cât să tragă cu coada ochiului spre Carpenter. Clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă că imaginea era aieva.

Schaffer conducea cu faza lungă. Autobuzul poștal rula pe pistă, în timp ce bombardierul negru, greoi, cu frânele aerodinamice scoase, se pregătea de aterizare. Tânărul accelerează, schimbând rapid vitezele. Mosquitoul trecu razant pe deasupra lor și se lăsă lin pe pistă, fără nici o hurducătură.

Câteva clipe mai târziu, autobuzul frână la doar câțiva metri de avion. În treizeci de secunde, cei cinci fură cu toții sus, înăuntru. Carpenter întoarse aparatul într-un unghi de 180 de grade, ambalând motoarele la maximum și apăsând puternic pe frâne. Bombardierul prinse viteză. Goni atât de tare, că se înalță cu două sute de metri înainte de capătul pistei. La început, se îndreptă spre castelul în flăcări, care ilumina întreaga vale, ca un rug uriaș, apoi viră înspre nord-vest, spre patrie. Schloss Adler se pierdu în zare, pentru totdeauna.

Capitolul 12

Locotenent-colonelul Carpenter menținea avionul la o altitudine de o mie șapte sute de metri. Zborul în zigzag, aproape de sol, printre tufișuri, era de acum un capitol încheiat. La plecarea din țară, singura-i obsesie fusese să evite prezența un timp prea îndelungat a avionului în raza de detectare a vreunui radar german, pentru a nu stârni nici cea mai vagă bănuială asupra destinației. Acum, însă, îi păsa cât negru sub unghie de toate radarele nemțești la un loc. Se ducea acasă, în Anglia, cu misiunea îndeplinită; numai să fi îndrăznit vreun avion de vânătoare din orice colțișor al Europei să-l urmărească și să-l doboare! Locotenent-colonelul trăgea, cu infinită satisfacție, din pipa-i urât mirositoare. Era nemaipomenit de încântat.

Noii săi pasageri, în schimb, nu-i prea împărtășeau starea de spirit. Ei n-aveau parte de scaune comode, tapițate. Interiorul Mosquitoului nu oferea nici un dram de confort. Sumbru, rece și strâmt, căci pentru transportul a două tone de bombe (încărcătură maximă) nu trebuia cine știe ce spațiu, era lipsit de orice piese de mobilier de acest fel. Cei cinci - trei bărbați și două fete - se așezaseră pe niște saltele subțiri de paie, iar pe fețele afanisite li se citea clar pricina insatisfacției. Colonelul Wyatt-Turner, pe scaunul copilotului, se răsuci într-o parte, într-o poziție care-i permitea să se adreseze atât lui Carpenter, cât și celorlalți. Continua să-și țină pe genunchi carabina automată Sten ce-o avusese anume pregătită, în eventualitatea unui eveniment nedorit la sol - un pericol neașteptat, o cursă întinsă

de inamic. N-ar fi fost exclus ca semnalizarea cu faruri să provină de la un camion nemțesc, bunăoară. Acceptase, fără să ceară alte lămuriri, și aparent cu indiferență, explicația lapidară a lui Smith în legătură cu prezența fetelor în mijlocul lor: „Să ne ajute să scăpăm de brațul lung al Gestapoului.” Avea el alte probleme pe cap, infinit mai complicate.

Smith își studie mâna rănită, cu pansamentul schimbat de Mary, din echipamentul de prim-ajutor de la bord, apoi își ridică privirea către colonel:

- Apreciez amabilitatea dumneavoastră de a veni personal să ne întâmpinați, sir.

- Cătuși de puțin, mărturisi Wyatt-Turner, pe un ton sincer. Nu mai puteam rămâne la Londra nici o clipă, simțeam că înnebunesc. Țineam morțiș să aflu adevărul, că eu v-am trimis, cu mâna mea, în misiunea asta. Tăcu o vreme, apoi reluă, cu solemnă mâhnire: Torrance-Smythe, mort; sergentul Harrod, mort; și acum, după cum aud de la voi, au mai căzut Carraciola, Christiansen și Thomas. Toți au pierit. Un preț cumplit, Smith, un preț îngrozitor. Cei mai buni oameni ai mei.

- Chiar toți, sir? întrebă maiorul, aproape în șoaptă.

- Am îmbătrânit, zise colonelul, clătinând din cap, cu un aer obosit. Își lăsă, o clipă, fruntea în palmă. Ați aflat cine...?

- Carraciola.

- Carraciola?! Ted Carraciola?! Imposibil! Nu-mi vine să cred.

- Și Christiansen și Thomas, completă Smith, cu o voce egală, lipsită de inflexiuni. Ei fuseseră trădătorii.

- Christiansen și Thomas... cum, și ei? Îl cântări cu privirea: Ai trecut prin grele încercări, domnule maior, nu arăți bine!

- Nu mai sunt eu cel de odinioară, recunosc Smith, dar m-am simțit perfect în formă, zdravăn și sănătos, când i-am ucis.

- Ceee? Dumneata... dumneata i-ai ucis?!

- Am mai lichidat eu un trădător la viața mea, după cum bine știți.

- Dar... ai zis „trădători”! Cum adică, toți trei? Nu se poate! De necrezut!

- Atunci poate o să vă convingă chestia asta, sir. Smith scoase din veston un carnețel și i-l întinse: Numele, adresa și omul de legătură al fiecărui agent german infiltrat în sudul Angliei, precum și numele tuturor agenților britanici din nord-vestul Europei care au obținut informații de la nemți. O să recunoașteți scrisul lui Carraciola. Lista a întocmit-o sub amenințarea cu arma.

Cu mișcări lente, ca în transă, Wyatt-Turner luă micuțul bloc-notes și se apucă să-l răsfoiască. Ultimele pagini le parcurse aproape în silă. După câteva minute, îi puse deoparte, oftând.

- E cel mai important document din Europa, cel mai prețios document pe care l-am ținut vreodată în mâini, zise el. Poporul îți este profund îndatorat, domnule maior.

- Vă mulțumesc, sir.

- Sau, în fine, așa s-ar cuveni. Din păcate, nu va avea niciodată șansa de a-și exprima recunoștința. Îndreptă spre Smith carabina: Sper că n-ai să faci vreun gest nesăbuit, maiorule!

- Ce Dumnezeu se... Carpenter se răsuci pe scaun. Tresări și se holbă la Wyatt-Turner, cu ochii cât cepele.

- Concentrează-te asupra zborului, stimate domnule locotenent-colonel, îl soma acesta. Ajunge cât ne-am plimbat. Schimbă cursul, ca să aterizăm la Lille, în cel mult o oră.

- Tipul și-a pierdut mințile! exclamă Schaffer, în șoaptă.

- Și le-o fi pierdut, dar în nici un caz în clipa de față, ci cu ani în urmă, îl lămuri Smith, sec. Doamnelor și domnilor, vi-l predau pe cel mai periculos spion din Europa, cel mai abil agent dublu din istorie. După o pauză, în care toți păstrară o tăcere mormântală, reluă: Colonele Wyatt-Turner, vei fi deferit curții marțiale chiar în această după-amiază. Vei fi condamnat, dus în Turnul Londrei și executat prin împușcare mâine dimineață, la orele opt.

- Știi, deci? Wyalt-Turner renunță brusc la tonul său de falsă politețe și siguranță de sine; cu o voce abia perceptibilă în uruitul motoarelor, repetă întrebarea: Așadar, știi?

- Aflasem, încuviință Smith. Îți cunoșteam cu toții biografia, nu-i așa, domnule colonel? Trei ani, după spusele dumitale, ai activat în spatele liniilor germane, apoi în Wehrmacht, pentru ca, în cele din urmă, să te infiltrezi în înaltul comandament. Când însă balanța războiului s-a înclinat do cealaltă parte și n-ai mai putut furniza Puterilor Aliate rapoarte false sau derutante în legătură cu așa-zisele proiecte de ofensivă ale nemților, te-au „lăsat” să evadezi în Anglia, ca să le transmiți lor, nemților, rapoarte precise despre adevăratele planuri ale

Aliaților, precum și toate informațiile necesare pentru a se trece la lichidarea întregii rețele de agenți britanici din zona de nord-vest a Europei. Câte milioane de franci ai în contul dumatăle secret din Zürich, colonel?

Carpenter rosti, pe un ton scăzut, fără să-și desprindă privirea de pe aparate:

- Pe cinstea mea, bătrâne, chestia e ridicolă!

- Dar nu și o carabină automată Sten, amice; ia încearcă să faci o mișcare și ai să te lămurești. Se întoarse din nou spre Wyatt-Turner: Mă tem că l-ai subapreciat pe viceamiralul Rolland. Suspiciunile lui în legătură cu persoana dumatăle și cu șefii de secție din Departamentul C datează de câteva luni bune. S-a înșelat doar în privința lui Torrance-Smythe.

- Dă-i înainte cu speculațiile, îi replică Wyatt-Turner, care-și redobândise calmul și stăpânirea de sine, o să ne treacă timpul mai iute, până la Lille.

- Din nefericire pentru dumneata, speculațiile sunt excluse. Viceamiralul Rolland ne-a rechemat, pe mine și pe Mary, din Italia. La Londra nu mai avea încredere în nimeni. Ai idee cum se răspândește corupția? Foarte inteligent a jucat viceamiralul, deștept de tot. Ți-a mărturisit că se îndoia de unul dintre șefii în subordine, fără a ști precis care anume trădează. Așa că la prăbușirea avionului în care se afla falsul Carnaby, ți-a sugerat să trimiți imediat la fața locului ofițerii din secție, în misiunea de salvare. În felul ăsta, se asigură că nu vei avea prilejul de a discuta cu niciunul din ei între patru ochi, înainte de plecare.

- De-asta... de-asta m-ați chemat și pe mine? Întrebă Schaffer, dezumflat de-a binelea. Doar pentru că n-ați avut încredere...

- Tot ce știam noi, era că M.I. 6 nu dezlegase misterul... Ei bine, colonele, n-ai sărit în sus de bucurie decât atunci când Rolland ți-a încredințat dumitale personal sarcina de a-l desemna pe șeful misiunii. Iar dumneata m-ai ales pe mine. Rolland îți anticipase reacția. Ne văzuserăm o singură dată, dar apucaseși să afli de la șeful spionajului militar al lui Kesselring, prin intermediul vechiului dumitale camarad, amiralul Canaris, că eu eram agentul lor dublu numărul unu. Sau, cel puțin, așa credeai. Din tabăra cealaltă, doar Rolland îmi cunoștea cu certitudine adevărata identitate. Din punctul dumitale de vedere, eu reprezentam, deci, persoana ideală. Amiralul a luat toate precauțiile ca să nu ți se ofere prilejul de a vorbi nici măcar cu mine, dar n-ai dat semne de îngrijorare. Asta, fiindcă te bizuiai întru totul pe competența mea. Smith surâse amar: Sunt bucuros să declar că am făcut tot ceea ce se cuvenea să fac. Presupun c-ai avut un șoc, azi după-amiază, când ți-a spus cine sunt, în realitate.

- Cum, ai aflat-o și pe asta? Simțind că pierduse din nou controlul situației, Wyatt-Turner coborî vocea. Își înălță, lent, carabina. Ce se petrece aici, Smith? Întrebă el, amenințător.

- Un plan pus la punct dinainte, anume ca să-ți forțăm mâna. Știam tot adevărul despre dumneata, dar n-aveam dovezi. Le-am obținut în seara asta. Colonelul Kramer era la curent cu sosirea noastră, fusese prevenit că venim să-l scoatem pe generalul Carnaby. Făcu un semn cu capul înspre Jones: Apropos, ți-l prezint pe Cartwright Jones, actor american.

- Cum?! făcu Wyatt-Turner, cu glas sugrumat, de parcă o cange de fier l-ar fi încleștat de beregată.

- Generalul Carnaby, adevăratul general Carnaby, își petrece sfârșitul de săptămână la reședința viceamiralului, în Wiltshire, pentru a se reface. Ca dublură, domnul Jones s-a descurcat admirabil în rol. I-a păcălit pe toți, inclusiv în figura cu prăbușirea simulată... că, până acum, v-oți fi lămurit în legătură cu falsa aterizare forțată. Wyatt-Turner dădu să zică ceva, dar nu reuși să scoată un sunet; gura i se uscăse, iar sângele îi pierise din obraji. Ei, dar cum a aflat Kramer? Simplu: dumneata ai informat Berlinul, de îndată ce Rolland ți-a expus planul - plan cu care nu mai era la curent nimeni altcineva. Iar Kramer știa la fel de precis că vom poposi la „Zum Wilden Hrisch”. De unde? De la mine, căci eu însumi ți-am comunicat locul prin radio, azi-dimineață. Iar dumneata n-ai pierdut vremea și ai transmis mai sus veștile bune.

- Ești sigur? Întrebă Heidi. Poate că informatorul a fost unul dintre cei trei - Carraciola, Christiansen, sau Thomas - adică ucigașul lui Torrance-Smythe. Lângă han se află o cabină telefonică.

- Știu. Nu, individul n-a avut răgazul necesar. Am lipsit din local șapte minute, după ceas. Torrance-Smythe a plecat la trei minute după mine, în urmărirea unuia dintre ei, pe care tocmai îl zărise ieșind. Cu flerul lui, Smithy mirosise că era ceva necurat la mijloc. El...

- Bine, dar el, el cum s-o fi prins?

- Nu vom afla niciodată precis. Vom descoperi, poate, cândva, că știa să citească vorbele de pe buze, ca surzii. Oricum, l-a surprins pe individul respectiv în cabina telefonică din fața oficiului poștal, înainte ca ăla să fi obținut legătura cu

Weissner sau Kramer. A urmat a luptă crâncenă, în care Smithy și-a găsit moartea. Ucigașul l-a târât în spatele clădirii și s-a întors la cabină, dar aceasta, între timp, fusese ocupată de altcineva, un tip pe care l-am văzut eu însumi. Așa că asasinul a trebuit să se întoarcă în cârciumă. Weissner știa totul de la Kramer, iar Kramer, la rândul lui, de la colonelul nostru, aici de față.

- Foarte interesant, făcu Wyatt-Turner, ironic, pe un ton dezmințit însă de expresia de adâncă neliniște de pe chip. O poveste de-a dreptul palpitantă, așa zice. Ai isprăvit, domnule maior?

- Da, am isprăvit, răspunse Smith, cu un oftat. Ai venit, pur și simplu, să ne întâmpini, nu-i așa, colonele? Asta ți-era singura portiță deschisă. Când am transmis ultima oară, i-am comunicat viceamiralului că „m-am documentat integral”, iar el ți-a decodificat mesajul meu - toate numele, toate adresele. Nu te-am fi descoperit niciodată cu ajutorul lui Carraciola, Christiansen sau Thomas colaboratori mult prea apropiați în cadrul Departamentului M.I.6; pe de altă parte, dumneata erai, prin grad, foarte izolat, iar ei n-au avut habar pentru cine lucrează. Te-ai folosit de intermediari, iar numele lor se află în carnețelul ăla. Ti-ai dat seama că, în cele din urmă, ei te vor deconspira. În definitiv, între drumul spre ocnă și mărturisiri complete, așa zice că n-ar prea fi de ales, nu?

Wyatt-Turner nu răspunse. Se întoarse spre Carpenter și-i ordonă:

- Îndreaptă-te spre aeroportul din Lille!
- Nu te obosi în zadar, i-o tăie Smith.

- Oferă-mi un singur motiv plauzibil care să mă împiedice să te lichidez în secunda asta, rosti el, ațintindu-și arma asupra maiorului.

- Simplu: de ce-ți închipui, oare, că viceamiralul Roland însuși te-a condus la aeroport? Că doar n-o mai făcuse înainte.

- Continuă, în ciuda durtății din glas, ochii lui Wyatt-Turner exprimau spaima de înfrângere și moarte.

- Păi, ca să se asigure că iei cu dumneata carabina asta și nu vreo altă pușcă. Ia spune, observi două semne paralele pe țeavă, lângă încărcător?

Colonelul îl fixă îndelung, apoi cercetă arma. Cele două zgârieturi pomenite se vedeau clar, exact în locul indicat. Chipul i se schimonosi de groază.

- Da, chiar așa, îi lămurii Smith, eu însumi am scurtaț perculatorul, cu treizeci și șase de ore în urmă.

Folosindu-se de stânga, își scoase, cu efort, de sub pulpana vestonului, Lugerul silențios. Îl despărțea mai puțin de un metru. Wyatt-Turner apăsă pe trăgaciul carabinei. Repetă mișcarea de câteva ori, dar nimic; de fiecare dată, se auzi doar un pocnet sec. Stupefiat, o aruncă și se răsuci vijelios, în scaun. Trase hubloul și azvârli în gol micul bloc-notes.

- Cel mai prețios document european, parc-așa am declarat! rânji el, sumbru.

- Da, chiar așa ai zis, dar... uite-aici! Smith scoase dintr-un buzunar alte două carnețele. Două exemplare identice!

- Două exemplare?! Rânjetul încremeni pe mutra cu fălci masive. Două exemplare! repetă el, gâjâit. Își roti lent privirea asupra tuturor, oprindu-

se, în cele din urmă, la Smith, care, între timp, luase de la Schaffer carabina automată Sten, pe care acesta o culesese de pe jos, o așezase lângă el și ținea pregătit Lugerul. Ai de gând să mă împuști?

- Nu.

Wyatt-Turner deschise larg ușa avionului.

- M-ai vedea pe mine în Turnul Londrei?
întrebă el, din prag.

- Nu, fu de acord Smith.

- Ai grijă să nu te-mpiedici, îl sfătui Schaffer, cu o voce de gheață și un chip ca de cremene.

- Așa... acum a venit momentul să efectuăm o transmisie. Smith trase ușă la loc și se strecură, anevoie, pe scaunul copilotului. Se uită la Mary: Viceamiralul trebuie să fie îngrijorat.

- E momentul să efectuăm o transmisie, repetă Mary, mecanic, holbându-se la el ca la o stafie. Cum poți să ștezi acolo... când abia de... cum de-ți păstrezi calmul?

- Simplu: pentru mine, n-a fost nici o surpriză. Știam c-o să crape.

- Da, desigur, știai, cum de nu, tu le știi pe toate! murmură fata.

- Ei, și-acum, continuă Smith, pe un ton ce se voia vesel, luându-i mâna într-a sa, îți dai seama de implicațiile poveștii, nu?

- Dacă-mi dau seama?! făcu Mary, cu chip de cenușă.

- Noi doi am ieșit din scenă. Piesa s-a isprăvit, adio Italia, adio Europa de nord-vest. În ce mă privește, n-o să capăt aprobarea pentru întoarcerea pe front nici măcar ca simplu soldat fiindcă, dac-aș cădea prizonier, risc să fiu împușcat ca spion.

- Mă rog, și? Mai departe.
- Păi, pentru noi doi, războiul s-a încheiat, așadar. În sfârșit, a sosit clipa să ne gândim și la viața noastră, ce zici de asta? O strânse de mână, iar ea își forță un surâs.
- OK, domnule locotenent-colonel, îmi permiteți să folosesc aparatul dumneavoastră de transmisie radio?

La Cartierul general al Serviciului de operațiuni din Londra, viceamiralul Rolland stătea în picioare lângă uriașul aparat de transmisii. Arăta îmbătrânit și obosit.

- Prin urmare, așa ne-a părăsit, comentă el. Poate că a fost soluția ideală, Smith. Ai, deci, toate informațiile cerute?

- Toate, sir, cârâi vocea lui Smith în receptor.

- Splendid, splendid! Am pus în alertă forțele de poliție din întreaga țară. De îndată ce ne parvine carnețelul... La aeroport o să vă aștepte o mașină. Ne vedem peste o oră.

- Da, sir. Ar mai fi ceva, un amănunt: vreau să mă însor azi.

- Ceee? Repetă!

Viceamiralul ridică din sprâncenele-i stufoase, cărunte.

- Vreau să mă însor azi, repetă Smith, clar și răspicat. Cu domnișoara Mary Ellison.

- Imposibil! Azi?! Exclus! Ai nevoie de acte, certificate, permise... Oficiul de căsătorii e închis astăzi...

- După tot ce am făcut pentru dumneavoastră... reluă Smith, cu reproș în glas.

- Șantaj, domnule! Profiți de slăbiciunea unui biet moș care-ți e obligat! Curat șantaj! Rolland trânti telefonul. Cu un surâs obosit, ridică un alt receptor. Alo, centrala? Fă-mi legătura cu secția de documente false.

Cu pipa aprinsă și alături cu o nouă ceașcă de cafea aburindă, din termos, locotenent-colonelul Carpenter își redobândise calmul imperturbabil. Smith și Mary discutau cu glas scăzut, iar Jones, cu ochii închiși, părea că ațipise. Mai încolo, spre capătul fuzelajului, Schaffer o ținea pe Heidi pe după umeri. Fata nu se împotrivise.

- Buun! Așa că diseară mergem la cârciuma asta, vedem...

- Parcă ai spus că la „Savoy Grill”, îi reaminti fata.

- „Iar trandafirului, alt nume de-i vei da...” Așa că mergem la asta, de-ți spuneam, și comandăm pateu, păstrăv afumat, mușchi de vacă scoțian...

- Mușchi de vacă scoțian! Heidi îl privi, amuzată. Ai uitat că-i război? Ai uitat de raționalizări? Mușchi de cal, poate!

- Iubito! Schaffer îi luă mâinile într-ale sale și continuă, pe un ton sever, uitând de glumă: Iubito, să nu mai pronunți cuvântul ăsta niciodată în prezența mea. Nu suport carnea de cal. Să nu mai spui „cal”.

- Cum? Heidi făcu ochii cât cepele. La voi, în Montana, mâncați carne de cal?

- Nu, dragă, nici vorbă, dar eu cădeam de pe cal tot timpul, o lămuri Schaffer, pe un ton de triste aduceri aminte. Nu reușeam să mă țin pe nici un cal, asta-i!

Contents

Contents.....292